

προλεταριακή σημαιο

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 27 Γενάρη 2024 ■ χρόνος 42ος φ. 955 ■ 1.50€

Νίκη στον δίκαιο αγώνα της νεολαίας!

Αγροτικές κινητοποιήσεις
**Η αντιαγροτική πολιτική ξαναβάζει
τα τρακτέρ στα μπλόκα**
(σελ. 5)

Πυκνώνουν τα σημάδια πολιτικής αστάθειας,
ενώ η επίθεση κλιμακώνεται
**Ο λαός να αξιοποιήσει την αδυναμία
του συστήματος**
(σελ.7)

Πρόταση της Ταξικής Πορείας προς σωματεία
και συλλογικότητες για την πραγματοποίηση
εργατικής κινητοποίησης
**Όχι στην πολιτική της λιτότητας
και της εξαθλίωσης!**
(σελ.10)

Απέναντι στη φτώχεια, οι
εργαζόμενοι να προτάξουν τα δικά
τους συμφέροντα!
**Μαζικός και αποφασιστικός αγώνας
για αυξήσεις στους μισθούς και
συλλογικές συμβάσεις!**
(σελ.11)

Το ευρωπαϊκό ιδεώδες του φασισμού
και του ρατσισμού
(σελ.15)

Ότι πάει να ξεσηκωθεί από κάτω, από τη νεολαία και το λαό, είναι εξορισμού «λάθος» και «επικίνδυνο». Τα «όχι» και τα «ενάντια» στην πολιτική του συστήματος και της κυβέρνησής του είναι υπονομευτικά της «καλής πορείας» της χώρας και της οικονομίας. Γι' αυτό η κυβέρνηση και οι μηχανισμοί του συστήματος οφείλουν να συκοφαντήσουν, να τρομοκρατήσουν, να καταστείλουν με κάθε μέσο και τρόπο -και με τις φασιστικές συμμορίες που έχουν «στη δούλεψή τους»- κάθε αγωνιστικό σκίρτημα.

Αυτή είναι η δημοκρατία του συστή-

ματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Η κυβερνητική πολιτική δεν στηρίζεται στο «41%», αλλά στην καταπίεση, στους εκβιασμούς, στην τρομοκρατία και την καταστολή. Και συνολικά το απαξιωμένο στη συνείδηση του λαού πολιτικό σύστημα αναζητεί την ανασύλωση του στην επιστολική ψήφο, μιας και τα διλήμματα που μπορούν να στήσουν στις όποιες εκλογές γίνονται πια εξόφθαλμα αντιδραστικά. Ή αλλιώς, το σύστημα δεν έχει πλέον «εναλλακτικές αφηγήσεις»...

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία. Το δίκιο της νεολαίας που ξεσηκώνεται ενάν-

τια στο νόμο για την Τεχνική Εκπαίδευση και το νομοσχέδιο για τα ιδιωτικά ΑΕΙ θα βρει απέναντί του ακόμα περισσότερο τη λύσσα του συστήματος και των μηχανισμών του. Γιατί αυτό το δίκιο και αυτός ο αγώνας εκφράζει τα συμφέροντα όλου του λαού και γι' αυτό «βάζει φωτιά» σε ολόκληρο τον κάμπο! Κυρίως όμως το ξεκίνημα αυτού του αγώνα δείχνει τη μαθητική και φοιτητική νεολαία να θέλουν να «γυρίσουν τη σελίδα», να ανοίξουν ένα νέο μαχητικό κεφάλαιο για την πάλη και το κίνημα της νέας γενιάς.

συνέχεια στη σελ. 2

Παλαιστίνη

**Η σιωνιστική σφαγή γίνεται επίκεντρο μεγάλων
αναταράξεων στην ευρύτερη περιοχή
«Πρόσω ολοταχώς» σε κρίσιμο σταυροδρόμι**

σελ. 17

**Νόμος για την Επαγγελματική
Εκπαίδευση
Συγχωνεύσεις, υποκρισία
και ωραιοποίηση
των τσακισμένων
ελπίδων της νεολαίας
στις σπουδές**

**Συνεχίζονται οι μαζικές
φοιτητικές
γενικές συνελεύσεις
Οι καταλήψεις να γίνουν
όπλα στα χέρια
του φοιτητικού κινήματος**

Στους δρόμους οι μαθητές
ενάντια στο ν /σ Πιερρακάκη

(σελ. 12, 13)

Νίκη στον δίκαιο αγώνα της νεολαίας!

συνέχεια από τη σελ. 1

Όλα αυτά απαιτούν τη μεγάλη μαζικοποίηση της πάλης. Απαιτούν μαζικές Γενικές Συνελεύσεις των φοιτητικών Συλλόγων και μαζικές μαθητικές Συνελεύσεις. Το δίκιο του αγώνα χρειάζεται τη δύναμη της μάζας που εκφράζει. Για να αποκρούσει με αυτήν την αντιδραστική έφοδο των δυνάμεων του συστήματος. Για να αντέξει, να επιμείνει, και να νικήσει!

Η ανάπτυξη της αγριότητας

Με ένα ατελείωτο παζλ δυστυχίας, εξαθλίωσης ακόμα και αίματος μοιάζει η εξέλιξη της πραγματικότητας όπως αυτή διαμορφώνεται κάθε μέρα από την πολιτική του συστήματος:

- 179 νεκροί και 287 σοβαρά τραυματισμένοι είναι ο επίσημος απολογισμός των εργατικών «ατυχημάτων» το 2023! Δηλαδή παραπάνω από έναν σκοτωμένο κάθε δύο μέρες, από την αδηφάγη κεφαλαίου και εργοδοσίας, μετράει αυτή η στατιστική του αίματος, με τα θύματα να έχουν αυξηθεί παραπάνω από 100% σε σχέση με το 2022! Άραγε πού θα φτάσει αυτός ο απολογισμός του αίματος για την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους το 2024, με τα 13ωρα του νόμου Γεωργιάδη, με το γενικευμένο ξεσάλωμα των αφεντικών που απολαμβάνουν τώρα μέχρι και τις συμβάσεις «μηδενικού χρόνου»;

- «Αύξηση» στο επίδομα γέννησης ανακοίνωσε περικοπής ο πρωθυπουργός, μεγαλώνοντας κι άλλο την κοροϊδία του εργαζόμενου λαού. Μέσα στον κυνισμό τους έχουν οι ίδιοι ομολογήσει πως δεν υπάρχει ο λεγόμενος «εισαγόμενος πληθωρισμός». Έτσι κι αλλιώς είναι δικό τους (της τάξης τους) έργο και η ληστεία του λαού από το ντόπιο κεφάλαιο και η παραρτηριοποίηση της χώρας που έχει ορθάνοικτη την πόρτα της ληστείας από τα ξένα αρπακτικά. Ο ίδιος κυνισμός βέβαια δεν τους επιτρέπει να αντιληφθούν ότι η υποτιθέμενη «βροχή» των «Pass» και των επιδομάτων δεν είναι τίποτε άλλο από επίσημη ομολογία πως ο εργαζόμενος λαός δεν μπορεί με τη δουλειά του και τους πενιχρούς μισθούς του να μεγαλώσει τα παιδιά του και να ζήσει καλύπτοντας τις βασικές ανάγκες του.

- Οι φτωχομεσαίοι αγρότες και κτηνοτρόφοι βρίσκονται φέτος εξαιτίας των τεράστιων αυξήσεων σε πετρέλαιο, ρεύμα, λιπάσματα, εφόδια κ.λπ. σε πολύ πιο δεινή θέση. Ιδιαίτερα στην πνιγμένη Θεσσαλία, με ρημαγμένη σοδειά και κατεστραμμένα εργαλεία, αλλά και πανελλαδικά αντιμετωπίζουν ως άμεση πραγματικότητα την εξαθλίωση και το ξεκλήρισμα. Απέναντί τους περισσεύουν οι παχιές κυβερνητικές κουβέντες, ένα «master plan» που πάει κι έρχεται ετοιμάζοντας την έφοδο των μεγάλων αρπακτικών. Το πραγματικό περιεχόμενο αυτών των εξαγγελιών και σχεδιασμών το έδειξαν τα χημικά και τα MAT που επιστρατεύτηκαν και χτύπησαν στο πρώτο βήμα των φετινών αγροτικών κινητοποιήσεων.

- Το παζλ της αγριότητας συμπληρώνεται -για την ώρα!- από έναν ατελείωτο κατάλογο φασιστικού χαρακτήρα επεμβάσεων του κράτους και των ...παραφιάδων του. Στην Κολοβού ασκείται δίωξη για «διατάραξη οικιακής ειρήνης». Το «αδίκημα» το διέπραξε η ίδια μέσα στο σπίτι της (!), το οποίο το υπερασπίζεται για να μην το χάσει από τον πλειστηριασμό για χρέος 15.000 ευρώ! Εισβολές MAT και Αστυνομίας σε Πρυτανεία, σχολεία, συλλήψεις και προσαγωγές φοιτητών και μαθητών που αγωνίζονται ενάντια στα ιδιωτικά ΑΕΙ. Επιθέσεις φασιστών σε αγωνιστές μαθητές, κατάρτιση ποινολογίου και διάταξη ενός ολόκληρου μηχανισμού από τις Διευθύνσεις της Εκπαίδευσης ενάντια σε γονείς και μαθητές, ακόμα και για προληπτική χρήση ενάντια στις μαθητικές καταλήψεις και κινητοποιήσεις...

Δίπλα σε αυτή την αγριότητα περισσεύει και η συστημική υποκρισία και οι αντιδραστικές επιλογές που μασκαρεύονται σε «ανησυχία για τους πολλούς» και σε «βάθεμα της δημοκρατίας».

Χαρακτηριστική εκδοχή της υποκρισίας ήταν και είναι ο εκκωφαντικός θόρυβος των συστημικών ΜΜΕ για τα «δικαιώματα των ομοφύλων και των παιδιών τους», την ίδια ώρα που τσαλαπατούνται τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα όλου του λαού, την ίδια ώρα που το παρόν και το μέλλον όλων των παιδιών του λαού διώκεται και πνίγεται! Ανάλογα τα ΜΜΕ «ανησυχούν» για το εξάμηνο και τις εξετάσεις των φοιτητών που κάνουν καταλήψεις, για να ανοίξουν τον δρόμο στα μπλοκ της ΔΑΠ και των άλλων καθεστωτικών παρατάξεων (και όχι μόνο σε αυτούς) να εισβάλλουν στις σχολές και να χτυπήσουν τον φοιτητικό ξεσηκωμό. Αντίστοιχα και στο κεντρικό πολιτικό πεδίο «εμβαθύνουν τη δημοκρατία» μετατρέποντας ακόμα και αυτές τις κοινοβουλευτικές εκλογές σε μια παρωδία, όπου ο ελεγκτής της ταυτοπροσωπίας θα είναι ο κούριερ που θα παραλάβει την επιστολική ψήφο και το εκλογικό σώμα θα απλώνεται στις τέσσερις άκρες του πλανήτη!

Μόνο έτσι, με τη «δημοκρατία» τους διάτρητη ακόμα και με αστικούς όρους,

με τη «δημοκρατία» τους αποκάλυπτο υπηρέτη της αγριότητας της πολιτικής τους και ορίζοντας ως μοναδικό δικαίωμα για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία την (τηλε) ψηφοφορία, μπορούν να λογαριάζουν ότι θα αντιμετωπίσουν τα αδιέξοδα που παράγει το σύστημά τους.

Εξάλλου, το ξεκαρβάλωμα του πολιτικού συστήματος και η ένταση των μέτρων φασιστικοποίησης, μαζί με την ανάδειξη-ενίσχυση των ακροδεξιών-φασιστικών δυνάμεων δεν είναι «ελληνική ιδιαιτερότητα». Με άλλους όρους και με διαφορές, όλα αυτά εκδηλώνονται και στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις σε έναν κόσμο που τραντάζεται από την κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, σε έναν κόσμο που ζει -υπό την ηγεσία των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων- τη γεμάτη αίματα «προετοιμασία» ενός παγκόσμιου πολεμικού μακελίου.

Το προκεχωρημένο φυλάκιο «εκστρατεύει»

«Καθ' οδόν» έδωσε ο Μπλίνκεν τις τελευταίες εντολές στον Μητσοτάκη σχετικά με τις «υποχρεώσεις της χώρας» για την εμπλοκή της στην ιμπεριαλιστική επιχείρηση στην Ερυθρά Θάλασσα, μας ενημέρωσε η σχετική δημοσιογραφία. Ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ ανησύχησε για την καθυστέρηση στην αποστολή της φρεγάτας, αφού προφανώς ενημερώθηκε για τις απαιτήσεις των 17 αξιωματικών που αποτελούσαν μέρος του πληρώματος. Περίσσεψαν οι απολογίες των υπερασπιστών της υποτέλειας για την καθυστέρηση αυτή και προβλήθηκαν μια σειρά «τεχνικών» και «επιχειρησιακών» λόγων για να μην εμφανιστεί αυτή η καθυστέρηση ως «άρνηση» ή αδυναμία εκτέλεσης των υποχρεώσεων του προκεχωρημένου φυλακίου, έναντι του μεγάλου αφεντικού του.

Το βέβαιο είναι ότι αυτή η αποστολή σε μια «εμπόλεμη ζώνη» και χωρίς κανένα επίχρισμα «ειρηνευτικής αποστολής» αποτελεί σοβαρή κλιμάκωση των τυχοδιωκτισμών της υποτέλειας και ενδεχο-

μένως να έχει παράξει ανησυχίες και εντός των αστικών δυνάμεων. Όμως καθώς παράλληλα με όλα αυτά η τουρκική Εθνοσυνέλευση ενέκρινε την ένταξη της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ και ο Μπλίντεν ζήτησε από το Κογκρέσο την άμεση έγκριση των F-16 για την Τουρκία, η πολιτική του «καλού παιδιού» στις υπηρεσίες των ΗΠΑ μόνο έναν δρόμο δείχνει. Αυτόν της ανταπόκρισης σε ό,τι απαιτηθεί από τις ΗΠΑ. Με αυτή την πολιτική η άρχουσα τάξη και τα κόμματά της προσέρχονται στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, που συνεχίζει βέβαια να εξελίσσεται πίσω από την «προσέγγιση» που έχει διαταχθεί από τις ΗΠΑ. Η πρόσφατη ανακίνηση του τουρκολιβυκού Μνημονίου του 2019, που προκάλεσε και την παρέμβαση του έλληνα πρέσβη στον ΟΗΕ, είναι άλλο ένα στιγμιότυπο αυτών των εξελίξεων.

Αυτές οι εξελίξεις όχι μόνο κινούνται παράλληλα με την εξελισσόμενη εργασιακή και κοινωνική βαρβαρότητα, αλλά επιπλέον διαμορφώνουν και τους πιο μεγάλους κινδύνους για τη χώρα και τον λαό μας. Γιατί η περιοχή είναι κυκλωμένη από τον μεγάλο άδικο πόλεμο στην Ουκρανία και τη θηριώδη σιωνιστική σφαγή στην Παλαιστίνη και η αναβάθμιση του ρόλου του προκεχωρημένου φυλακίου σε αυτό το τοπίο αποτελεί μια ακόμα θρυαλλίδα δίπλα στις πολλές εστίες ανάφλεξης που υπάρχουν.

Συγκρότηση-ανάπτυξη της πάλης!

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση θεωρούμε προφανές ότι είναι κρίσιμο να στερεωθεί και να αναπτυχθεί η πάλη που ήδη υπάρχει. Πριν από όλα η πάλη της μαθητικής και φοιτητικής νεολαίας απέναντι στην κυβερνητική επίθεση στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, στο δικαίωμα για δωρεάν σπουδές, ελευθερίες και μόνιμη και σταθερή δουλειά για τα παιδιά του λαού.

Πρόκειται για κρίσιμο ζήτημα, πριν από όλα γιατί η επίθεση αυτή έχει στρατηγικό βάθος για τις επιλογές του συστή-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

ματος. Δεν πρόκειται για «ένα αντιδραστικό μέτρο», αλλά για την επιδίωξη μιας συνολικής αντιδραστικής ανατροπής που η προώθησή της θα επιδεινώσει από κάθε άποψη και συνολικά τα λαϊκά δικαιώματα.

Όμως ταυτόχρονα στην πάλη αυτή κρίνεται και ένα συνολικότερο ζήτημα. Η «επιστροφή» της νεολαίας στην κατεύθυνση της μαζικής πάλης και της αγωνιστικής πολιτικοποίησης. Η «ανακάλυψη» σε μαζική κλίμακα της οργανωμένης πάλης, η συγκρότηση μαζικών αγωνιστικών φοιτητικών συλλόγων και μαθητικών οργάνων. Σε αυτή τη βάση, η ανάπτυξη αυτής της πάλης μπορεί να δρομολογήσει τη «συνάντηση» τμημάτων της νεολαίας με τις ιδέες της Αριστεράς που αγωνίζεται σε αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική-αντιδιαχειριστική κατεύθυνση και σε επαναστατική προοπτική.

Όλα αυτά μπορεί να δείχνουν αλλά δεν είναι καθόλου «βιαστικά». Τα επιβεβαιώνει η λύσσα του συστήματος που επιδιώκει να σβήσει στη γέννησή του το ξεκίνημα του αγώνα. Γιατί γνωρίζει πως με όλη την «υπεροπλία» του έχει δύο μεγάλα μειονεκτήματα. Πρώτον, ότι έχει ήδη φορτώσει με βουνά αδιεξόδων τη μαθητική και φοιτητική νεολαία, ώστε αυτή να αναζητά έστω και ενστικτωδώς συνολικότερες απαντήσεις και διεξόδους. Δεύτερον, ότι στο πολιτικό σύστημα δεν υπάρχει εναλλακτική συστημική πρόταση στην οποία θα μπορούσε να «επενδύσει» και να υπαχθεί ο νεολαιίστικος ξεσηκωμός.

Ταυτόχρονα όλα τα παραπάνω δεν σημαίνουν ότι είναι «εύκολο» να γίνουν τα βήματα μαζικοποίησης και πολιτικοποίησης που απαιτούνται. Οι μορφές

παρέμβασης και το ίδιο το περιεχόμενό της για να υπηρετούν την κατεύθυνση της μαζικής πάλης πρέπει να παίρνουν υπόψη τους το επίπεδο της πολιτικοποίησης και την έλλειψη της οργάνωσης και της λογικής της οργάνωσης που σήμερα υπάρχει. Πρέπει να σταθούν απέναντι στις λογικές και πρακτικές των «κόλπων» που επικρατούν από τις δυνάμεις του συμβιβασμού και του ρεφορμισμού. «Κόλπα» με τα οποία θα λυθεί το πρόβλημα της απόφασης μιας ΓΣ φοιτητικού συλλόγου ή μιας απόφασης σχολείου για κατάληψη και κινητοποίηση. «Κόλπα» που το λιγότερο αποπνέουν έλλειψη εμπιστοσύνης στη μάζα της νεολαίας και γι' αυτό υπονομεύουν τη μαζικοποίηση του αγώνα. Ακόμα χειρότερα, «κόλπα» που αποθεώνουν την ανάθεση και αναδείχνουν έναν σχεδιασμό για μια «ελεγχόμενη φασαρία» που θα τελειώσει σύντομα και με μόνο στόχο την ενίσχυση των φορέων που εμπνεύστηκαν το σχέδιο αυτό. Η ανακάλυψη του γραφείου τύπου της ΚΕ του ΚΚΕ ήδη από την 25/1 που διακηρύσσει πως «Η κυβέρνηση έχει ήδη ηττηθεί» (!) στοχεύει άραγε στην ενίσχυση του αγώνα ή σπεύδει να σημάνει το τέλος του αφού ο στόχος «επιτεύχθηκε»;

Απέναντι στην κυβερνητική επίθεση και τη λύσσα του συστήματος να πνίξει τον ξεσηκωμό οφείλουμε να παλέψουμε με εμπιστοσύνη στη μάζα της νεολαίας. Να συγκροτήσουμε και να ενισχύσουμε μέσα στην πάλη την κατεύθυνση και τις δυνάμεις που χρειάζεται για να υπηρετούν την προοπτική της ανάπτυξης και της νίκης του αγώνα. Μόνο έτσι υπηρετούμε και την προοπτική της συγκρότησης του κινήματος που απαιτούν οι συνθήκες και η εποχή μας.

Θυμόμαστε τον Ηλία, τον Γρηγόρη και τον Στέφανο...

Στο τέλος κάθε Γενάρη θυμόμαστε πόσα χρόνια πέρασαν από τότε που χάσαμε τον Ηλία, τον Γρηγόρη και τον Στέφανο. Σκεφτόμαστε πόσα περάσαμε χωρίς αυτούς και πώς μπορέσαμε να ανταποκριθούμε βασισμένοι στα όσα μας κληροδότησαν. Αναλογιζόμαστε το πόσο συνέβαλλαν στη διαμόρφωση του χαρακτήρα της οργάνωσής μας.

Για τα 10 χρόνια από τον θάνατο του Ηλία Καμαρέτσου, διοργανώνεται εκδήλωση μνήμης και τιμής το Σάββατο 27 Γενάρη στις 7:00 στη Θεσσαλονίκη, στο στέκι Σφεντόνα, Συγγρού 24, 2ος όροφος, με τη συμμετοχή των Στέλιου Αγκούτογλου, Δημήτρη Μελισσιδή, Αποστόλη Κυρίτση και Γιώργου Ξάκη.

7 χρόνια μετά το χαμό του Γρηγόρη Κωνσταντόπουλου, η πίστη του στην κομμουνιστική υπόθεση,

το οξύ ταξικό και πολιτικό του κριτήριο και η εμπιστοσύνη του στις δυνάμεις του λαού εξακολουθούν να αποτελούν οδηγούς στη σκέψη και τη δράση μας.

5 χρόνια χωρίς τον Στέφανο Καραμήτρο, η ζωντάνια και η μαχητικότητά του, η ακεραιότητά του και η αγωνιστική του διαδρομή ως ηγετικού στελέχους του ΚΚΕ(μ-λ) παραμένουν παράδειγμα για τους νεότερους συντρόφους.

Τιμάμε τη μνήμη των τριών συντρόφων μας συνεχίζοντας τον αγώνα μέσα σε δύσκολες συνθήκες, με τις αριστερές και κομμουνιστικές ιδέες συκοφαντημένες, με το σύστημα της εκμετάλλευσης να ισοπεδώνει δικαιώματα και κατακτήσεις δεκαετιών. Κρατώντας ακόμα πιο ψηλά τις κόκκινες σημαίες και παλεύοντας για να γίνουν ξανά η ελπίδα του λαού μας!

Αποψη

Στην επικαιρότητα των τελευταίων ημερών βρέθηκε το υπουργείο Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας, που συγκροτήθηκε τον περασμένο Ιούνιο από την κυβέρνηση της ΝΔ. Η υπουργός Σ. Ζαχαράκη και ο Κ. Χατζηδάκης ανακοίνωσαν την εβδομάδα που πέρασε σειρά «μέτρων στήριξης» για τα νέα ζευγάρια και τις οικογένειες με παιδιά. Άλλη μια περίπτωση από τις πολλές των τελευταίων πολλών μηνών, που η κυβέρνηση και τα στελέχη της διαφημίζουν πρωτοβουλίες που δήθεν έρχονται να ανακουφίσουν τον λαό από την ακρίβεια. Βεβαίως, σε αυτού του είδους τα ζητήματα δεν λείπουν οι προβληματισμοί της κυβέρνησης σχετικά με την «υπογεννητικότητα» και τη «μείωση του ελληνικού πληθυσμού», αλλά και την αντιμετώπισή τους μέσω της ενίσχυσης του «κυτάρου της κοι-

φτώχειας των λαϊκών οικογενειών, από εκείνους που η ύπαρξή τους είναι συνυφασμένη με τα μεγαλύτερα δεινά του λαού και της νεολαίας.

Όσο κοροϊδία είναι τα διάφορα «ιάματα» κατά της -είτε ντόπιας είτε εισαγόμενης- ακρίβειας, άλλο τόσο κοροϊδία είναι και το υποτιθέμενο νοιάξιμο του υπουργικού συμβουλίου για τις νέες οικογένειες και δη για τα παιδιά. Το σύστημά τους, τα στελέχη του και τα τσιράκια του μπορεί να πουλάνε σήμερα στα μωρά κατά τι φθηνότερα το βρεφικό γάλα, αλλά σε λίγα χρόνια για τα ίδια ακριβώς παιδιά θα σηκώνουν το τηλέφωνο και θα καλούν την αστυνομία να τα σύρει στο τμήμα επειδή έκαναν αποχή ή κατάληψη. Στα ίδια παιδιά που δίνουν σήμερα αυξημένο «επίδομα γέννησης» θα πετάνε σε λίγα χρόνια χημικά στους δρόμους όταν θα διαδηλώ-

Τα επιδόματα που χτίζουν τα «κύτταρα της κοινωνίας»...

ωνίας» που είναι η οικογένεια...

Όσο φανταχτερά και να παρουσιάζονται τα νούμερα των επιδομάτων (είναι άλλωστε γνωστό ότι οι Μαρίες Αντουανέτες διαχρονικά ζουν σε παράλληλα σύμπαντα...), δεν μπορούν να αλλάξουν την πραγματικότητα που ζει ο λαός και με έναν ίσως ιδιαίτερο τρόπο οι νέοι εργαζόμενοι και οι νέοι γονείς. Η επίσκεψη στο σούπερ μάρκετ ισοδυναμεί με οικονομική αφαίμαξη, οι λογαριασμοί (οποιοδήποτε χρώματος...) μπαίνουν στα γραμματοκιβώτια σαν ωρολογιακές βόμβες και τα ενοίκια πλησιάζουν εκείνα που μάλλον εισπράττονται για διαμερίσματα ανάλογα με εκείνα της οδού Μιραμπό... Αυτή λοιπόν η πραγματική ζωή δεν αλλάζει ούτε κατ' ελάχιστο με τα τσιρότα που μοιράζει η κυβέρνηση. Και ξεκάθαρα, όχι, δεν είναι ούτε καν ανακούφιση, για να απαντήσουμε χωρίς περιστροφές στο συνηθισμένο ερώτημα του τύπου «πλάκωμα σου πέφτουν;». Αντιθέτως, είναι δικαιολόγηση της κατάστασης και διαιώνιση μιας επιδοματικής πολιτικής, που από τη μία τα δίνει όλα στο κεφάλαιο και από την άλλη καταδικάζει τον λαό να ζει σε συνθήκες φτώχειας, ανέχειας και ζητιανιάς.

Στα διάφορα ρεπορτάζ που στήνουν τα κανάλια, ύστερα από εντολές και οδηγίες της κυβέρνησης, φιγουράρει συχνά ο πρωθυπουργός (συνήθως αξύριστος σε αυτές τις περιπτώσεις...) να νοιώθει το δράμα του λαού και να κατανοεί τις δυσκολίες. Καμιά σκηνοθεσία και κανένας κινηματογραφιστής όμως δεν είναι τόσο καλός ώστε να κρύψει την αμείλικτη αλήθεια. Ότι το συμπνετικό χτύπημα στην πλάτη και η προτροπή «να κάνεις αίτηση για market pass» έρχεται από στόματα που όχι μόνο ποτέ δεν πείνασαν, από χείλη που όχι μόνο ποτέ δεν σφίχτηκαν μπροστά στην ισχνή μισθοδοσία, αλλά έρχονται από τους βασικούς υπεύθυνους, από τους καλοταϊσμένους ενορχηστρωτές της

νων. Θα τα χτυπάνε με τα γκλομπ, θα τα πετάνε έξω από το σχολείο, θα τα στέλνουν στα campus της τεχνικής εκπαίδευσης χωρίς προοπτική, θα τους κλείνουν βίαια την πόρτα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στα μούτρα, θα ζητάνε νέες θυσίες για να πληρωθεί η δωρεάν εκπαίδευση που σήμερα καταργούν, θα ποινικοποιούν τους αγώνες τους, τα όργανα πάλης τους και τις συλλογικές τους διαδικασίες, θα τα πληρώνουν με μισθούς πείνας για δουλειές του ποδαριού. Έτσι ακριβώς διαφυλάσσει και προστατεύει το σύστημα τα «κύτταρα της κοινωνίας»...

Τελευταία, περισσεύει μια υποτιθέμενη προοδευτικότητα της κυβέρνησης και του συστήματος. Μιας κυβέρνησης και ενός πολιτικού προσωπικού, του οποίου βασικά και πρωτοκλασάτα στελέχη έχουν μακριά και πλούσια ιστορία στους κόλπους της ακροδεξιάς, του βαθιού συντηρητισμού, του φασισμού και των λοιπών σκουπιδιών της Ιστορίας. Γι' αυτό και δεν μπορεί να κρυφτεί η ουσία του ζητήματος και ο πραγματικός χαρακτήρας που αποδίδει το αστικό σύστημα στην οικογένεια, που περισσότερο προσομοιάζει σε αυτό που περιέγραφε η Κλοντί Μπρογιέλ στις αρχές της δεκαετίας του '70 για την παλιά φεουδαρχική κινέζικη οικογένεια ως «"λιμάνι της γαλήνης", κλεισμένο στον εαυτό του». Τέτοια είναι τα «κύτταρα» που θέλει να χτίζει το αστικό σύστημα, περίκλειστα από την κοινωνία, υποχείρια του σκοταδισμού και του ατομισμού.

Όμως, τα αληθινά κύτταρα της κοινωνίας δεν συγκροτούνται κατά αστική παραγγελία. Παίρνουν ζωή από την κοινωνική εξέλιξη, από την εξέλιξη της ταξικής πάλης και αναπτύσσονται από τους λαούς στην πορεία των αγώνων τους. Τα υπόλοιπα είναι ευκολόγια μιας αστικής τάξης που προσπαθεί να διαωρίσει την κυριαρχία της και να προφυλάξει τον εαυτό της από τις αντιστάσεις που γεννά η ίδια της η πολιτική.

Προσφορές

Ο σ. Ν.Χ. από τη Γερμανία προσφέρει για την ενίσχυση της ΠΣ 50 ευρώ.

Ο σ. Γρηγόρης Νιόλης, στη μνήμη του Γρηγόρη Κωνσταντόπουλου, προσφέρει για ενίσχυση της ΠΣ 50 ευρώ.

Νεο-ναζί χρυσαυγίτες σε ρόλο κατηγορούμενου!

Στα δικαστήρια, και με κατηγορίες για «συγκρότηση και ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση», σέρνονται στις 29/1 δύο κατηγορούμενοι για «επιθέσεις σε γραφεία της Χρυσής Αυγής». Ήδη για 4 χρόνια βρίσκονται σε ομηρία και υπό «περιοριστικούς όρους», ενώ δεν υπάρχουν καν αποδεικτικά στοιχεία για ό,τι τους κατηγορούν (γι' αυτό και δεν μπορούσαν να τους προφυλακίσουν). Τους αποδίδονται επιθέσεις που πραγματοποιήθηκαν κατά την περίοδο από τον Μάρτη του 2017 ως τον Νοέμβρη του 2019, την ευθύνη των οποίων αναλάμβανε κάθε φορά και μια διαφορετική... «Ταξιαρχία»! («Ταξιαρχία Παύλος Φύσσας», «Ταξιαρχία Σαχζάτ Λουκμάν», «Ταξιαρχία Petrit Zifle», «Ταξιαρχία Ντουρούτι» κοκ). Και ξέρετε ποιοι είναι οι κατηγοροί; Ο Μιχαολιάκος, ως πολιτική αγωγή, και ο Κασιδιάρης, ως μάρτυρας κατηγορίας. Που κατά τα άλλα είναι και... «καταδικασμένοι» απ' την αστική «δικαιοσύνη». Στο πλαίσιο της φασιστικοποίησης της κυρίαρχης πολιτικής, οι νεοναζί όχι μόνο «ξεπλένονται» πολιτικά ή αποφυλακίζονται, αλλά αναλαμβάνουν και ρόλους... Αυτούς που κρίνει κάθε φορά η «επίσημη διαχείριση» πως μπορεί να τους δώσει.

Ξανά με ΜΑΤ και χημικά, άγρια επίθεση, για να «περάσει» η έξωση

Στου Ζωγράφου αυτή τη φορά, στην οδό Αβύδου. Εναντίον στη συνταξιούχο δημοσιογράφο Ιωάννα Κολοβού και στον ανάπηρο γιο της, το πρωί της Τετάρτης 24/1, για κρέμα 15.000 ευρώ, σημαντικό μέρος των οποίων μάλιστα έχει καλυφθεί. Κι όμως, αυτό «δεν αρκεί» για τα κοράκια. Η εικόνα χαρακτηριστική: Ξυλοδαρμοί και χημικά απ' τα ΜΑΤ ενάντια στον κόσμο που συγκεντρώθηκε για ν' αποτρέψει την έξωσή τους, εκφράζοντας έμπρακτα την αλληλεγγύη του και την αντίθεσή του στα σχέδια των funds, σύλληψη της ίδιας και του γιου της για «διατάραξη οικογενειακής ειρήνης» (η απογείωση της υποκρισίας!!!), συγκέντρωση στο αστυνομικό τμήμα Ζωγράφου και στη συνέχεια στα δικαστήρια της Ευελπίδων. Η σύγχρονη βαρβαρότητα του κεφαλαιοκρατικού εκμεταλλευτικού συστήματος σε όλο της το μεγαλείο! Η κρατική βία και καταστολή στην υπηρεσία της πολιτικής της φτώχειας, της εκμετάλλευσης και της αδικίας.

Περιπολίες αστυνομικών με φορητές κάμερες σε περιοχές του κέντρου της Αθήνας

Ανακοίνωση του «Αρχηγείου της ΕΛ.ΑΣ.», αναφέρει την απόφαση πραγματοποίησης περιπολιών ομάδων αστυνομικών απ' το πρωί της Τρίτης 23/1 μέχρι το πρωί της Τρίτης 30/1, με φορητές κάμερες στο σώμα τους, σε 7 περιοχές της Αθήνας (Εξάρχεια, Ομόνοια, Κολωνό, Κυψέλη, Άγιο Παντελεήμονα, Σύνταγμα, Ακρόπολη). Η παρακολούθηση και η καταγραφή του λαού, δίπλα στην κρατική τρομοκρατία. Και βέβαια, με νέα ανακοίνωση της ΓΑΔΑ, ξεκινούσαν «πilotικές» περιπολίες με μικροκάμερες την Πέμπτη 25/1 στην Αθήνα, ημέρα του πανεκπαιδευτικού συλλαλητηρίου.

Δημοκρατικά δικαιώματα

Εναντίον στη συγκάλυψη, να καταδικαστούν οι δολοφόνοι του Βασίλη Μάγγο και η πολιτική που υπηρετούν!

Για την Παρασκευή 26 του Γενάρη, ορίστηκε, τελικά, ύστερα από δύο αναβολές, η δίκη στο Πλημμελειοδικείο Βόλου για τρεις απ' τους αστυνομικούς των ΜΑΤ, των ΟΠΚΕ και της Ασφάλειας, που ξυλοκόπησαν άγρια τον 27χρονο Βασίλη Μάγγο έξω απ' τα δικαστήρια και τον βασάνισαν, στη συνέχεια, και μέσα στο αστυνομικό τμήμα, με αποτέλεσμα ο νέος αυτός αγωνιστής να μεταφερθεί στο νοσοκομείο με 6 κατάγματα στα πλευρά, θλάση στο συκώτι και στη χοληδόχο κύστη. Και τελικά, να χάσει τη ζωή του ένα μήνα μετά, στις 13 Ιούλη του 2020.

Ο Βασίλης Μάγγος είχε συλληφθεί σε συγκέντρωση αλληλεγγύης σε συλληφθέντες μιας μεγάλης διαδήλωσης ενάντια στη δημιουργία του εργοστασίου της AGET-Lafarge για την καύση σκουπιδιών στο Βόλο, που χτυπήθηκε άγρια από τα ΜΑΤ. Το γεγονός των συνεχών αναβολών για 3 και πλέον χρόνια μετά τη δολοφονία, το ότι οι αστυνομικοί δικάζονται για «επικίνδυνη σωματική βλάβη» (πλημμέλημα) και όχι για δολοφονία (κακούρηγμα), η τοποθέτηση στο «αρχείο» και η απόρριψη των δύο μηνύσεων της οικογενείας του Βασίλη, η προκλητική στάση των αστυνομικών αρχών (ακόμα και απέναντι στον πατέρα του, με βιαιοπραγίες και με ύβρεις προς τον δολοφονημένο) φανερώνουν τόσο την επιδίωξη συγκάλυψης ενός ακόμα κρατικού εγκλήματος και τη στήριξή του από την κυβέρνηση όσο και την επιβράβευση της πολιτικής της κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής ενάντια σε λαό και νεολαία, απαραίτητο συμπλήρωμα για να περάσουν οι κάθε είδους αντιλαϊκές αποφάσεις και επιλογές.

Το Σάββατο 20/1 πραγματοποιήθηκε μαζική διαδήλωση λαού και νεολαίας στο κέντρο του Βόλου στην οποία συμμετείχε και το ΚΚΕ(μ-λ). Η απαίτηση παραμένει: Να καταδικαστούν οι φυσικοί και πολιτικοί αυτουργοί της δολοφονίας! Να καταδικαστεί και να αντιπαλευτεί η πολιτική που κατεδαφίζει δικαιώματα, εξαθλιώνει και δολοφονεί!

ματοποιεί καμπάνια ενάντια στη νέα αυτή απόπειρα ποινικοποίησης των αγωνιστών πολιτικών προσφύγων από την Τουρκία και το Κουρδιστάν. Σ' αυτό το πλαίσιο καλεί σε Εκδήλωση αλληλεγγύης την Πέμπτη 1/2, στις 6.30 μμ στη Νομική.

Συνέχεια στην ποινικοποίηση των παλαιστινιακών συμβόλων

Το Βράδυ της Πέμπτης 18/1, οκτώ οπαδοί του Ολυμπιακού, που σήκωσαν πανό αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό και σημαίες της Παλαιστίνης στον αγώνα μπάσκετ με την ισραηλινή ομάδα της Μακάμπι, στο ΣΕΦ, καταγράφηκαν απ' τις κάμερες της αστυνομίας και συνελήφθησαν... Ένα ακόμα δείγμα φασιστικοποίησης, ποινικοποίησης της αλληλεγγύης σ' ένα λαό που καθημερινά σφάζεται και μάχεται, ένα ακόμα δείγμα φόβου των κυρίαρχων απέναντι σε οτιδήποτε θίγει τους συμμάχους τους, του κράτους - δολοφόνου του Ισραήλ, και τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά των ΗΠΑ.

Τραμπούκικη φασιστική επίθεση σε μαθήτρια στον Πειραιά

Την Παρασκευή 19/1 σημειώθηκε φασιστική επίθεση στην περιοχή του Πειραιά, σε μαθήτρια μέλος του Ανυπόταχτου Μαθητή, με έντονη δράση και συμμετοχή στο κίνημα. Δύο άτομα με καλυμμένα τα χαρακτηριστικά τους της έστησαν ενέδρα και της επιτέθηκαν, μην αφήνοντας περιθώρια να αντιδράσει.

Το συγκεκριμένο περιστατικό φυσικά και δεν είναι τυχαίο. Έρχεται σε μια περίοδο που το μαθητικό και φοιτητικό κίνημα έχει βγει δυναμικά στο δρόμο, απέναντι στην αναδιάρθρωση του άρθρου 16 και την ίδρυση μη κρατικών πανεπιστημίων. Η επίθεση είχε σαφή χαρακτηριστικά τρομοκρατίας και αποτελεί προσπάθεια φώμωσης και εκφοβισμού όλων εκείνων που βγαίνουν μαχητικά και πρωτοστατούν στους αγώνες.

Από την πρώτη κιόλας στιγμή το κίνημα που έχει ξεσπάσει φαίνεται να ενοχλεί τους κύκλους της κυβέρνησης αλλά και όλων των ακροδεξιών και φασιστικών ακροατηρίων, με αποτέλεσμα την προσπάθεια καταστολής του με οποιονδήποτε τρόπο. Δεκάδες είναι τα περιστατικά τρομοκρατίας των μαθητών και σε ορισμένες περιπτώσεις υπήρξε επέμβαση και της αστυνομίας. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα σε σχολείο στην Κέρκυρα, με αστυνομικούς να προχωράνε σε προσαγωγές μαθητών, αλλά και στο Περιστέρι, όπου έκαναν σωματικούς ελέγχους.

Όσο και να προσπαθούν να μας τρομοκρατήσουν, το μόνο που καταφέρνουν είναι να προκαλούν την οργή μας.

Την αποκλειστική ευθύνη φέρνει η κυβέρνηση που με εγκυκλίους απειλεί και βάζει στο στόχαστρο το μαθητικό κίνημα και τους πρωτοπόρους αγωνιστές και αγωνίστριες του με τη μέθοδο του εκφοβισμού, των απουσιών και της τηλε-«εκπαίδευσης» σε σχολεία που έχουν καταληφθεί από μαθητές και μαθήτριες που αγωνίζονται για μην ιδιωτικοποιηθεί το δημόσιο σχολείο και πανεπιστήμιο, που αγωνίζονται για την ενίσχυσή του, για την άμεση κάλυψη των κενών που υπάρχουν ακόμη και τώρα, ενάντια στην τράπεζα θεμάτων και την ΕΒΕ, ενάντια στην απαξίωσή του και διάλυσή του, ενάντια στην κατηγοριοποίησή του μέσω της αξιολόγησης. Δεν θα αφήσουμε κανένα περιθώριο σε θρασύδειλα ακροδεξιά στοιχεία να δρουν ανενόχλητα και να απλώνουν χέρι στις αγωνίστριες και τους αγωνιστές του κινήματος. Το μαζικό και μαχητικό κίνημα θα δώσει την αναγκαία απάντηση. Κυβέρνηση και παρακράτος θα μας βρουν απέναντί τους, καμιά επίθεση δεν θα μείνει αναπάντητη, να ξέρουν ότι όποιο χέρι σηκώνεται σε αγωνίστρια και αγωνιστή θα κόβεται από τη ρίζα. Την Τρίτη 23/1 πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική πορεία καταγγελίας.

Αγροτικές κινητοποιήσεις

Η αντιαγροτική πολιτική ξαναβγάζει τα τρακτέρ στα μπλόκα

Με ικανοποιητική μαζικότητα και αυξημένη συμμετοχή είναι οι αγροτικές κινητοποιήσεις που ξεδιπλώνονται αυτό το διάστημα σ' όλη τη χώρα. Δεν φτάνουν βέβαια τις μεγάλες αγροτικές κινητοποιήσεις παλιότερων εποχών, αλλά σίγουρα είναι πιο πάνω απ' ό,τι είχαμε συνηθίσει τα τελευταία χρόνια. Με τον βασικό όγκο στην Καρδίτσα (μπλόκο Ε65) αλλά και στη Λάρισα (μπλόκο Πλατύκαμπου), στο Αγρίνιο, στα Τρίκαλα, στον Βόλο και αλλού, είναι εκατοντάδες τα τρακτέρ που βγήκαν στον δρόμο και χιλιάδες οι αγρότες που συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις. Οι κινητοποιήσεις που αυτές τις μέρες γίνονται από τους αγρότες της Γερμανίας, της Γαλλίας κ.λπ. ίσως να «παρακίνησαν» κάποιους και εδώ, αλλά το κύριο και το βασικό που έβγαλε μαζικά τα τρακτέρ και τους αγρότες είναι τα πολλά και οξυμένα προβλήματα που δημιουργεί η αντιαγροτική πολιτική κυβέρνησης και Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μια πολιτική που χρόνο με τον χρόνο φτωχοποιεί τους αγρότες, οδηγεί σε εγκατάλειψη καλλιεργειών, ερημώνει τα χωριά, ξεκληρίζει τους φτωχομεσαίους, φέρνει συγκέντρωση της γης και της παραγωγής από επιχειρηματίες νεο-τσιφλικιάδες και νεο-τσελικάδες και βαθιά την διατροφική εξάρτηση της χώρας.

Ειδικά η φετινή χρονιά είναι μια «μαύρη» χρονιά, αφού σ' όλη την Ελλάδα και σ' όλα σχεδόν τα προϊόντα έχουμε ακαρπία, μειωμένη παραγωγή, χαμηλές τιμές και απότομη βύθιση στο αγροτικό εισόδημα. Στη Θεσσαλία, οι πλημμύρες άφησαν χιλιάδες αγροτικές οικογένειες χωρίς σοδιά και χωρίς εισόδημα. Με «βουνό» τα χρέη σε εμπόρους και γεωπόνους και το μέλλον να διαγράφεται μαύρο και άραχνο. Στο βαμβάκι, στο καλαμπόκι, σ' όλα σχεδόν τα προϊόντα έχουμε τεράστια απώλεια αγροτικού εισοδήματος και τεράστια καταστροφή της παραγωγής. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η Καρδίτσα, που πέρυσι ήταν ο πρώτος νομός σε παραγωγή βαμβακιού και φέτος έπεσε στην 6η θέση! Πέρυσι η Καρδίτσα παρήγαγε το 18% της συνολικής παραγωγής της χώρας και φέτος μόνο το 8%! Με μέση παραγωγή ανά στρέμμα στα 398 κιλά πέρυσι, ενώ φέτος μόνο 139 κιλά το στρέμμα (στοιχεία 14/1/2024). Από τη μια έχουμε το κόστος παραγωγής που έφτασε στα ύψη, με απανωτές ανατιμήσεις και «τιμές-φωτιά» σε πετρέλαιο, ρεύμα, λιπάσματα, εφόδια κ.λπ. και από την άλλη τις χαμηλές τιμές στα προϊόντα, τιμές που δεν καλύπτουν το κόστος παραγωγής, που «βάζουν μέσα» τα αγροτικά νοικοκυριά και έχουν καταντήσει ασύμφορες τις καλλιέργειες.

Οι αποζημιώσεις που ανακοίνωσε η κυβέρνηση δεν καλύπτουν το χαμένο εισόδημα ούτε καλύπτουν την πραγματική ζημιά που έπαθαν οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι. Ακόμα και σήμερα, σχεδόν πέντε μήνες από τον Daniel, υπάρχουν πλημμυροπαθείς που ακόμα περιμένουν την αποζημίωση για τα πλημμυρισμένα σπίτια τους (μόνο στο χωριό Αγία Τριάδα Καρδίτσας υπολογίζονται πάνω από 30 αυτά τα νοικοκυριά που δεν αποζημιώθηκαν...), αγρότες που δεν αποζημιώθηκαν για την πνιγμένη παραγωγή τους, για τα κατεστραμμένα χωράφια τους, για τα κατεστραμμένα μηχανήματα και τον εξοπλισμό... Χωράφια μπαζωμένα, αναχώματα σπασμένα, αρδευτικό δίκτυο διαλυμένο, υποδομές κατεστραμμένες...

Τα master plan και τα διάφορα σχέδια «ανασυγκρότησης» που όλο ετοιμάζει και όλο ανακοινώνει η κυβέρνηση, στρώνουν νέο «φαγοπότι» για το μεγάλο κεφάλαιο, νέες μπίζνες και νέα υπερκέρδη για τους κατασκευαστικούς ομίλους και τις μεγάλες εταιρείες. Και από την άλλη αξιοποιούνται ως ευκαιρία από την κυβέρνηση για να προωθήσει τα σχέδιά της για ΣΔΙΤ και ιδιωτικοποιήσεις (ΤΟΕΒ, ΔΕΥΑ) και για νέα βάρη στα λαϊκά νοικοκυριά.

Παράλληλα, μείωση του αγροτικού εισοδήματος έχουμε και από τις περικο-

πές στις επιδοτήσεις που προβλέπει η νέα ΚΑΠ 2023-2027, όπως για παράδειγμα η «βασική ενίσχυση» που φέτος ήταν μειωμένη κατά 21% σε σχέση με πέρυσι.

Οι φτωχομεσαίοι αγρότες δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από την κυβέρνηση και τα άλλα συστημικά κόμματα, που έχουν την ίδια πολιτική και κινούνται στις ίδιες ράγες της ΚΑΠ και της ΕΕ. Η δυσανεμία, η οργή και η αγανάκτηση των αγροτών απαιτείται να βρει αγωνιστική διέξοδο. Με συγκρότηση αγωνιστικού-δικεικτικού αγροτικού κινήματος. Με οργάνωση-συσπείρωση στους αγρο-

τικούς συλλόγους. Με κοινό μέτωπο με τα άλλα κομμάτια του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Με οργάνωση και αγώνα. Με αντίσταση και διεκδίκηση. Για αναπλήρωση του χαμένου εισοδήματος. Για πλήρη αποκατάσταση των ζημιών. Για αποζημιώσεις στο 100%. Για τιμές στα προϊόντα-αγροτικό εισόδημα που να καλύπτει το κόστος της ζωής. Για ανατροπή της αντιαγροτικής πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ. Για να 'χουν οι φτωχομεσαίοι αγρότες παρόν και μέλλον στα χωριά τους και στις καλλιέργειές τους.

Προς κουκούλωμα οι πολιτικές ευθύνες για το έγκλημα των Τεμπών

Όσο περνάει ο καιρός και απομακρύνονται οι μέρες από το έγκλημα που συντάραξε το λαό και τη νεολαία μας τόσο αναδύεται η συντονισμένη κυβερνητική και συστημική προσπάθεια να μετακυλιστεί η ευθύνη σε δευτερεύοντες παράγοντες και να μείνουν στο απυρόβλητο οι πραγματικοί υπαίτιοι. Αυτοί που, εφαρμόζοντας μνημονιακές πολιτικές, οδήγησαν τους σιδηροδρόμους σε απαξίωση, έλλειψη προσωπικού και μέσων, εργολαβοποίηση και κατάτμηση του έργου τους και έλλειψη στοιχειωδών μέτρων ασφαλείας. Πλάι σ' όλα αυτά, συμβάσεις εκατομμυρίων που δεν ολοκληρώθηκαν ποτέ, μαζί με προκλητικές δηλώσεις υπουργών περί «ασφάλειας» που έδιναν κι έπαιρναν ακόμη και τις παραμονές του εγκλήματος. Γνώριζαν όλοι τους αλλά εξαπατούσαν, παραπλανούσαν, απέκρυπταν και, το κυριότερο, εξέθεταν σε κίνδυνο ανθρώπινες ζωές! Σήμερα, παριστάνουν τους ανεύθυνους...

Σημεία και τέρατα λαμβάνουν χώρα, λοιπόν, στην εξεταστική επιτροπή της Βουλής για το έγκλημα των Τεμπών. Όπως καταγγέλλουν με ανακοί-

νωσή τους συγγενείς των θυμάτων, παρ' ό,τι από καταθέσεις προκύπτουν αβίαστα στοιχεία για πράξεις και παραλείψεις υψηλόβαθμων πολιτικών προσώπων, δίνεται ιδιαίτερη έμφαση σε εκείνα που, ερμηνευόμενα κατά πως συμφέρει, οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια και κατ' αποκλειστικότητα στη λεγόμενη ατομική ευθύνη. Μια τέτοια επιδίωξη -χυδαία και απροκάλυπτη- έλαβε χώρα ειδικά με την κατάσταση της υγείας τού μηχανοδηγού που εξαιρέθηκε κατά τη σύγκρουση, όπου χρησιμοποιήθηκαν επιλεκτικά τμήματα από τον ιατρικό του φάκελο, που εύλογα εξόργισαν τους συγγενείς του και όχι μόνο.

Παράλληλα, αποδεικνύεται για πολλοστή φορά πόση σημασία έχουν για την ανάδειξη της αλήθειας οι διάφορες επιτροπές κι επιτροπάτα που συγκροτούνται για να αμβλύνουν την οργή, να δώσουν χρόνο για ανασκευήτων στοιχείων, να προετοιμάσουν τους υπόλογους κατάλληλα και να στρέψουν την προσοχή μακριά από το «πεζοδρόμιο», σε αδιέξοδες κοκορομαχίες βουλευτών για να... χαθεί στο τέλος η μπάλα. Σ' αυτή τη διαδικασία εντασσό-

ταν και η γνωστή αρχική «διαφωνία» για το αν θα έπρεπε να συσταθεί εξεταστική ή προανακριτική επιτροπή. Ο στόχος των «αντιμαχομένων» ήταν και είναι ένας και κοινός: να πάψει ο λαός να κατεβαίνει στους δρόμους απαιτώντας την τιμωρία των αληθινών ενόχων. Να τη σκαπουλάρει το καπιταλιστικό σύστημα από τα δύσκολα και, ανενόχλητο, να οδηγήσει τις αντιδράσεις σε ένα θέαμα εντυπώσεων και σκύλευσης των νεκρών και των τραυματιών και εντέλει σε καταλλαγή της δίκαιης και μεγάλης οργής.

Άλλωστε, μας έχει συνηθίσει το σύστημα στο να ρίχνει το «ανάθεμα» στα άτομα, συνήθως τους τελευταίους τροχούς της άμαξας, για να κρύψει τη συλλογική και συνολική δική του ευθύνη. Αυτήν που προκύπτει από τη φύση και το χαρακτήρα του, από τον τρόπο λειτουργίας του και, πάντοτε, από το αποτέλεσμα «διερευνήσεων», «ελέγχων» και πορισμάτων που καταλήγουν σε προαποφασισμένα, ευνοϊκά γι' αυτό, αποτελέσματα. Κάτω από αυτό το πρίσμα, όμως, τα εγκλήματά του δεν κάνουν τίποτε λιγότερο από το να μετατρέπονται σε διαρκή!

Στην αντιπαράθεση κυβέρνησης - εκκλησίας ο μεγάλος χαμένος είναι τα ανθρώπινα δικαιώματα

Το παζάρι στο χρηματιστήριο δικαιωμάτων συνεχίζεται, με την εμπορευματοποίηση των ανθρωπίνων σχέσεων να ανεβάζει το δείκτη των τιμών. Ο λόγος για τη δημόσια συζήτηση σχετικά με το γάμο των ομοφύλων και την τεκνοθεσία. Βαρύ χαρτί για αυτή την εβδομάδα η στάση της Εκκλησίας. Ομόφωνη ήταν η άρνηση των 80 μητροπολιτών που συμμετείχαν στην πολύωρη συνεδρίαση της Ιεράς Συνόδου την Τρίτη 23/1. Η επίσημη ανακοίνωση επικαλέστηκε τα θεία, τις ιερές γραφές και το χριστιανικό δόγμα για να επιχειρηματολογήσει τη διαφωνία της με το νόμο που η κυβέρνηση έχει φέρει σε δημόσια διαβούλευση. Η διαφωνία αφορά όχι μόνο τον πολιτικό γάμο και την τεκνοθεσία αλλά ακόμα και την ύπαρξη ομοφύλων. Μια απόφαση που ήταν μάλλον αναμενόμενη.

Αυτό που έχει ενδιαφέρον είναι το γεγονός πως, παρά τη δηλωθείσα ομοφωνία, υπήρχαν διαφοροποιήσεις στις απόψεις που κατέθεσαν οι μητροπολίτες. Η τελική ανακοίνωση φαίνεται να μην επιδιώκει μια σκληρή στάση απέναντι στην κυβέρνηση. Μάλλον προσπαθεί να συμβιβάσει τις πιο ακραίες με τις πιο μετριοπαθείς τοποθετήσεις των μητροπολιτών. Παρότι παροτρύνει τις κατά τόπους εννοίες να πάρουν σχετικές πρωτοβουλίες ενάντια στο νόμο που κατεβάζει η κυβέρνηση, δεν φαίνεται να επιδιώκει μια κατά μέτρον επίθεση. Οι δυο επιστολές που συντάχθηκαν, μια προς την κυβέρνηση και μια που απευθύνεται στους πιστούς της, περιέχουν όλο το συντηρητισμό και τον ιδεαλισμό που χαρακτηρίζει τη θρησκεία. Εντύπωση προκαλεί το γεγονός ότι στην ανακοίνωση της Ιεράς Συνόδου υιοθετήθηκε αυτούσια η διατύπωση του ΚΚΕ όσον αφορά την κατάργηση της πατρότητας

και της μητρότητας. Παραμένει ερώτημα ποιος αντέγραψε ποιον και ποιος διεκδικεί το copyright.

Παρ' όλα αυτά, η εκκλησία δεν φαίνεται να θέλει να έρθει σε ρήξη με την πολιτεία (και δεύτερη σύμπτωση με το ΚΚΕ;), όπως είχε κάνει με άλλες αποφάσεις στο παρελθόν για ζητήματα αντιπαράθεσης με την πολιτεία (π.χ. ταυτότητες). Αφήνοντας περιθώρια επιβεβαίωσης σε συζητήσεις των προηγούμενων ημερών που αναφέρονταν σε έναν κατά κάποιον τρόπο συμβιβασμό, με αντά-

λλαγμα τη διασφάλιση της εκκλησιαστικής περιουσίας, τα οποία η κυβέρνηση προσπαθεί να αξιοποιήσει προκειμένου να αποφύγει δυσάρεστες εκπλήξεις από τα (ακρο)δεξιά της.

Σε δύσκολη θέση θα βρεθούν βουλευτές, κυρίως της περιφέρειας. Από τη μια καλούνται από την Ιερά Σύνοδο να καταψηφίσουν το νομοσχέδιο με την απειλή απώλειας ψήφων, ιδιαίτερα στα πλαίσια των κλειστών κοινωνιών της επαρχίας. Και από την άλλη πιέζονται από το Μητσοτάκη, με τον κίνδυνο να μη

βρεθούν ποτέ σε κυβερνητικό σχήμα στην περίπτωση που δεν ψηφίσουν το νομοσχέδιο. Αν και δεν τίθεται ζήτημα κομματικής πειθαρχίας, δεν παύει να ενδιαφέρει το Μητσοτάκη πόσο και ποιου βουλευτές θα ψηφίσουν το νομοσχέδιο. Βέβαια, έστω και λίγους απόντες από την ψηφοφορία τούς χρειάζεται σαν ανάχωμα προς τους ακροδεξιούς ψηφοφόρους στους οποίους θα χρειαστεί να απευθυνθεί και ενόψει ευρωεκλογών.

Τόσο οι δηλώσεις των εκπροσώπων της εκκλησίας όσο και η στάση βουλευτών της Ν.Δ. και των υπολοίπων κομμάτων έχουν μετατρέψει σε αρένα τα δελτία ειδήσεων και την υπόλοιπη επικαιρότητα για ένα θέμα που δεν θα περίμενε κανείς να αποτελέσει πρώτη προτεραιότητα ιδιαίτερα σε μια περίοδο με τόσο σοβαρά προβλήματα ανοιχτά. Η Εκκλησία αξιοποίησε την ευκαιρία να εξαπολύσει ένα κήρυγμα μίσους και κοινωνικού αποκλεισμού για μια μερίδα πολιτών. Η σύνοδος ήταν η κατάληξη μιας συντεταγμένης προσπάθειας να αναδειχθεί όλο το αναχρονιστικό και ανθρωποφοβικό της κήρυγμα είτε με τον παραδοσιακό τρόπο, μέσω άμβωνος, είτε μέσω των social media. Έτσι, για ακόμα μια φορά η λεγόμενη κοινή γνώμη καλείται να νιώσει ότι απειλείται από μια μερίδα πολιτών βάζοντας για λίγο σε δεύτερη μοίρα τα πολύ σοβαρά προβλήματα που πραγματικά εξασθλιώνουν και απειλούν τη ζωή του λαού, όπως ο πόλεμος και η ακρίβεια.

Σε καμία περίπτωση δεν υποτιμούμε τα δικαιώματα των ομόφυλων ζευγαριών. Η ίση αντιμετώπισή τους όσον αφορά το δικαίωμα στο γάμο και την υιοθεσία είναι σημαντική και σοβαρή υπόθεση. Εξίσου σημαντικά είναι τα δικαιώματα των παιδιών και των γυναικών που καλούνται να παίξουν το ρόλο της παρένθετης μητέρας. Αυτό ακριβώς είναι που εκκυδαίεται σε αυτόν το δημόσιο διάλογο, τα ανθρώπινα δικαιώματα. Κανείς δεν τα υπερασπίζεται πραγματικά. Η κυβέρνηση τα χρησιμοποιεί σε ένα παιχνίδι εξουσίας και υπεροχής. Από τη μια θέλει να ανταποκριθεί στις πιέσεις που δέχεται από μερίδες της αστικής τάξης, που στην πραγματικότητα καμία σχέση δεν έχουν με τους εργαζόμενους, ομοφυλόφιλους και ομοφυλόφιλες και τις δικές τους ανάγκες, και από την άλλη να καταφέρει να διαχειριστεί και να εξασφαλίσει την αποδοχή του ακροδεξιού ακροατηρίου της.

Η μεγαλύτερη επιτυχία του συστήματος σε σχέση με αυτή τη συζήτηση είναι ότι κατάφερε να φέρει ξανά στην επικαιρότητα τον οχετό της οπισθοδρόμησης και του συντηρητισμού, αναπαράγοντας το φόβο, το μίσος και αποπροσανατολίζοντας το λαό από την πραγματική έννοια του δικαιώματος και της ισότητας μεταξύ των ανθρώπων.

Έτσι, μια εξέλιξη που θα μπορούσε να θεωρηθεί πρόοδος για την κοινωνία δεν είναι παρά ένα ανακάτεμα του σάπιου αυτού συστήματος. Κανένα δικαίωμα δεν χαρίζεται από την κυβέρνηση και συνολικά από το σύστημα, ιδιαίτερα σε περιόδους υποχώρησης του κινήματος. Οι ομοφυλόφιλοι και ομοφυλόφιλες δεν μπορούν να ελπίζουν σε κοινωνικά δικαιώματα και ίση αντιμετώπιση χωρίς τη δική τους άμεση εμπλοκή στο κίνημα για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων και του σεβασμού στην ανθρώπινη φύση και έκφραση.

Επιστολική ψήφος στις ευρωεκλογές και τα δημοψηφίσματα

Για τις εθνικές, έσπασε η αστική συναίνεση

Όχι μόνο στις ευρωεκλογές και τα (οψέποτε) δημοψηφίσματα αλλά και στις εθνικές προσπάθησε να προωθήσει η κυβέρνηση την επιστολική ψήφο. «Χαράς ευαγγέλια» για τους απόδημους που θα είχαν τη δυνατότητα να «συμμετέχουν στην πολιτική ζωή του τόπου». Κατά το ήμισυ, όσον αφορά δηλαδή το δικαίωμα του εκλέγειν, όχι όμως και του εκλεγείν. Αλλά και εντός της χώρας, εκτιμάται ότι θα αυξανόταν η συμμετοχή στις κάλπες με αυτόν τον τρόπο. Μπας και μειωνόταν η αποχή λόγω αδιαφορίας και όχι, βέβαια, αυτή που προέρχεται από συγκεκριμένη συνειδητή πολιτική στάση-επιλογή. Το γεγονός, μάλιστα, ότι ξεκίνησε η συζήτηση και επίσημη ψήφισης της ρύθμισης από τις ευρωκάλπες με τα γνωστά αυξημένα ποσοστά αποχής από αυτές δείχνει και την προέλευση του προβληματισμού. Όταν ψηφίζονται, π.χ., οι ευρωβουλευτές από το 40% του εκλογικού σώματος, πάει περίπατο η επανομαζόμενη δημοκρατική νομιμοποίηση που επικαλούνται τα επιτελεία της ΕΕ για την επιβολή αντιλαϊκών πολιτικών.

Με την αιφνιδιαστική κίνηση,

ωστόσο, κατάθεσης τροπολογίας, η κυβέρνηση της ΝΔ επιχειρήσει να επεκτείνει τα πεδία εφαρμογής της επιστολικής ψήφου και στις βουλευτικές εκλογές στο νομοσχέδιο για τα εκλογικά δικαιώματα των Ελλήνων του εξωτερικού, ξεσηκώνοντας αντιδράσεις από όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης, με ανάλογο ή διαφορετικό σκεπτικό. Ο λόγος; Κανείς δεν την εμπιστεύεται για το αδιάβλητο της εκλογικής διαδικασίας. Κάποιοι άφησαν, μάλιστα, αιχμές περί πρόθεσης νοθείας (!) μέσω αλλοίωσης εκλογικών αποτελεσμάτων. Δεν είναι μόνο ελληνικό φαινόμενο. Σε χώρες της «προηγμένης Δύσης» γίνεται συστηματικά. Όπως, λόγου χάρη, στις ΗΠΑ, όπου τα εκλογοδικεία «ψάχνουν» για χρόνια τη νοθεία στην... επιστολική ψήφο. ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ άλλαξαν την αρχική τους θέση και καταψήφισαν.

Και ενώ αυτά τα «δημοκρατικά» λέγονται και γράφονται από και για το αστικό πολιτικό σύστημα, η πρεμούρα όλων είναι φανερό ότι έχει να κάνει με τη διαμόρφωση των εκλογικών συσχετισμών και αποτελεσμάτων. Καθόλου δεν τους απασχολεί όλους αυτούς η αληθινή συμμετοχή των πλατιών λαϊ-

κών μαζών εκεί που κρίνονται τα ζητήματα: στο πεδίο των αγώνων, των ταξικών και κοινωνικών αναμετρήσεων και συγκρούσεων. Στην ενεργοποίηση όσο το δυνατόν περισσότερου κόσμου στη δουλειά, στη γειτονιά, στα σχολεία και τις σχολές, στην κοινωνία ευρύτερα. Εκεί ισχύει το ακριβώς αντίθετο: όρθωση από το σύστημα και όλες τις κυβερνήσεις του, τις δομές, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς του κάθε είδους εμποδίου για την αποτροπή της πάλης του λαού μέσα από σωματεία, συλλόγους, πρωτοβουλίες, κινήσεις κ.λπ. Στα πεδία αυτά, η συμμετοχή -για την οποία τόσο «κόπονται»- απαγορεύεται και κυνηγιέται. Προληπτικά και κατασταλτικά!

Ας μην ανησυχούν, όμως. Η εποχή απομυθοποίησης των αστικών εκλογών δεν έφτασε ακόμα. Γι' αυτούς, η «συμμετοχή» του λαού αρχίζει με την είσοδο και τελειώνει με την έξοδο από κάποιο εκλογικό τμήμα. Για τους προοδευτικούς, αριστερούς και ιδίως κομμουνιστές ανθρώπους, δεν πρόκειται για μια στιγμή αλλά για μια συνεχή, καθημερινή, ολομέτωπη πάλη. Έχουν διαλέξει το δύσκολο δρόμο: αυτόν που μπορεί πραγματικά να αλλάξει τη ζωή!

Πυκνώνουν τα σημάδια πολιτικής αστάθειας, ενώ η επίθεση κλιμακώνεται Ο λαός να αξιοποιήσει την αδυναμία του συστήματος

Όσο καταλαγιάζει η σκόνη που σήκωσε το 41% της ΝΔ στις Βουλευτικές εκλογές, τόσο αναδεικνύεται η φαιδρότητα και η ρηχότητα των αναλύσεων τύπου «Μητσοτάκης για πάντα», που εκπορεύονται είτε από τα συστημικά κέντρα προκειμένου να παρουσιάσουν τον Μητσοτάκη ως τον μεγάλο ηγέτη είτε από δυνάμεις της ρεφορμιστικής Αριστεράς που αναπαρήγαγαν την απογοήτευσή τους και τα αδιέξοδα της πολιτικής τους γραμμής.

Επανελημμένως έχουμε επισημάνει μέσα από τις γραμμές της Π.Σ. τα προβλήματα, τις δυσκολίες, τα αδιέξοδα, τις αντιφάσεις του αστικού πολιτικού σκηνικού, αποδομώντας το αφήγημα της συστημικής προπαγάνδας περί «πολιτικής σταθερότητας», που αποτελεί τη βάση των «μεταρρυθμίσεων» και της «οικονομικής ανάπτυξης».

Το τελευταίο διάστημα μάλιστα αποκαλύπτεται η σαθρότητα της «πολιτικής σταθερότητας» σε τέτοιο βαθμό που υποχρεώνει ακόμη και τον αστικό τύπο να τοποθετείται με αντίστοιχους τίτλους όπως το συγκρότημα Μαρινάκη: «Ράγιζε το γυαλί στη Νέα Δημοκρατία - Τραυματισμένη η εικόνα Μητσοτάκη». Ακόμη και ως έκφραση ενδοαστικής κόντρας, δεν απέχει πολύ από την πραγματικότητα.

Βέβαια αυτό που σκοπίμως αποκρύπτεται από κάθε αστική ανάλυση και άρθρο είναι ότι τα ζόρια τα προβλήματα και οι δυσκολίες που διέπουν την αστική πολιτική διαχείριση εδράζονται στα αντίστοιχα που εμφανίζονται στους κόλπους της κεφαλαιοκρατικής αστικής τάξης, αποτελώντας έκφρασή τους.

Το σοβαρότερο πρόβλημα λοιπόν της αστικής πολιτικής διαχείρισης του συστήματος είναι η απουσία αξιωματικής αντιπολίτευσης, η απουσία του δεύτερου πυλώνα. Το πρόβλημα εντείνεται εφόσον ο ΣΥΡΙΖΑ μετά τις παρεμβάσεις των κέντρων εξουσίας εμφανίζεται σε δυσχερέστερη κατάσταση από την προηγούμενη φάση. Ενώ το ΠΑΣΟΚ, αν και εμφανίζεται σε ορισμένες δημοσκοπήσεις, αθμαίνοντας βέβαια, ως δεύτερο κόμμα, βρίσκεται σε ένα συνεχές ντοπάρισμα από το σύστημα προκειμένου να κρατήσει τη θέση του προκειμένου να αξιοποιηθεί καταλλήλως στην αναδιαμόρφωση του δεύτερου πυλώνα.

Το βάθος και η έκταση των ζητημάτων που έχουν ανοίξει αυτήν την περίοδο για την αστική τάξη δεν μπορούν στο επίπεδο της αστικής πολιτικής διαχείρισης να διευθετηθούν μόνο από την κυβέρνηση της ΝΔ, ακόμη και με τους 158 βουλευτές. Τουλάχιστον χωρίς τριγμούς και εντάσεις σε μια πρώτη φάση. Ενώ όσο δεν λύνεται το πρόβλημα του δεύτερου πυλώνα και συσσωρεύονται στοιχεία που εντείνουν τη ρευστότητα και την αβεβαιότητα, τόσο θα ξηλώνεται το πέπλο της φαινομενικής σταθερότητας, αποκαλύπτοντας την πολιτική αστάθεια ως κυρίαρχη πλευρά της περιόδου.

Αυτό αποτελεί μια αδυναμία του συστήματος που τόσο τα κέντρα εξουσίας, όσο και η κυβέρνηση λαμβάνουν σοβαρά υπόψη. Μια αδυναμία τόσο για την ίδια του την λειτουργία, όσο και απέναντι στον ταξικό εχθρό, την εργατική τάξη και τον λαό. Η κυβέρνηση, γνωρίζοντας ότι αυτή η αδυναμία ενδέχεται να αξιοποιηθεί από τον λαϊκό παράγοντα, επικείμενη να καλύψει αυτό το πολιτικό κενό με την προετοιμασία και την πλήρη στοίχιση (μετά τις εσωτερικές

κόντρες) του κρατικού μηχανισμού τρομοκρατίας και καταστολής μέσα από τον ανασχηματισμό με επίκεντρο το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη. Ο ανασχηματισμός από τη μια αποτέλεσε το εναρκτήριο λάκτισμα ενός νέου γύρου επίθεσης που είχε προαναγγελθεί και από την άλλη τη ρητή δήλωση της κυβέρνησης, ότι αυτή η επίθεση θα περάσει με «φωτιά και σίδηρο».

Ήδη, την ένταση της φασιστικοποίησης, την κλιμάκωση της κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής τη βιώνουν οι φοιτητές, οι μαθητές, οι αγρότες, ο λαός που χάνει τα σπίτια του με τους πλειστηριασμούς και τις εξώσεις. Σαφώς στο μέτωπο της επίθεσης στα δικαιώματα λαού, εργαζομένων και νεολαίας, όλες τις μερίδες της αστικής τάξης τις ενώνει το ταξικό συμφέρον. Ωστόσο, στο επίπεδο της πολιτικής διαχείρισης τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Γίνονται μάλιστα δυσκολότερα μέσα στο διαμορφωμένο αστικό πολιτικό σκηνικό, με την κυβέρνηση να μην μπορεί να διαμορφώσει εύ-

οργή και αγανάκτηση.

Όσον αφορά την ίδια την λειτουργία του συστήματος, η αδυναμία αυτή έχει τη σημερινή της έκφραση στους τριγμούς και τις αντιθέσεις που καταγράφονται στο εσωτερικό της ΝΔ. Πρόκειται για ενδοαστικές αντιθέσεις και ανταγωνισμούς που, απουσία συγκροτημένου δεύτερου αστικού πυλώνα εξουσίας, εκφράζονται μέσα από το κυβερνών κόμμα, τη μόνη συγκροτημένη πολιτική έκφραση, σε αυτή τη φάση, των συμφερόντων της αστικής τάξης.

Προφανώς, το νομοσχέδιο για τα ομόφυλα ζευγάρια είναι η αφορμή που παράγει την εσωκομματική αντιπαράθεση στη ΝΔ, που «ψαλιδίζει» τους πόντους του αδιαφιλονίκητου ηγέτη, που φέρνει στο προσκήνιο και πάλι τον Α. Σαμάρρα, που οδηγεί κυβερνητικά στελέχη στη σύγκρουση με τον Κ. Μητσοτάκη, που κάνει την κυβέρνηση, ενώ παίζει μόνη της μπάλα, να χάνει από αυτογκόλ. Προφανώς και πάλι, το νομοσχέδιο θα αξιοποιηθεί στη διαδικασία αναδια-

μορφωσης και αναδιάταξης του αστικού πολιτικού σκηνικού και από τον Μητσοτάκη, με το άνοιγμά του προς το λεγόμενο κέντρο της εκλογικής δεξαμενής, και από τον Σαμάρρα, με την απεύθυνσή του στο ακροδεξιό φασιστικό ακροατήριο, που αναζητά πολιτική στέγη και πρέπει να επαναπατριστεί στο μαντρί της Δεξιάς. Όμως η αίτια για όλα τα παραπάνω

είναι πολύ πιο σοβαρή και βαθιά και αφορά τις αντιθέσεις και τους ανταγωνισμούς μερίδων της αστικής τάξης που σχετίζονται με βασικά και κύρια ζητήματα σχετικά με την υπόστασή της, τον ρόλο της στην περιοχή, τα πεδία κερδοφορίας της στη νέα φάση που άνοιξε ο πόλεμος στην Ουκρανία.

Αλλωστε είχαν προηγηθεί και η τοποθέτηση Σαμαρά, αλλά και η τοποθέτηση του Κ. Καραμανλή σχετικά με τα ελληνοτουρκικά και τη στάση της κυβέρνησης στον πόλεμο που διεξάγει το Ισραήλ στην Παλαιστίνη, αντίστοιχα. Αντιθέσεις, λοιπόν, μερίδων της αστικής τάξης που διοχετεύονται στην πολιτική επιφάνεια μέσα από κάθε ρωγμή, προκειμένου να καταγραφούν στο πεδίο της πολιτικής διαχείρισης. Αντιθέσεις που είναι προϊόν του βαθμέματος της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης και της αναζήτησης ρόλου που θα αναθέσουν τα μεγάλα αφεντικά. Αντιθέσεις που αφορούν τα προσδοκώμενα ανταλλάγματα από την πρόσδεση της χώρας στον γεωπολιτικό σχεδιασμό των ΗΠΑ, ιδιαίτερα σε σχέση και κόντρα με την ανταγωνίστρια αστική τάξη της Τουρκίας. Αντιθέσεις που φέρουν μαζί τους τον ανταγωνισμό ΗΠΑ-ΕΕ και τις παρεμβάσεις στο εσωτερικό της χώρας των ξένων κέντρων εξουσίας. Κατ' αναλογία και αντιστοιχία, στον ντόπιο εξαρτημένο από ΗΠΑ και ΕΕ καπιταλισμό, εκφράζονται οι αντιθέσεις και οι αναζητήσεις στο πλαίσιο της αστικής τάξης που ήδη εκφράζονται σε μια σειρά χωρών της ΕΕ, με άλλα χαρακτηριστικά από τη δική μας, έχοντας τροφοδοτήσει την ακροδεξιά απέναντι στις πιέσεις των ΗΠΑ για την προώθηση του γεωπολιτικού τους σχεδιασμού. Μια διαδικασία που, ενόψει των ευρωεκλογών, έχει αναστατώσει τα βασικά ευρωπαϊκά ιμπεριαλιστικά κέντρα εξουσίας.

Μια τέτοια έκφραση στη χώρα μας είναι οι εξελίξεις γύρω από την φρεγάτα που πρόκειται να σταλεί στην Ερυθρά Θάλασσα, σε ένα πολεμικό πεδίο, υπό αμερικανική διοίκηση, με τις μαζικές παραιτήσεις των αξιωματικών του Πολεμικού Ναυτικού. Την ίδια στιγμή μάλιστα που βασικές χώρες της ΕΕ αρνούνται την αμερικανική διοίκηση και βρίσκονται, όπως δηλώνουν, στην Ερυθρά Θάλασσα για να προστατίσουν τα δικά τους εθνικά συμφέροντα.

Όταν λοιπόν οι ενδοαστικές κόντρες και αντιθέσεις δεν μπορούν να έχουν εναλλακτική έκφραση και υπόσταση παρά μόνο στο κυβερνών κόμμα. Όταν η κυβέρνηση του 41% δείχνει να κλυδωνίζεται ενώ είναι πολιτικά κυρίαρχη στο αστικό πολιτικό σκηνικό χωρίς αντιπολίτευση. Όταν δεν καταφέρνει να πετύχει ευρύτερες συναινέσεις σε ένα πολιτικό σκηνικό ρευστότητας και αβεβαιότητας (βλέπε επιστολική ψήφος). Όταν έχει χρωθεί, για λογαριασμό του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου, να τσακίσει ότι απέμεινε από λαϊκά, εργατικά δικαιώματα, με τον λαό οργισμένο και αγανακτισμένο από την ακρίβεια, τη φτώχεια, τους μισθούς πείνας. Όταν στη νεολαία, μέσα από τις συνελεύσεις, τις πορείες και τις καταλήψεις, εμφανίζεται η δυνατότητα ενός ξεσπάσματος. Τότε τα σημάδια της πολιτικής αστάθειας πυκνώνουν και οι φόβοι του συστήματος μεγάλωνουν. Να κάνουμε με τους αγώνες μας τον εφιάλτη τους πραγματικότητα.

ΣΜΤ Αθήνας: Νέα κλαδική απεργία στις 31/1 Ο αγώνας για ΣΣΕ και αυξήσεις στους μισθούς πρέπει να ενταθεί!

Το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ) βρίσκεται ξανά μπροστά σε νέα κλαδική απεργία με επίκεντρο τη διεκδίκηση ΣΣΕ, ενώ ακολουθούν οι εκλογές του σωματείου στα τέλη του Φλεβάρη. Η νέα κλαδική απεργία στις 31/1 έρχεται σχεδόν τρεις μήνες μετά την προηγούμενη του Νοέμβρη, καλείται ξανά από κοινού με το Συνδικάτο Οικοδόμων και, σύμφωνα με το ΔΣ, θέλει να δημιουργήσει όρους πίεσης προς τους εργοδοτικούς φορείς του κατασκευαστικού κλάδου στα πλαίσια της διεκδίκησης και διαπραγμάτευσης νέας ΣΣΕ.

Όπως έχουμε επισημάνει και στο παρελθόν, ένα κάλεσμα σε απεργία μέσω ΔΣ, με δεδομένη τη δυσκολία να πραγματοποιηθεί με πραγματικούς όρους συμμετοχής κόντρα στην εργοδοσία του κλάδου, χωρίς εμπλοκή της βάσης του σωματείου μέσω γενικής συνέλευσης, περισσότερο ενισχύει τον προβληματισμό παρά απελευθερώνει δυνάμεις. Η γενική συνέλευση του σωματείου και συνολικά ο κλάδος καλούνται για άλλη μια φορά σε δευτερεύοντα ρόλο απλά να επικυρώσουν την απόφαση του ΔΣ.

Παρά τις σημαντικές διαφωνίες μας για τα χαρακτηριστικά του καλέσματος αλλά και συνολικά για τον τρόπο που αντιμετωπίζεται ο αγώνας για τη διεκδίκηση ΣΣΕ, πιστεύουμε ότι όσες μέρες απομένουν πρέπει να ενταθούν οι προσπάθειες καλέσματος σε συμμετοχή στην απεργία και στην απεργιακή συγκέντρωση στο κέντρο της Αθήνας. Τόσο η απεργία ως εργαλείο πάλης, όσο κι ο ίδιος ο αγώνας για διεκδίκηση ΣΣΕ με αυξήσεις στους μισθούς και δουλειάς με δικαιώματα, απαιτούν τη διεύρυνση της εμπλοκής

της βάσης του κλάδου και την όξυνση της αντιπαράθεσης με την εργοδοσία.

Παράλληλα, ένα νέο μέτωπο βρίσκεται μπροστά, με επίκεντρο τις εκλογές του σωματείου και την πρόθεση του κράτους να εφαρμόσει τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες με βάση τον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη. Επιδιώκουν να δημιουργήσουν σημαντικά τετελεσμένα και ν' ανοίξουν τον δρόμο για τη συνολική εφαρμογή των αντιδραστικών ρυθμίσεων του νόμου, την ωμή παρέμβαση του κράτους στη λειτουργία των σωματείων, το χτύπημα της απεργίας, την ποινικοποίηση των αγώνων.

Τα δεδομένα από σωματεία που έχουν πραγματοποιήσει εκλογές πρόσφατα συντείνουν στην αποδοχή και εφαρμογή, με έμμεσο ή άμεσο τρόπο, των αντιδραστικών ρυθμίσεων. Οι δυνάμεις του εργοδοτικού/κυβερνητικού συνδικαλισμού ευθυγραμμίζονται ανοιχτά με τις επιλογές του κράτους και της εργοδοσίας, ενώ οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, παρά τα παχιά αγωνιστικά λόγια, σκαρφίζονται «κόλπα» για να υποβαθμίσουν ή ν' αποκρύψουν την επιλογή της εφαρμογής των ρυθμίσεων.

Για μας, η κατεύθυνση της άρνησης εφαρμογής του αντιδραστικού πλαισίου, είναι συνηφασμένη με τον αγώνα ενάντια στην αντεργατική επίθεση και συνέχεια του αγώνα για τη συνολική ανατροπή του νόμου. Το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών πρέπει ν' αποδείξει ότι τηρεί στην πράξη και όχι στα λόγια τις αποφάσεις που έχει πάρει, τόσο ενάντια στον αντεργατικό νόμο όσο και συνολικά ενάντια στην εργασιακή βαρβαρότητα που προωθεί το σύστημα.

Δίκη ΠΕΝΕΝ

Όχι στην ποινικοποίηση της απεργίας και τις συνδικαλιστικές διώξεις

Με κατηγορίες για παρεμπόδιση και διατάραξη συγκοινωνιών οδηγείται σε δίκη στις 6 Φλεβάρη ο Α. Νταλακογιώργος, πρόεδρος της ΠΕΝΕΝ. Ο αντιδραστικός συντονισμός εφοπλιστών, κυβέρνησης και δικαστών διώκουν το σωματείο για τη συμμετοχή του στην πανεργατική απεργία της 10ης Ιούνη 2021 ενάντια στο αντεργατικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη που τελικά ψηφίστηκε ως νόμος 4808/21. Η συγκεκριμένη απεργία είχε κριθεί «παράνομη» απ' το Πρωτοδικείο Πειραιά ύστερα από προσφυγή του συνδέσμου των ακτοπλόων (ΣΕΕΝ) παρ' όλο που καλούσαν σε απεργία και τα 13 ναυτεργατικά σωματεία, ενώ καλύπτονταν και απ' τη ΓΣΕΕ και απ' το Εργατικό Κέντρο Πειραιά. Η στοχοποίηση συγκεκριμένα της ΠΕΝΕΝ συνδέεται ξεκάθαρα με τη στάση που είχε κρατήσει ωρύτερα, αφού ήταν απ' τα λίγα σωματεία που έδωσαν τη μάχη για την απεργία στις 3 Ιούνη 2021. Ήταν η απεργία που μια σειρά πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια όργανα είχαν αποφασίσει, αλλά τελικά ακύρωσαν, υποτασσόμενα στις απαιτήσεις των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Πέρα απ' τον τιμωρητικό και εκδικητικό χαρακτήρα της δίωξης, κύριος στόχος είναι να δοθεί ένα ξεκάθαρο μήνυμα τρομοκράτησης προς ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Αξιοποιώντας μέχρι και την παραμικρή διάταξη που υπάρχει στο αντεργατικό θελοστάσιο, κεφάλαιο και κυβέρνηση θα σέρνουν στα δικαστήρια όποιον σκεφτεί να βάλει φραγμό και ν' αντισταθεί στην αντεργατική κι αντιλαϊκή πολιτική.

Άλλωστε αυτές τις μέρες ξεκινάει η

Αμπελόκηποι Θεσσαλονίκης Έξωση συνταξιούχου αφού του άρπαξαν το σπίτι!

Εβδομήντα αστυνομικοί έσπασαν την πόρτα του συνταξιούχου δάσκαλου στους Αμπελόκηπους το πρωί στις 19 Γενάρη για την έξωσή του και τον προσήγαγαν στο Αστυνομικό Τμήμα της περιοχής! Ξαν να ήταν ο μεγαλύτερος εγκληματίας, επειδή συνέχισε να μένει στο σπίτι του που εκπλειστηριάστηκε από τα αρπακτικά και στο διάστημα που προσπαθούσε να βρει σπίτι για να στεγαστεί και να μεταφέρει τα πράγματά του, που περιλαμβάνουν, μεταξύ των απαραίτητων, χιλιάδες βιβλία. Η αστυνομία στον ρόλο της! Κρατική τρομοκρατία

κίας για αποτροπή του πλειστηριασμού και για αναβολή της έξωσης μέχρι να βρει ένα σπίτι. Μόλις έγινε γνωστό το γεγονός, έγινε συγκέντρωση στο Αστυνομικό Τμήμα Αμπελοκήπων και μαζί με τον συνταξιούχο έγινε πορεία που κατέληξε στο δημαρχείο Αμπελοκήπων, με αίτημα να βρεθεί και να του παραχωρηθεί χώρος στέγασης.

Με μια σειρά νόμους, η κυβέρνηση της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ παλιότερα, στην υπηρεσία του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών αφεντικών τους που ορίζουν στις

στην υπηρεσία του κεφαλαίου και του συστήματος. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί με προσαγωγές και διώξεις προωθούν την φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Ο συνταξιούχος δάσκαλος Αβραμίδης Αβραάμ αγόρασε σπίτι στους Αμπελόκηπους με δάνειο 84.000 ευρώ και πλήρωνε κανονικά, μέχρι που μειώθηκε η σύνταξή του στο μισό, αντιμετώπισε προβλήματα υγείας που χρειάστηκαν χειρουργεία και η ακρίβεια μηδένισε το εισόδημα που του απέμενε. Έγιναν κινητοποιήσεις από σωματεία και κατοίκους της συνοι-

συμφωνίες δανειοδότησης-ληλασίας της χώρας ακόμη και τον αριθμό των χιλιάδων πλειστηριασμών που πρέπει να γίνουν σε συγκεκριμένο διάστημα, αρπάζουν τα σπίτια του λαού. Η αρπαγή των λαϊκών σπιτιών, οι διώξεις και συνολικά η κρατική τρομοκρατία είναι κομμάτια της ίδιας αντιλαϊκής πολιτικής, που αμφισβητεί το δικαίωμα του λαού στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, τη σύνταξη, τις σπουδές, τη δουλειά, το ψωμί, την ειρήνη και έτσι πρέπει να αντιμετωπιστεί. Με μαζικούς, αποφασιστικούς λαϊκούς αγώνες.

λούν βασικά εργαλεία για κράτος και εργοδοσία, απέναντι στον εχθρό-λαό που υπερασπίζεται τα δικαιώματα και τη ζωή του.

Οι ολοένα και συχνότερες διώξεις εκλεγμένων εκπροσώπων των εργαζόμενων αξιοποιούν την αντεργατική νομοθεσία με σκοπό το χτύπημα του ελεύθερου συνδικαλισμού. Το σύστημα θέλει να υπονομεύσει και να καταστείλει κάθε αγωνιστική διάθεση, με στόχο την «αποστείρωση» των χώρων δουλειάς, τον «γύψο» στη συνδικαλιστική οργάνωση, τη διάσπαση των εργαζόμενων, την αποτροπή τους απ' τη συλλογική οργάνωση και δράση, ώστε να νιώθουν ανήμποροι ν' αντισταθούν στον εργασιακό μεσαίωνα.

Οι συνδικαλιστικές διώξεις και δίκες δεν αφορούν μονάχα τους συνδικαλιστές που σέρνονται στα δικαστήρια και τα πειθαρχικά, αλλά το σύνολο των εργαζόμενων. Η επιχείρηση ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης και μαζικής τρομοκράτησης πρέπει να καταγγελθεί πλατιά, αποφασιστικά και με μαζικούς, αγωνιστικούς όρους.

Νοσοκομεία

Απάνθρωπες συνθήκες εργασίας - Κατάρρευση των υγειονομικών

Να μη γίνουν τα νοσοκομεία ο τάφος των εργαζομένων και των ασθενών

Η κατάρρευση αναισθησιολόγου, μετά από εγκεφαλικό που υπέστη, αφού τελείωσε μια ακόμη εξαντλητική εφημερία στο Γ.Ν.Θ. «Παπανικολάου», άνοιξε με έντονο τρόπο ξανά τη συζήτηση για τις ελλείψεις προσωπικού και τις κάκιστες συνθήκες εργασίας στα νοσοκομεία.

Οι υγειονομικοί στο εν λόγω νοσοκομείο είχαν προχωρήσει, απ' τον Οκτώβριο ακόμη, σε διαμαρτυρίες και διαμήνυαν το οξύ πρόβλημα που υπάρχει στην εφημέρευση και στην κάλυψη των αναγκών του τριτοβάθμιου νοσοκομείου από αναισθησιολόγους. Υπήρξε επίσης κύμα παραιτήσεων από ειδικούς αλλά και από ειδικευόμενους γιατρούς. Φυσικά, η απάντηση απ' την κυβέρνηση και τη διοίκηση ήταν το γύρισμα της πλάτης στο πρόβλημα, στη βάση της λογικής που διέπει το εγκληματικό σύστημα: «ε, άστους, και τι θα κάνουν, θα καλύψουν τα κενά ή το πολύ πολύ θα παραιτηθούν». Κατά συνέπεια, επιμελώς αφέθηκε το προσωπικό να συνεχίζει σε συνθήκες υπερεργασίας.

Ειδικά για το συγκεκριμένο νοσοκομείο, οι οργανικές θέσεις για αναισθησιολόγους είναι 26, ενώ υπηρετούν μόλις 8, εκ των οποίων οι 2 είναι σε μακρά άδεια και τώρα προστίθεται και τρίτη. Το έγκλημα που συντελείται είναι άνευ προηγουμένου, αν αναλογιστούμε ότι το «Παπανικολάου» είναι ένα τριτοβάθμιο νοσοκομείο που, όταν εφημερεύει, δεν καλύπτει μόνο τη Θεσσαλονίκη αλλά και όλη σχεδόν τη Βόρεια Ελλάδα. Αν μπόρεσουν οι 5 εναπομείναντες αναισθησιολόγοι να καλύψουν όλες αυτές τις ανάγκες, μάλλον θα πρόκειται για... θαύμα.

Η συζήτηση φυσικά για τα τακτικά χειρουργεία δεν είναι διαφορετική. Ο νέος υπουργός διατείνεται ότι θα μειωθούν οι αναμονές γιατί θα υπάρξει σχέδιο για διαφάνεια (!) στις λίστες αναμονής, θα είναι όλα φανερά και δε θα υπάρχουν διακρίσεις! Μάλιστα, λέει ότι θα δίνεται η δυνατότητα στους ασθενείς να κάνουν καταγγελίες αν θεωρούν ότι αδικούνται. Τόσο η αγάπη του για τους ασθενείς! Όλο αυτό βέβαια πρόκειται για μια διαστροφή της πραγματικότητας, αφού οι τεράστιες αναμονές σε όλα τα νοσοκομεία οφείλονται στις ελλείψεις προσωπικού και γιατρών. Χαρακτηριστικό το παράδειγμα του Παίδων «Αγία Σοφία», που είχε αναφερθεί πριν καιρό, με τη λίστα να φτάνει σχεδόν τα 3.000 παιδιά. Αποκρύπτεται λοιπόν, απ' τον

υπουργό και την κυβέρνηση, η κύρια αιτία των τεράστιων αναμονών και κατηγορούνται για άλλη μια φορά οι γιατροί ότι «πατούν τον όρκο τους». Υπονεί δηλαδή το υπουργείο ότι για τις αναμονές φταίνε οι γιατροί. Φυσικά, το μέτρο αυτό δεν πρόκειται να αλλάξει κάτι στον χρόνο αναμονής, πέρα απ' το να φέρει τους ασθενείς σε αντιπαράθεση με το προσωπικό και να προστεθεί ένα επιπλέον βάρος στους εργαζόμενους.

Λόγω όλων των προαναφερθέντων το κύμα αποχώρησης ιατρικού αλλά και νοσηλευτικού προσωπικού απ' το ΕΣΥ είναι μεγάλο. Οι τραγικές συνθήκες εργασίας, η εντατικοποίηση, η υπερεφημέρευση, οι βάρδιες χωρίς ρεπό και άδειες, η συνολική δυστοκία του συστήματος υγείας στη διαχείριση ακόμη και πολύ σοβαρών ζητημάτων της περίθαλψης αλλά και οι εξευτελιστικές απολαβές αποτελούν τα κύρια αίτια.

Ένα σοβαρό παράδειγμα που αποτυπώνει αυτή τη δυστοκία και την ψυχοφθόρα καθημερινότητα των υγειονομικών είναι ότι με το κλείσιμο πολλών κλινικών ΜΕΘ σ' όλη τη χώρα, έχει φτάσει η διακομιδή διασωληνωμένου περιστατικού ν' αποτελεί μια περιπέτεια δίχως τέλος. Πέρα απ' την απaráδεκτη γραφειοκρατία που έχει επιβληθεί, η οποία καθυστερεί χαρακτηριστικά τη δρομολόγηση του περιστατικού, ασθενείς πχ. απ' τη Βόρεια Ελλάδα μπορεί να καταλήξουν στην Πάτρα ή στη Λαμία, λόγω μη διαθεσιμότητας κλινών. Φυσικά χωρίς τη συνοδεία αναισθησιολόγου, αφού δε φτάνουν ούτε για να καλύψουν τα νοσοκομεία, πόσο μάλλον για διακομιδές. Τέτοιες περιπτώσεις καλούνται ν' αντιμετωπίσουν γιατροί και νοσηλευτές καθημερινά και πολύ πιθανόν κάποιος εργαζόμενος να είναι μόνος του στη όλη διεκπεραίωσή τους.

Μια βάρβαρη συχνά καθημερινότητα σ' ένα έδαφος ανασφάλειας και μισθών που πραγματικά δεν αξίζει τον κόπο, για όποιον βέβαια μπορεί να βρει μια εναλλακτική, όπως οι νέοι γιατροί που φεύγουν στο εξωτερικό. Όταν πχ. ένας νοσηλευτής είναι 55 χρονών κι εργάζεται επί 7 συναπτά έτη με σύμβαση ακόμη σαν επικουρικός και με μισθό κάτω από 1.000€, είναι κοροϊδία. Ακόμα και στα υψηλότερα μισθολόγια στον χώρο, όταν πχ. ένας επιμελητής Α μετά από 20 χρόνια εργασίας λαμβάνει μισθό 2.500€ μαζί με τις εφημερίες (δηλαδή για 70-90 ώρες δουλειάς τη βδομάδα), είναι κοροϊδία.

Παράλληλα, οι ανακοινώσεις απ' την πλευρά του υπουργείου περί μόνου της τάξης των 100 ή 150 χιλιάδων ευρώ σε γιατρούς απ' την Αγγλία και την Κύπρο για να επαναπατριστούν, αποτελούν κάτι παραπάνω από πρόκληση. Ο μισθολογικός χάρτης του χώρου, βέβαια, συμπληρώνεται απ' τους μισθούς των 400-600€ για χιλιάδες συμβασιούχους και εργολαβικούς εργαζόμενους στα πόστα της καθαριότητας, της φύλαξης και της σίτισης, που βρίσκονται συνήθως και υπό την απειλή της απόλυσης. Σ' αυτή την εικόνα, οι αλλαγές της κυβέρνησης για αυξήσεις στους υγειονομικούς (και με διαφορετικές ταχύτητες) είναι για γέλια, αφού μιλάμε για ψίχουλα που εξανεμίζονται απ' τη ληστρική φορολογία και το κόστος ζωής, το οποίο κάθε μέρα ανεβαίνει.

Η κυβερνητική προπαγάνδα επιχειρεί να κρύψει πώς η αντιλαϊκή πολιτική της (σε συνέχεια των προηγούμενων κυβερνήσεων) έχει διαμορφώσει τα σημερινά προβλήματα. Στο πλαίσιο αυτής της επιχείρησης, υποστηρίζει ότι οι υγειονομικοί δεν δέχονται να δουλέψουν στο ΕΣΥ «παρ' όλες τις προσπάθειες της κυβέρνησης». Ακούσαμε τον υπουργό Γεωργιάδη, με αφορμή το περιστατικό με την αναισθησιολόγο, να λέει πως ακόμη και οι ελλείψεις σε προσωπικό δεν είναι ευθύνη του κράτους και της κυβέρνησης, γιατί το υπουργείο προκηρύσσει διαρκώς θέσεις που βγαίνουν άγονες και πως θα γίνουν 6.500 προσλήψεις μέσα στο 2024 με περισσότερες από 1.500 από αυτές να αφορούν γιατρούς.

Για να είναι κατανοητό το μέγεθος της κοροϊδίας και των ευθυνών, το υπουργείο προκηρύσσει θέσεις κατά βάση για τη διαχείριση της πολιτικής πίεσης. Όταν πχ. ανοίγει 4 θέσεις σ' ένα νοσοκομείο που μπορεί να έχει ήδη 15 κενές οργανικές, ψάχνει κάποιους οι οποίοι θα επωμιστούν το βάρος και για τις υπόλοιπες 11 κενές θέσεις. Ή μπορεί να προκηρύσσει μία θέση σ' ένα νοσοκομείο όπου υπάρχει ένας ή και κανένας άλλος όμοιος ειδικότητας. Αρα δε μιλάμε πραγματικά για άνοιγμα θέσεων εργασίας, αλλά περισσότερο για αναζήτηση θυμάτων που θα βουλώνουν μερικά κενά του ΕΣΥ, τα οποία κάθε μέρα μεγαλώνουν όλο και πιο πολύ.

Το «σχέδιο αντιμετώπισης» απ' το υπουργείο είναι η δυνατότητα στους γιατρούς να κάνουν απογευματινά ιατρεία και χειρουργεία, για να αυξήσουν

το «χαρτζιλικάκι» τους και να μειώσουν τις αναμονές. Μετά δηλαδή απ' τα εξαντλητικά ωράρια και τις εφημερίες, να κάθονται και επιπλέον στη δουλειά, όπου θα τους πληρώνει ο ασθενής! Άρα για την κυβέρνηση, ενώ είναι κακό κάποιος να παρακάμπτει τη λίστα αναμονής αν έχει γνωστό γιατρό -που είναι κακό-, δεν είναι καθόλου κακό να κάνει το ίδιο αλλά πληρώνοντας. Πάντως, όσο κι αν υπάρχουν και γιατροί που καλοβλέπουν αυτό το μέτρο, είτε για καθαρά πολιτικούς λόγους είτε επειδή έχουν υπατάξεις, η πλειοψηφία στέκεται ενάντια, αφού ζορίζεται να βγάλει το ήδη υπάρχον ωράριο.

Μ' αυτόν τον τρόπο, η κυβέρνηση θέλει να πετύχει διπλό στόχο. Απ' τη μια, να σταματήσει κάθε συζήτηση για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, με μόνιμη απάντηση το «δούλεψε περισσότερο»· σε απογευματινά, στον ιδιωτικό τομέα κοκ. Στην ίδια λογική άλλωστε κινήθηκε για όλους τους εργαζόμενους με τον πρόσφατο νόμο Γεωργιάδη σχετικά με τα 13ωρα. Απ' την άλλη, να μεθοδεύσει την περαιτέρω εφαρμογή των ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στα δημόσια νοσοκομεία, με στόχο την υπονόμευση του δικαιώματος όλου του λαού στη δωρεάν περίθαλψη και τον εξαναγκασμό των ασθενών να βάζουν ακόμα πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη την ώρα της ανάγκης τους για περίθαλψη.

Όλα αυτά δεν είναι τυχαία. Η πολιτική των ελλείψεων, των μη προσλήψεων, της ερημοποίησης των νοσοκομείων, των χαμηλών απολαβών, δεν είναι αδυναμία. Είναι πολιτική επιλογή της κυβέρνησης, η οποία επιτίθεται για λογαριασμό του κεφαλαίου στο δικαίωμα του λαού σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη και στα εργασιακά δικαιώματα των υγειονομικών. Απ' τη μια να καθιερωθεί ο θεσμός της εργασίας του υγειονομικού ακόμη και με μπλοκ παροχής υπηρεσιών κι όχι με μόνιμη πρόσληψη και απ' την άλλη να μεταφέρεται το κόστος της περίθαλψης άμεσα στον ασθενή. Αυτή λοιπόν η πολιτική είναι που δώχνει τους γιατρούς -κι όχι μόνο- απ' τα νοσοκομεία. Αυτή την πολιτική πρέπει ο λαός κι οι εργαζόμενοι να χτυπήσουν με μαζικό και ανυποχώρητο αγώνα. Αυτή η πολιτική θα πρέπει να καταγγελθεί και στην απεργία των υγειονομικών στις 22 Φλεβάρη.

Πρόταση της Ταξικής Πορείας προς σωματεία και συλλογικότητες για την πραγματοποίηση εργατικής κινητοποίησης

Όχι στην πολιτική της λιτότητας και της εξαθλίωσης!

Υπό το βάρος της ολοένα εντεινόμενης ακρίβειας στενάζουν λαός κι εργαζόμενοι. Οι αυξήσεις των τιμών σε βασικά προϊόντα, τρόφιμα, βενζίνη, ηλεκτρικό και αέριο, συνεχίζονται, με τον χειμώνα να είναι ακόμα μπροστά και να προδιαγράφεται δύσκολος. Την ίδια στιγμή το κόστος στέγασης είναι τεράστιο, ενώ ο μισθός δεν φτάνει ούτε για τα βασικά. Παρά τα παραμύθια της κυβέρνησης ότι η ακρίβεια ήταν ένα «παροδικό φαινόμενο», η πραγματικότητα είναι ότι ήρθε για να μείνει. Και όσο δεν συγκροτούνται αντιστάσεις και διεκδικήσεις, τόσο θα δυσχεραίνουν η καθημερινότητα και οι όροι ζωής του λαού.

Η ασφυκτική αυτή κατάσταση, έχει οδηγήσει σε συνθήκες ευρύτερου αναβρασμού. Η αγανάκτηση κι η οργή έχουν συσσωρευτεί, με τη σταγόνα να είναι έτοιμη να ξεχειλίσει το ποτήρι. Αυτήν ακριβώς την κατάσταση γνωρίζει καλά η κυβέρνηση. Γι' αυτό προσπαθεί με κάθε τρόπο να εμφανιστεί ότι νοιάζεται για τον λαό, προκειμένου να κατευνάσει τη λαϊκή οργή.

Σ' αυτό το μοτίβο κινούνται τα δή-

θεν «μέτρα για την ακρίβεια» που καμία σχέση όμως δεν έχουν με τις λαϊκές ανάγκες. Γι' αυτό απ' το πρωί μέχρι το βράδυ τα παπαγαλάκια του συστήματος μιλάνε για το ξεπάγωμα των τριετιών προσπαθώντας να ρίξουν στάχτη στα μάτια. Γι' αυτό αναγκάστηκε ο Μητσοτάκης να διατυμπανίζει ότι θα φέρει νωρίτερα την αύξηση του κατώτατου μισθού που όμως και πάλι δεν είναι παρά μια ονομαστική αύξηση-κοροϊδία μ' έναν πληθωρισμό που δεν αστειεύεται καθόλου...

Την ίδια στιγμή ο εργασιακός μεσαίωνας είναι εδώ, με το σύνολο των αντεργατικών νόμων να θεσμοθετούν τη βαρβαρότητα. Να νομιμοποιούν την 13ωρη απασχόληση χωρίς υπερωριακή αμοιβή και μάλιστα να την παρουσιάζουν σαν κανονικότητα αλλά και σαν μοναδική διέξοδο στο αδιέξοδο της επιβίωσης. Γιατί ως γνωστόν, αν δεν «βγαίνεις», πρέπει να δουλέψεις κι άλλο...

Μπροστά σ' αυτήν την ασφυκτική για τους εργαζόμενους πραγματικότητα, η απουσία κι η σιγή ιχθύος που τηρούν οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες όλο αυτό το διάστημα είναι εκ-

κωφαντική. Ψελλίζουν το ενδεχόμενο απεργίας στα τέλη του Φλεβάρη και αυτό βλέπουμε... Το μόνο σίγουρο είναι ότι η ΓΣΕΕ προγραμματίζει δράσεις σε βάθος τεσσάρων μηνών (!) για να «καταλάβουν» οι εργαζόμενοι τις συνέπειες της ακρίβειας και την αναγκαιότητα για αυξήσεις στους μισθούς. Τι άλλο να κάνουν οι ξεπουλημένοι εργατοπατέρες για να σταθούν αντάξιοι του ρόλου που έχουν αναλάβει για τον εαυτό τους; Τι άλλο να σκεφτούν για να κρατήσουν τους εργαζόμενους στη γωνία, ώστε να συνεχίσει η κυβέρνηση ανενόχλητη το έργο της; Το δε ΚΚΕ, απ' την «κλιμάκωση» των απογευματινών συλλαλητηρίων πηγαίνει σε «κλιμάκωση» με σχεδιασμό για απεργία μετά από έναν μήνα και το βλέμμα στις ευρωεκλογές. Για συνελεύσεις στα σωματεία, ούτε λόγος, εκτός ίσως από διαδικασίες τυπικής επικύρωσης ειλημμένων αποφάσεων.

Τίποτα δεν έχουν οι εργαζόμενοι να περιμένουν απ' τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Να μην επιτρέψουμε να παραταθεί κι άλλο η σιγή νεκροταφείου που έχουν επιβάλει! Να δώσουμε χώρο να εκφραστεί η αγανάκτηση που ξεχειλίζει

μέσα στις πλατιές λαϊκές μάζες. Να συμβάλουμε στη μετατροπή της σε μαζικό και αποφασιστικό αγώνα ενάντια στη βαρβαρότητα. Σε αγώνα διεκδίκησης συλλογικών συμβάσεων εργασίας με πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής. Αυτή είναι η μόνη διέξοδος στη μαύρη πραγματικότητα που έχει επιβάλει το σύστημα για τους εργαζόμενους. Κόντρα λοιπόν στις λογικές της ήττας και της αποσυγκρότησης, οι εργαζόμενοι πρέπει να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση κινείται η πρόταση της Ταξικής Πορείας, η οποία καλεί τα σωματεία και κάθε εργατική συλλογικότητα σε συντονισμό προκειμένου να πάρουν άμεσα απόφαση για πραγματοποίηση εργατικής κινητοποίησης ενάντια στην πολιτική της λιτότητας και της εξαθλίωσης, στις αρχές του Φλεβάρη. Καμία αναμονή και καμία αυταπάτη για τις διαθέσεις των κυβερνητικών και ρεφορμιστικών δυνάμεων δεν χωράει μπροστά στη διάλυση της ζωής μας.

Πολιτικό παιχνίδι με το ποσοστό της ανεργίας

Ποσοστό ανεργίας 9,4% και 429.806 ανέργους ανακοίνωσε ότι υπολόγισε η ΕΛΣΤΑΤ τον Νοέμβρη του 2023. Την ίδια ώρα, η ΔΥΠΑ ανακοίνωνε ότι το σύνολο των εγγεγραμμένων ανέργων στα μητρώα της ήταν 1.028.123 άτομα τον Νοέμβρη, και 1.039.752 τον Δεκέμβρη. Οι κρατικές υπηρεσίες αποδεικνύονται εξπέρ στη «δημιουργική στατιστική», υπό την καθοδήγηση της κυβέρνησης και των πολιτικών της αναγκών, αλλά και με την ευελιξία που παρέχουν οι κανόνες της ΕΕ. Είναι διαχρονική η ικανότητα των ελληνικών κυβερνήσεων και των μηχανισμών τους (κατ' εικόνα των ικανοτήτων της άρχουσας τάξης της χώρας), να διαμορφώνουν «στοιχεία» που παρουσιάζονται σαν αντικειμενικά, ενώ δεν πρόκειται παρά για διαστρεβλωμένες, επιμέρους όψεις της πραγματικότητας προκειμένου να υπηρετηθούν οι εκάστοτε στόχοι της κυβερνητικής πολιτικής.

Το κίνητρο για το πολιτικό παιχνίδι με το ποσοστό της ανεργίας σχετίζεται με την ανάγκη της κυβέρνησης να διαχειριστεί το ζήτημα της ακρίβειας και της φτώχειας που αυτή φέρνει στον λαό, με δεδομένο ότι δεν πρόκειται να κάνει το παραμικρό για κάποια σοβαρή αντιμετώπιση. Και προφανώς η πολιτική της εκτίμηση είναι πως το ζήτημα είναι τόσο σοβαρό που χρειάζεται διαφόρων ειδών λαθροχειρίες, προκειμένου ν' αποφυγεί μια έκρηξη της αγανάκτησης εργαζόμενων και ανέργων, που ολοένα χάνουν έδαφος στην καθημερινή μάχη της επιβίωσης.

Στο πλαίσιο αυτής της προσπάθειας διαχείρισης εντάσσεται η παρουσίαση ενός χαμηλού ποσοστού ανεργίας απ' την ΕΛΣΤΑΤ. Απ' τη μια, εξυπηρετεί το αφήγημα της ανάπτυξης, σύμφωνα με το οποίο το μόνο που

χρειάζεται ο λαός είναι «υπομονή», για να δρέψει τους καρπούς των «παροδικών» του θυσιών. Πρόκειται για ξεδιάντροπο ψέμα. 14 χρόνια μετά την αρχή των μνημονίων, στους εργαζόμενους δεν «επιστράφηκε» καμία απ' τις κατακτήσεις που ισοπεδώθηκαν. Οι μισθοί κι οι συντάξεις που κόπηκαν έμειναν κομμένοι, τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης παρέμειναν αυξημένα, οι αυξημένοι φόροι συνεχίζουν να πληρώνονται κ.ο.κ. Κάθε δικαίωμα του λαού σε δουλειά, αξιοπρεπή μισθό, ωράριο, υγιεινή και ασφάλεια, ασφάλιση, περίθαλψη, ελεύθερο συνδικαλισμό, εκπαίδευση των παιδιών του, σε κάθε τομέα της ζωής του δη-

δεν είναι, μέσα στο ευρύτερο περιβάλλον κρίσης και ανταγωνισμών, στο οποίο η ντόπια άρχουσα τάξη πελαγοδρομεί χωρίς σχέδιο ή προοπτική. Μεταξύ άλλων, αποδείχτηκαν ξεδιάντροπο ψέμα και οι κυβερνητικές τοποθετήσεις περί παροδικότητας των αυξήσεων στις τιμές, με την ακρίβεια να συνεχίζει να καλπάζει 2,5 χρόνια αργότερα.

Απ' την άλλη, επιτρέπει στην κυβέρνηση να ντύσει το ζήτημα των τριετιών στον κατώτατο μισθό, που αναγκάζεται να ξεπαγώσει προσχηματικά, με το κουστούμι της «κοστολογημένης» και «προσεκτικής» απόφασης. Αν και δεν αποτελούν παρά στα-

κής πολιτικής. Ταυτόχρονα, διατηρεί το νομοθετικό πλαίσιο, αλλά και το ιδεολογικό εργαλείο, ώστε να ξαναπαγώσει τις τριετίες όταν χρειαστεί (δηλαδή όταν αρχίσουν πραγματικά να επηρεάζουν τον μισθό ενός σημαντικού αριθμού).

Η εικονική πραγματικότητα που παρουσιάζει η κυβέρνηση υπηρετεί το σκοπό της αποσυγκρότησης του εργατικού και λαϊκού κινήματος, της διατήρησης των εργαζόμενων και του λαού στο περιθώριο. Τον ίδιο σκοπό υπηρετεί κάθε κίνηση «λελογισμένων παροχών» (μικροαυξήσεις κάτω του πληθωρισμού, εφάπαξ μπόνους και μεταβλητές αποδοχές κ.ά.), είτε της κυβέρνησης είτε της κάθε εργοδοσίας, που παρατηρούνται τελευταία σε ορισμένους κλάδους. Τα προβλήματα δεν εξαφανίζονται, όπως η ΕΛΣΤΑΤ εξαφανίζει τους ανέργους, την κατάρρευση των πραγματικών μισθών, την επέκταση των ελαστικών σχέσεων δουλειάς (η πλειοψηφία -50,3%- των νέων προσλήψεων εξακολουθεί να αφορά συμβάσεις μερικής απασχόλησης). Για ν' αντιμετωπίσουν την κατεύθυνση της εξαθλίωσης που επιβάλει η κυβερνητική πολιτική, οι εργαζόμενοι πρέπει να πετάξουν στα σκουπίδια την προπαγάνδα και τους χειρισμούς, και να κινητοποιηθούν μαζικά. Σωστά το σύστημα φοβάται και προσπαθεί να διαχειριστεί ακριβώς αυτό το ενδεχόμενο. Μόνο το μαζικό κίνημα, αξιοποιώντας τη δύναμη της αποφασιστικής συλλογικής πάλης των εργαζόμενων, μπορεί να ξεσκεπάσει πόσο ταξική είναι η δήθεν «αντικειμενική» πολιτική του συστήματος, αλλά και να εξαναγκάσει τις δυνάμεις του σε αναδίπλωση, ανοίγοντας δρόμο για βελτίωση της ζωής και της θέσης τους.

λαδή, βρίσκεται ολοένα και πιο υπονομευμένο. Η «ανάπτυξη» του συστήματος δεν έφερε καμιά βελτίωση της ζωής του λαού. Η πολιτική του συστήματος έφερε χειρότερηση σε πολλά επίπεδα. Ακόμα κι αυτή η «ανάπτυξη», όμως, καθόλου διασφαλισμένη

γόνια στον ωκεανό χωρίς καμιά άμεση βελτίωση για την τεράστια πλειοψηφία των εργαζόμενων, η κυβέρνηση χρειάζεται να δείξει προς τον λαό ότι «κάτι κάνει», αλλά και προς τους ιμπεριαλιστές ότι παραμένει στον δρόμο της σκληρής αντεργατικής κι αντιλαϊ-

Απέναντι στη φτώχεια, οι εργαζόμενοι να προτάξουν τα δικά τους συμφέροντα! Μαζικός και αποφασιστικός αγώνας για αυξήσεις στους μισθούς και συλλογικές συμβάσεις!!

Όσο πιο ασφικτική γίνεται η καθημερινότητα για τον κόσμο της δουλειάς, τόσο πληθαίνουν οι μεγαλοστομίες από τα κυβερνητικά επιτελεία σχετικά με τα δήθεν μέτρα στήριξης του λαϊκού εισοδήματος. Πολλές οι σχετικές δηλώσεις και τα επικοινωνιακά τρικ, με την αμέριστη βοήθεια των φιλοκυβερνητικών ΜΜΕ, για να κρύψουν τη δυσβάσταχτη πραγματικότητα, η οποία όμως είναι τόσο βαριά για τις πλάτες των εργαζόμενων, που μόνο οργή καταφέρνουν να προκαλούν.

Το «παροδικό» φαινόμενο της ακρίβειας, κάθε μέρα αποκαλύπτεται πως μόνο τέτοιο δεν είναι. Οι νέες αυξήσεις στις τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης με την έναρξη του νέου έτους, επιδεινώνουν ακόμη περισσότερο την κατάσταση. Για όλο και πιο πλατιές λαϊκές μάζες, η καθημερινότητα έχει μετατραπεί σε μάχη για την επιβίωση και την ίδια ώρα αντιμετωπίζουν την ωμή κοροϊδία των κυβερνητικών επιτελείων και διαφόρων παρατρεχάμενων. Μπορεί λοιπόν, η θέρμανση (παρά το κρύο) να θεωρείται είδος πολυτελείας, η κυβέρνηση όμως εφιστά την προσοχή για τη σωστή επιλογή του τιμολογίου της ΔΕΗ. Μπορεί τα σούπερ μάρκετ να είναι απλησίαστα, διάφοροι καλοθελητές όμως (μαζί κι η ΓΣΕΕ) φροντίζουν να «ενημερώνουν» σε ποια συγκεκριμένα προϊόντα εμφανίζεται «αισχροκέρδεια». Μπορεί ο μήνας να μη βγαίνει, αλλά τα μέτρα «αντιμετώπισης της ακρίβειας» είναι συνεχή. Μήπως φταίνε οι εργαζόμενοι τελικά, που κάνουν κακή διαχείριση του μισθού τους;

Μόνο αυτό δεν έχουν βγει να δηλώσουν ευθαρσώς! Παρ' όλο που με διάφορες αφορμές το υπονοούν. Η «πάταξη της αισχροκέρδειας» είναι το νέο αφήγημα που προσπαθεί να στήσει η κυβέρνηση, τώρα που ακόμη και τα γνωστά επιδόματα έκτακτης ενίσχυσης/pass, τα οποία εξαρχής είχαν το χαρακτήρα «τσιρότου» που δεν μπορούσε να καλύψει ούτε τις βασικές ανάγκες, αποτελούν παρελθόν. Ανακάλυψε ξαφνικά η κυβέρνηση την απληστία των μεγάλων επιχειρήσεων και μάλιστα, θέλει να την αντιμετωπίσει! Θα ήταν αστειό, αν η κατάσταση για τον κόσμο του μόχθου δεν ήταν τόσο σοβαρή. Αν δεν ήταν τέτοιο το μέγεθος συρρίκνωσης των πραγματικών μισθών τα τελευταία χρόνια, με τον πληθωρισμό να εκτινάσσεται και το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο να θησαυρίζει.

Παραμένει βασικό επίδικο η ανάγκη πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής. Το κυβερνητικό «έργο» προς αυτή την κατεύθυνση είναι μια σκέτη κοροϊδία. Η αύξηση του κατώτατου μισθού μέσα στο 2024, που έχει εξαγγελίσει η κυβέρνηση, όταν και εφόσον γίνει, είναι ξεκάθαρο πως δεν πρόκειται να καλύψει ούτε στο ελάχιστο τις αυξημένες ανάγκες. Απ' την άλλη, οι διθυραμβικές δηλώσεις σχετικά με το ξεπάγωμα των τριετιών που υποτίθεται πως θα φέρει σημαντική ανάσα στους εργαζόμενους, δεν έχει καμία σχέση με την πραγματι-

κότητα. Όχι μόνο γιατί λόγω της μη αναδρομικότητας, 12 ολόκληρα χρόνια προϋπηρεσίας των εργαζόμενων πετιούνται στα σκουπίδια, αλλά και γιατί η μεγάλη πλειοψηφία τους θα δει μια αύξηση του μισθού της το 2027! Με την προϋπόθεση ότι τα τότε ποσοστά ανεργίας δεν θα έχουν επιβάλει το ξαναπάγωμα των τριετιών. Βέβαια, η πιο ωμή ομολογία της κυβέρνησης για το πώς σχεδιάζει να «λύσει» το πρόβλημα της ακρίβειας, είναι ο αντεργατικός νόμος Γεωργιάδη που προβλέπει δουλειά όλη μέρα και μέχρι τα βαθιά γεράματα, αν θέλει ο κόσμος της εργασίας να επιβιώσει.

Τα επιτελεία της κυβέρνησης κι οι εργοδοτικοί φορείς βέβαια, βρίσκονται αντιμέτωποι με το εξής (για τους ίδιους) παράδοξο. Σε μια σειρά κλάδους εξακολουθούν να υπάρχουν χιλιάδες κενές θέσεις εργασίας, αφού παρατηρείται έλλειψη εργαζόμενων που ενδιαφέρονται να καλύψουν τις θέσεις αυτές. Χαρακτηριστικό το παράδειγμα του τουρισμού-επισιτισμού, όπου ιδιαίτερα απ' την περίοδο της καραντίνας κι έπειτα, καταγράφηκε μαζική απομάκρυνση εποχικών υπαλλήλων απ' τον κλάδο. Πόσο «παράδοξο» είναι όμως αυτό, όταν οι συνθήκες που επικρατούν είναι οι εξαντλητικοί ρυθμοί δουλειάς, οι ατέλειωτες υπερωρίες κι οι άθλιες συνθήκες εργασίας που οδηγούν σε υπερκόπωση κι εξαθλίωση τους εργαζόμενους; Πόσο μάλλον, όταν οι εργασιακές αυτές συνθήκες συνδυάζονται με μισθούς πείνας, κατά πολύ μειωμένους σε σχέση με μια προηγούμενη περίοδο. Η κατάσταση αυτή αφορά αρκετούς κλάδους, όπως τα νοσοκομεία, η αγροτική παραγωγή, οι κατασκευές. Σε όλες τις περιπτώσεις, συνδέεται με τις κακές συνθήκες, τους χαμηλούς μισθούς και την εργασιακή ανασφάλεια.

Το «παράδοξο» αυτό απαντιέται με τον «ορθόδοξο» τρόπο απ' την κυβέρνηση. Αντί να οδηγήσει σε βελτίωση των όρων δουλειάς και αύξηση των μισθών, οι οποίοι είναι μειωμένοι σε όρους αγοραστικής δύναμης με τον μέ-

σο ετήσιο μισθό στη χώρα να βρίσκεται στην τελευταία θέση της κατάταξης μεταξύ των χωρών της ΕΕ, η κυβέρνηση και το κεφάλαιο αναζητούν φτηνά εργατικά χέρια από άλλες χώρες. Οι Φιλιππίνες, το Πακιστάν κι η Αίγυπτος είναι οι χώρες προτίμησης για τους εργοδότες στον τουρισμό-επισιτισμό, με τους μεγαλοξενοδόχους στα νησιά να έχουν ήδη δρομολογήσει τις αφίξεις τους. Τρίβουν τα χέρια τους μπροστά στην εξασφάλιση μεταναστών που θα δουλεύουν με όρους σκλαβιάς. Εκμεταλλεύονται τη φτώχεια και την εξαθλίωση που το σύστημα έχει επιβάλει στις χώρες προέλευσής τους και τους επιφυλάσσουν τους χειρότερους όρους δουλειάς κι ένα καθεστώς ομηρίας και ακραίας εκμετάλλευσης.

Κι επειδή πρόκειται για ιδιαίτερα δελεαστική επιλογή για το κεφάλαιο, έχουν ήδη κυκλοφορήσει κι οι πρώτες σχετικές διαφημίσεις. Ο λόγος για τη χυδαία διαφήμιση της δικηγορικής εταιρείας BCLA που υπόσχεται εργατικά χέρια μεταναστών σε... τιμή ευκαιρίας. Ο τίτλος της διαφήμισης «Η λύση στο υψηλό μισθολογικό κόστος: Μετανάστες εργαζόμενοι» και το απόσπασμα «Αν θέλετε να προσλάβετε φτηνά εργατικά χέρια τότε η λύση είναι εδώ!» καταδεικνύει τη σοβαρότητα της κατάστασης και τι οραματίζονται τα κάθε είδους αρπακτικά, όχι μόνο για τους μετανάστες εργαζόμενους, αλλά συνολικά για τον κόσμο της δουλειάς. Καθόλου τυχαίο πως η εν λόγω εταιρεία έχει απευθυνθεί σε κατασκευαστικές εταιρείες που δραστηριοποιούνται στο Ελληνικό και σε άλλα εργασιακά κάτεργα, όπου οι εργάτες εξοντώνονται στη δουλειά.

Απέναντι σ' αυτή τη μαύρη κι εξοργιστική πραγματικότητα, οι εργαζόμενοι πρέπει να πάρουν θέση μάχης! Να αναγνωρίσουν τους συμμάχους και τους εχθρούς τους. Οι φτωχοί μετανάστες που πληρώνουν το τίμημα της καταστροφής και της δυστυχίας, παρ' όλο που αξιοποιούνται απ' την εργοδοσία για να ρίξουν συνολικά τα μεροκάματα, όχι μόνο δεν είναι απέναντί τους, αλλά

αντίθετα θα πρέπει ν' αντιμετωπίζονται ως αναπόσπαστο κομμάτι του εργατικού κινήματος της χώρας. Ντόπιοι και μετανάστες εργαζόμενοι έχουν κοινά συμφέροντα και πρέπει από κοινού να παλέψουν για αυξήσεις στους μισθούς, για συλλογικές συμβάσεις εργασίας και για δουλειά με δικαιώματα.

Η «κανονικότητα» της φτώχειας και της εξαθλίωσης που θέλουν κυβέρνηση και κεφάλαιο να επιβάλουν πρέπει να βρει απέναντί της τη μαζική και αποφασιστική κινητοποίηση των εργαζόμενων. Η λύση δεν βρίσκεται στα ξεροκόμματα που τάζει η κυβέρνηση, ούτε στην ανακύκλωση της φτώχειας. Η μόνη πραγματική διέξοδος για τους εργαζόμενους βρίσκεται στη διεκδίκηση ζωής και δουλειάς με δικαιώματα και αξιοπρέπεια. Οι αυξήσεις των μισθών ώστε να καλύπτουν το κόστος ζωής και η διεκδίκηση ΣΣΕ πρέπει να βρίσκεται στην προμετωπίδα του εργατικού κινήματος αυτή την περίοδο.

Η πάλη αυτή πρέπει να γίνει υπόθεση πλατιών εργαζόμενων μαζών. Όσο κι αν οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες έχουν κηρύξει παύση αγώνων και βάζουν πλάτη στην κυβερνητική πολιτική. Όσο κι αν οι δυνάμεις του συμβιβασμού και της υποταγής που επικρατούν στο εργατικό κίνημα υποτίθεται πως κλιμακώνουν, αλλά στην πραγματικότητα κρατάνε τους εργαζόμενους σε αδράνεια και συντηρούν την απογοήτευση. Όσο κι αν είναι αρνητικός ο ταξικός συσχετισμός και ακριβώς για να ανατραπεί, οι εργαζόμενοι πρέπει να μπουν μαζικά στα συλλογικά τους όργανα, να πάρουν αποφάσεις για μαζικούς απεργιακούς αγώνες, με προετοιμασία από σήμερα! Σ' αυτήν τη μεγάλη αναγκαιότητα θέλει να συμβάλει η Ταξική Πορεία, με παρεμβάσεις σε χώρους δουλειάς και την πρόταση σε σωματεία και δυνάμεις του εργατικού κινήματος για εργατική κινητοποίηση στις αρχές του Φλεβάρη.

Νόμος για την Επαγγελματική Εκπαίδευση Συγχωνεύσεις, υποκρισία και ωραιοποίηση των τσακισμένων ελπίδων της νεολαίας στις σπουδές

Ο νόμος για την «Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση» ψηφίστηκε την Πέμπτη 18/1 με τις ψήφους της Νέας Δημοκρατίας, των ακροδεξιών Σπαρτιατών και της συστημικής Πλεύσης Ελευθερίας, την ίδια ώρα που η νεολαία βρίσκεται στους δρόμους ενάντια στο νομοσχέδιο για την ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων και την παράκαμψη του άρθρου 16. Ως κρίκοι στην αλυσίδα μιας ενιαίας πολιτικής, τα νομοσχέδια Πιερρακάκη έρχονται να καταργήσουν το λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές.

Είναι σαφές ότι ο νέος νόμος για την επαγγελματική εκπαίδευση δεν έρχεται να λύσει τα χρόνια προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα ΕΠΑΛ και η λεγόμενη τεχνική εκπαίδευση σε μια βιομηχανικά ρηγμαμένη-εξαρτημένη χώρα. Κυβέρνηση και υπουργείο, αντί να ασχοληθούν με τις ελλείψεις στα εργαστήρια, με τα κενά σε μόνιμες θέσεις εκπαιδευτικών, με τα ταβάνια που στην κυριολεξία πέφτουν στα κεφάλια των παιδιών και τις κακές σε πολλές περιπτώσεις κτιριακές υποδομές, σχεδιάζουν πώς θα τους στερήσουν το δικαίωμα στην ανώτατη εκπαίδευση. Θέλουν να προβάλουν με πειστικότητα έναν δήθεν εναλλακτικό χώρο υποδοχής όσων πετούν έξω από το πανεπιστήμιο. Συγχωνεύοντας όλη τη μεταλλευτική «σούπα» μαζί με τα ΕΠΑΛ, θέλουν να στρέψουν ένα μεγάλο τμήμα της αποκλεισμένης νεολαίας προς τα εκεί.

Σε αυτή την κατεύθυνση έχουν ήδη γίνει βήματα. Ο όγκος της αποκλεισμένης νεολαίας από την ανώτατη εκπαίδευση μεγαλώνει συνεχώς. Πόσοι δεν άφησαν πίσω τη σκέψη να περάσουν σε μια σχολή λόγω της ΕΒΕ και των ταξικών φραγμών; Πόσοι δεν εγκατέλειψαν την ιδέα να συνεχίσουν

στο ΓΕΛ των σκληρών εξετάσεων όπου στον τελικό βαθμό για την εισαγωγή στο πανεπιστήμιο θα συνοπολογίζονται οι βαθμοί και από τις τρεις τάξεις του Λυκείου με εξέταση στην Τράπεζα Θεμάτων; Ήδη πλέον, για κάθε δύο (2) μαθητές που επιλέγουν το ΓΕΛ με την προοπτική των σπουδών, ένας (1) μαθητής επιλέγει το ΕΠΑΛ με την προοπτική της ένταξης στην «αγορά». Τα όνειρα της νεολαίας για σπουδές τσαλαπατιούνται και φράζεται ο δρόμος της στο μέλλον.

Συγκεκριμένα, νέος νόμος προβλέπει τη δημιουργία 60 campuses πανελλαδικά, όπου πρόκειται να ενσωματωθούν τα ΕΠΑΛ, τα ΙΕΚ (τα οποία μετονομάζονται σε Σχολές Ανώτερης Επαγγελματικής Κατάρτισης - ΣΑΕΚ) και τα Επαγγελματικά Εργαστήρια. Οι επιπτώσεις που φέρνουν οι διατάξεις του είναι πολλαπλές:

- Συγχωνεύσεις και σχολεία τεραστιάς στις ήδη υπάρχουσες ρηγμαμένες υποδομές. Ο νέος νόμος αναφέρει ότι όσα ΕΠΑΛ συστεγάζονται, πάνε για συγχώνευση και μάλιστα γίνεται έμμεση αναφορά για σχολεία μέχρι και με 700 (!) μαθητές.

- Περιορισμός των ειδικότητων. Φαίνεται ότι ανάλογα με την περιοχή όπου βρίσκεται κάθε σχολείο, το πρόγραμμά του θα προσανατολίζεται περισσότερο στο τι έχουν ανάγκη οι εργοδότες της περιοχής και η «τοπική κοινωνία» (βλ. εργαζόμενοι με τα εξαντλητικά ωράρια της σεζόν στον τουρισμό ή εργατικά χέρια για τη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος).

- Εδραίωση των πολλαπλών «επιπέδων» στην επαγγελματική εκπαίδευση σύμφωνα με το Εθνικό Πλαίσιο Προσόντων και κατάργηση των τριών βαθμίδων

εκπαίδευσης. Άρα «σπάσιμο» των απολυτηρίων-πτυχίων σε πολλά κομμάτια, παραπέρα χτύπημα επαγγελματικών δικαιωμάτων που αυτά κατοχύρωναν.

- Πρακτική άσκηση στα ΕΠΑΛ. Η πρακτική άσκηση που εισάγει το νομοσχέδιο στα ΕΠΑΛ για 22 μέρες δεν είναι μέτρο για να βρθεί η νεολαία πιο εύκολα δουλειά. Είναι μέτρο για να συνηθίσουν από μικρή ηλικία να δουλεύει με χαμηλούς μισθούς και με χειρότερους όρους. Αρκεί να δούμε το νόμο του 2020 που έφερε το θεσμό της μαθητείας στα σχολεία -δηλαδή την παιδική εργασία- με μισθό στο 75% του κατώτερου μισθού.

- Απώλεια θέσεων εργασίας και υποβάθμιση εργασιακού καθεστώτος για υλιόδες εκπαιδευτικούς των ΕΠΑΛ οι

οποίοι σήμερα εργάζονται ως εκπαιδευτικοί του δημοσίου και αύριο μπορεί να βρεθούν με την ετικέτα του «εκπαιδευτή» να αγωνιούν για τη δουλειά τους.

Φυσικά, δεν είναι δυνατόν να στηθεί μία ελκυστική εναλλακτική διέξοδος για τη νεολαία που πετάγεται έξω από τις σπουδές, όταν δεν υπάρχει καμία εθνική στρατηγική για την εκπαίδευση και την οικοδόμηση βιομηχανικής παραγωγής. Έτσι, όσο και να μιλούν τάχα για «ανάβαση», ο πραγματικός προορισμός των αποφοίτων της λεγόμενης Επαγγελματικής Εκπαίδευσης στην Ελλάδα θα είναι η «βαριά βιομηχανία του τουρισμού», τα άθλια μεροκάματα, ο καιάδας της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης του Περάματος, η υποαπασχόληση και η εποχιακή ή πλήρης ανεργία.

Οι μαθητές που βγαίνουν αυτές τις μέρες μαζικά στο δρόμο του αγώνα μαζί με τους φοιτητές ενάντια στην ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων στη χώρα χρειάζεται να συνδέσουν αυτό τον αγώνα με την πάλη ενάντια στο νόμο για την επαγγελματική εκπαίδευση. Πρέπει οι μαθητικές καταλήψεις να πολλαπλασιαστούν και να γίνουν συνελεύσεις που να συζητήσουν πάνω στις στοχεύσεις του υπουργείου και την ανάγκη να ανατραπεί ο νέος νόμος για την «Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτιση». Οι εκπαιδευτικοί και ο λαός μαζί με τα παιδιά του χρειάζεται να πουν ένα μεγάλο όχι στην παιδική εργασία της μαθητείας, στις απλήρωτες και μαύρες πρακτικές και να υπερασπιστούν το δικαίωμα της νεολαίας στις σπουδές και στο μέλλον.

Στους δρόμους οι μαθητές ενάντια στο ν/σ Πιερρακάκη

Χιλιάδες μαθητές ανά τη χώρα δίνουν το «παρών» στις μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στο ν/σ Πιερρακάκη που πραγματοποιούνται από τις 11/1, ενώ παράλληλα όλο και περισσότερα σχολεία προχωρούν σε καταλήψεις. Η μαθητική νεολαία -πλάι στους φοιτητές και τους εκπαιδευτικούς- δίνει το αγωνιστικό «παρών» στους δρόμους, καταγγέλλοντας την άγρια επίθεση που συντελείται στο χώρο της εκπαίδευσης. Επιβεβαιώνεται πως οι μαθητές αντιλαμβάνονται πολύ καλά πως βρίσκονται στο στόχαστρο του συστήματος και ότι διαμορφώνεται ένα μέλλον που δεν τους χωρά. Η εφαρμογή της Ε.Β.Ε. ήδη έχει σπρώξει εκτός τριτοβάθμιας εκπαίδευσης δεκάδες χιλιάδες νεολαίους, οδηγώντας τους στην επισφάλεια της ανεπίτευξης εργασίας. Η τράπεζα θεμάτων έχει πολλαπλασιάσει την πίεση στους μαθητές, μετατρέποντας την καθημερινότητα στα σχολεία όλο και περισσότερο σε έναν αγώνα δρόμου για τα παιδιά των φτωχών και λαϊκών στρωμάτων.

Η επίθεση στα ΕΠΑΛ με τη θέσπιση της μαθητείας ήρθε να συμπληρωθεί με το πρόσφατα ψηφισμένο νομοσχέδιο για την «Επαγγελματική Εκπαίδευση και Κατάρτι-

ση», περιορίζοντας τις ειδικότητες, βάζοντας λουκέτο σε σχολεία με συγχωνεύσεις/κλεισίματα, χτυπώντας τα πτυχία και τα απολυτήρια, εδραίωνοντας την πρακτική άσκηση -πλέον- από το σχολείο. Σε αυτό το ήδη ασφυκτικό πλαίσιο προστίθεται τώρα το «Εθνικό Απολυτήριο» και το πολλαπλό σύγγραμμα και επιχειρείται η πιο σοβαρή τομή των τελευταίων δεκαετιών στο χώρο της εκπαίδευσης: η αναθεώρηση του άρθρου 16.

Η μαζική απάντηση των μαθητών στους δρόμους επιβεβαιώνει πως η νεολαία αντιλαμβάνεται πολύ καλά για ποιο μέλλον την προορίζουν και δεν είναι διατεθειμένη να υποταχθεί στην «κανονικότητα» που της ετοιμάζουν.

Η τρομοκρατία δεν θα περάσει - Αγώνας ενάντια στους ταξικούς φραγμούς

Οι προσαγωγές και οι μηνύσεις σε μαθητές που προσπάθησαν να κάνουν κατάληψη στο 57ο Γενικό Λύκειο Αθηνών, η εισβολή της αστυνομίας στο 1ο & 2ο ΓΕΛ της Κέρκυρας την ώρα που τα σχολεία τελούσαν υπό

κατάληψη, η άγρια επίθεση σε αγωνίστρια μαθήτρια από φασίστες του Πειραιά, επιβεβαιώνουν πως οι κρατικοί και παρακρατικοί μηχανισμοί βρίσκονται σε εγρήγορση για να καταστείλουν τις μαθητικές αντιδράσεις. Την ώρα που οι μαθητές βγαίνουν μαχητικά ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, επιστρατεύονται επίσημα και «ανεπίσημα» μέσα για να φιμώσουν τη δικαίωτη οργή. Τα μαζικά μαθητικά καλέσματα, από την άλλη, για τις 25/1 διαφεύδουν τις προσδοκίες του συστήματος και επιβεβαιώνουν πως η μαθητική νεολαία δεν τρομοκρατείται, αλλά δυναμώνει τους αγώνες της!

Οι προσπάθειες φίμωσης των μαθητικών κινητοποιήσεων δίνουν τον τόνο για τις προκλήσεις που πρόκειται να αντιμετωπίσουν οι αγωνιζόμενοι μαθητές. Οι απειλές και οι εκφοβισμοί από τις σχολικές διευθύνσεις προωθούνται για να διασφαλιστεί ανενόχλητα η υλοποίηση της επίθεσης του υπουργείου Παιδείας. Γνωρίζουν πολύ καλά τις δυνάμεις της μαθητικής νεολαίας όταν βγαίνουν στο προσκήνιο των αγώνων, για αυτό και τρέχουν να προλάβουν τις αντιδράσεις. Οι μαθητές θα πρέπει να συνδέσουν την πάλη τους με τους φοιτητές, τους εκπαιδευτικούς, τους

γονείς και να διεκδικήσουν δημόσια και δωρεάν παιδεία για όλους.

Ο αγώνας ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια είναι απόθεση όλου του λαού, για αυτό και θα πρέπει και οι κινητοποιήσεις των σχολείων να ενισχυθούν στην κατεύθυνση της συγκρότησης πανεκπαιδευτικής και παλλαϊκού μετώπου ενάντια στην ανα-

θεώρηση του άρθρου 16. Με γενικές συνελεύσεις στα σχολεία, με καταλήψεις, διαδηλώσεις, επιτροπές αγώνα. Μέσα στις διαδικασίες που ζωντανεύει η συλλογική πάλη οι μαθητές να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους και να αντισταθούν στην παιδεία των λίγων και εκλεκτών!

Συνεχίζονται οι μαζικές φοιτητικές γενικές συνελεύσεις

Οι καταλήψεις να γίνουν όπλα στα χέρια του φοιτητικού κινήματος

Συνεχίζονται για τρίτη βδομάδα οι μαζικές γενικές συνελεύσεις, οι καταλήψεις και οι διαδηλώσεις σε μια σειρά πόλεις σε όλη τη χώρα. Ο φοιτητόκοσμος, μετά από πολύ καιρό, μπαίνει μαζικά στις γενικές του συνελεύσεις και παίρνει αγωνιστικές αποφάσεις. Βλέπουμε συμμετοχή σε γενικές συνελεύσεις που έχουμε να δούμε τουλάχιστον μια δεκαετία, με εκατοντάδες φοιτητές να κατακλύζουν ολόκληρα αμφιθέατρα. Κόντρα στους εκβιασμούς κυβέρνησης, πρυτανειών και καθηγητών για χαμένα εξάμηνα και εξεταστικές, οι φοιτητές συνειδητοποιούν πόσο παραπάνω τσάκισμα στα δικαιώματά τους θα φέρει η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και μπαίνουν ακόμα πιο μαζικά στις συνελεύσεις τους ψηφί-

σθαβεί να αποκρούσει ενεργοποιώντας κάθε μηχανισμό μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια.

Στις συλλογικές διαδικασίες των φοιτητών, βέβαια, παρόλο που βγαίνουν οι γενικές συνελεύσεις παρατηρούνται σειρά από παθογένειες με ευθύνη των δυνάμεων της ρεφορμιστικής αριστεράς. Η αντιμετώπιση των απαρτιών σαν ένα γραφειοκρατικό ζήτημα και όχι σαν ένα ουσιαστικό πολιτικό, η παράκαμψη οργάνων και διαδικασιών του φοιτητικού κινήματος είναι χαρακτηριστικά παραδείγματα που αντικρίσαμε σε μια σειρά σχολές. Και είναι ενδεικτικά του πώς αντιμετωπίζουν αυτές οι δυνάμεις τους φοιτητικούς συλλόγους και τις διαδικασίες τους.

Ειδική αναφορά μπορεί να γίνει

τες βδομάδες σε κάποιες σχολές (που είχαν παρθεί αποφάσεις από την ΠΚΣ) μέσα στη σχολή βρίσκονταν μόνο μέλη της και ορισκά απαγόρευαν στα υπόλοιπα μέλη του συλλόγου, μέχρι και σε δυνάμεις να μπουν στο χώρο της σχολής.

Άλλο λοιπόν είναι κατάληψη και άλλο κλειστή σχολή. Και αυτό έχει απασχολήσει εδώ και καιρό το φοιτητικό κίνημα, αφού εδώ και χρόνια δυνάμεις με αναφορά στην αριστερά θεωρούν τους όρους ταυτόσημους. Στην πραγματικότητα όμως μια κλειστή σχολή δεν πιέζει κανέναν. Εκτός βέβαια αν στόχος της κατάληψης είναι να μπλοκαριστεί η «επιχειρηματική λειτουργία του πανεπιστημίου». Σε αυτή την περίπτωση αρκεί ένα λουκέτο.

ζοντας πλαίσια αγώνα.

Οι φοιτητές στις περισσότερες σχολές έχουν απορρίψει τα πλαίσια των συστημικών παρατάξεων. Γιατί απορρίπτουν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και γιατί δε χάρτουν ότι η ΠΑΣΠ είναι «υπερασπιστής της δημόσιας και δωρεάν παιδείας», όπως παρουσιάζεται. Συντεταγμένα και κεντρικά έχουν βάσει τις συστημικές παρατάξεις μέσα στις συνελεύσεις. Γιατί προσπαθούν να καταστείλουν τον αγώνα των φοιτητών πριν καν ξεκινήσει. Φαίνεται όμως ότι δεν τους βγήκε, καθώς στη συντριπτική πλειοψηφία τα πλαίσια της απορρίφθηκαν από τον πλατύ φοιτητόκοσμο.

Το ότι βγήκαν αυτές οι μαζικές συνελεύσεις, το ότι οι διαδηλώσεις και οι καταλήψεις συνεχίζονται δείχνει ότι οι φοιτητές έχουν διάθεση να παλέψουν. Οι μαζικές κινητοποιήσεις φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών είναι ελπιδοφόρες και έχουν δημιουργήσει σοβαρό πρόβλημα στο σύστημα, έχουν δημιουργήσει πιέσεις, τις οποίες η κυβέρνηση προ-

και για τις καταλήψεις, οι οποίες αφενός αποπολιτικοποιούνται με βάση τις δράσεις που προτείνονται από των συστημικών παρατάξεων. Γιατί απορρίπτουν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και γιατί δε χάρτουν ότι η ΠΑΣΠ είναι «υπερασπιστής της δημόσιας και δωρεάν παιδείας», όπως παρουσιάζεται. Συντεταγμένα και κεντρικά έχουν βάσει τις συστημικές παρατάξεις μέσα στις συνελεύσεις. Γιατί προσπαθούν να καταστείλουν τον αγώνα των φοιτητών πριν καν ξεκινήσει. Φαίνεται όμως ότι δεν τους βγήκε, καθώς στη συντριπτική πλειοψηφία τα πλαίσια της απορρίφθηκαν από τον πλατύ φοιτητόκοσμο.

Οι καταλήψεις μπορούν να γίνουν πραγματικά επικίνδυνες μόνο όταν είναι μαζικές. Γιατί μπορούν να συγκροτήσουν τον φοιτητόκοσμο, να τον πολιτικοποιήσουν, να του δώσουν να καταλάβει ποιον έχει δίπλα του και ποιον απέναντί του. Σε μια ζωντανή κατάληψη θα έπρεπε να γίνονται πολιτικές εκδηλώσεις, συζητήσεις, πολιτιστικές δράσεις, που δεν τα έχουμε δει σε γενικές γραμμές. Και σε αυτό συμβάλλουν οι δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς που κυριάρχησαν. Για να είμαστε ξεκάθαροι. Είναι προφανές ότι οι μαζικές συλλογικές διαδικασίες των φοιτητών, η στήριξη από μαθητές και εκπαιδευτικούς είναι ελπιδοφόρες. Και μπορούν να νικήσουν. Απαραίτητη όμως προϋπόθεση είναι οι συλλογικές διεργασίες στα πλαίσια του φοιτητικού κινήματος να συνεχιστούν. Με ακόμα πιο μαζικές γενικές συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις. Μόνο έτσι κατάφεραν να πετύχουν νίκες οι φοιτητές δια-χρονικά, μόνο έτσι μπορούν να πετύχουν και σήμερα.

Κλιμάκωση και γενίκευση της αξιολόγησης υπό την ουσιαστική σιγή των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ

Μέσα στον ορυμαγδό έξι νομοσχεδίων για την εκπαίδευση που φέρνει το υπουργείο Παιδείας... χώρεσε και η εγκύκλιος που αφορά τη φόρμα Α2 (το Α2 που λέγαμε παλιά στον στρατό;) για την εμπλοκή των διευθυντών-προϊσταμένων στην αξιολόγηση, την... κανονική, την ατομική!

Έχουμε εδώ και χρόνια την εκτίμηση ότι η αξιολόγηση ως διαδικασία πειθαρχίας και υποταγής των εκπαιδευτικών δεν μπορεί βασικά να γίνει με «εξωτερικούς συνεργάτες», όπως είναι οι λεγόμενοι σχολικοί συντονιστές (σύμβουλοι). Αυτός είναι και ο λόγος που η έκφραση «μπαίνουν οι επιθεωρητές στα σχολεία» μας φαίνεται ήπια για να περιγράψει τις πραγματικές επιδιώξεις του συστήματος. Σε αυτήν τη φάση, το σύστημα απαιτεί τον καθημερινό έλεγχο, την καθημερινή τρομοκράτηση των εκπαιδευτικών. Με την έννοια αυτή, εκτίμησή μας είναι πως το βάρος αυτού του «καθήκοντος» θα πέσει βασικά στον μηχανισμό των διευθυντών σχολείων που είναι καθημερινά μέσα στη μύτη των εκπαιδευτικών. Πώς, όμως; Βρήκανε τη λύση; Στη φόρμα Α2, κυρίως, θα αξιολογεί ο διευθυντής (μέσα στην τάξη!) αν το μάθημα που κάνει ο εκπαιδευτικός αποτρέπει την απειθαρχία και την παραβατικότητα των μαθητών!

Έτσι για να μην υπάρχει αμφιβολία που απευθύνονταν όλη αυτή η «αγωνία» των καθεστωτικών παραγόντων (που ασκούν μαζικό bullying στην κοινωνία!) για την νεανική παραβατικότητα και το... bullying.

Για όσους δεν κατάλαβαν, ή κάνουν πως δεν κατάλαβαν, η επίθεση κλιμακώνεται.

Μάλιστα, η αξιολογική διαδικασία εξαπλώνεται και σε παλιότερες ηλικίες πέραν των νεοδιοριστών που σήκωσαν άδικα και άνισα -είναι αλήθεια- όλο το βάρος της κυβερνητικής επίθεσης μέχρι σήμερα.

Και όπου, παρά το ουσιαστικό άδειασμα από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες, υπάρχει σε διάφορες περιοχές αξιολογική «μαγιά» αντίστασης.

Γιατί είναι ένα πράγμα η αντίθεση του εκπαιδευτικού κόσμου, όπως αυτή βρήκε την έκφραση της στην απεργία-αποχή (υπήρξε και καμία άλλη πρόταση;), και ένα εντελώς άλλο πράγμα η αποτελεσματικότητα του «μέσου». Και τώρα;

Απεργία -Αποχή as usual αποφάσισαν οι δύο εκπαιδευτικές ομοσπονδίες.

Ως πρώτο βήμα, σωστό.

Μετάωρο όμως βήμα του... εκπαιδευτικού στη συνέχεια, όταν το υπουργείο κλιμακώσει την καταστολή.

Και τότε; Τι θα γίνει; Νέος κύκλος αποφάσεων ανά σύλλογο, νέες προσφυγές, νέα εξώδικα;

Προς το παρόν, το υπουργείο αφήνει αυτή τη «μορφή αγώνα» να εκφυλιστεί από μόνη της, γνωρίζοντας ότι η συνδικαλιστική ηγεσία και δεν έχει το πολιτικό... πνευμόνι και δεν θέλει να προχωρήσει σε σύγκρουση με την κυβερνητική πολιτική. Σε αυτό το θέμα, υπουργείο και ομοσπονδίες «συμφωνούν» σε ένα πράγμα: «Ας αφήσουμε τη συμμετοχή

στην αξιολόγηση στην ατομική 'επιλογή' κάθε εκπαιδευτικού».

Είναι πλέον εμφανής η ανάγκη να δοθεί συλλογικά ο αγώνας. Και ο συλλογικός αγώνας δεν μπορεί ΒΑΣΙΚΑ να δοθεί με άθροισμα ατομικών στάσεων, αλλά με άνοιγμα του δρόμου για τη συγκρότηση ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΧΗΣ, με απεργίες και διαδηλώσεις για την ανατροπή της αξιολόγησης. Έπειτα δεν είναι μόνο η αξιολογηση-χειραγώγηση...

Την ανατροπή π.χ. στην επαγγελματική εκπαίδευση πως θα την αντιμετωπίσουν οι εκπαιδευτικοί; Θα κάνουν απεργία-αποχή από τα campus; Και η διεκδίκηση μισθών στο κόστος της ζωής πώς θα πραγματοποιηθεί; Με απεργία-αποχή από την κατανάλωση;

Απέναντι, λοιπόν, στην αξιολόγηση, απέναντι στην ανατροπή εκπαιδευτικών και εργασιακών δεδομένων στην επαγγελματική εκπαίδευση, απέναντι στη μείωση του βιοτικού μας επιπέδου, έπρεπε από... χτες να είχε προετοιμαστεί μία... κανονική μορφή αγώνα:

Αυτή που έχει εξοβελιστεί, δυστυχώς, όχι μόνο από τα κείμενα των καθεστωτικών συνδικαλιστικών δυνάμεων (ουδέν φυσικότερο τούτου) αλλά και από τις τοποθετήσεις όλων των παρατάξεων της φερώνυμης αριστεράς:

Η κανονική απεργία. Τελεία.

«Μα δεν 'τραβά' ο κόσμος»! Αυτός που έδωσε ποσοστά συμμετοχής άνω του 90% τον Οκτώβρη του 2021.

«Ναι αλλά αν συνεχίζονταν η απεργία θα ήταν η ίδια συμμετοχή»; Μπορεί να

μην ήταν, αλλά αν έβγαιναν μπροστά οι ομοσπονδίες με μία ενιαία θέληση, ο κόσμος αυτός θα στηρίζονταν.

«Μα θα μας τη βγάλουν παράνομη». Ναι αλλά εμείς θα συνεχίσουμε συλλογικά και όχι κατά μόνας στους συλλόγους διδασκόντων και στα... πρακτικά.

Θα βγούμε και στους δρόμους. Όπως πάντα γίνεται στους «κανονικούς» αγώνες!

Όπως κατακτήθηκαν όλες αυτές οι δικαιωματικές «κανονικότητες» που σήμερα μας αφαιρούν ανεμπόδιστα!

Έπειτα, τι εμπόδιζε όλον αυτό τον καιρό που πέρασε από το 2021 να φτιαχτούν απεργιακά ταμεία; Ένα ευρώ τον μήνα εισφορές, κόψιμο των κλιμάτων συνεδρίων και εκπαιδευτικών αποστολών και άλλα πολλά.

Απουσίαζε και απουσιάζει το βασικότερο στοιχείο: Η πολιτική βούληση.

Οι αγωνίστριες και οι αγωνιστές εκπαιδευτικοί κόντρα σε λογικές ήττας, παραίτησης και ροκανίσματος συνειδήσεων από δεξιά και «αριστερά», αυτή την απλή/δύσκολη «δουλειά» έχουν να κάνουν. Η εκπαίδευση αποτελεί έναν από τους βασικούς άξονες της επίθεσης του συστήματος. Μπορεί να αποτελέσει (όπως φαίνεται και στους φοιτητές και μαθητές) έναν από τους βασικούς άξονες της λαϊκής αντίστασης. Μπορεί και πρέπει!

Σημείωση: Τμήμα του άρθρου ανέβηκε στον εκπαιδευτικό ιστότοπο «αλφαβήτα».

Γιατί οι καταλήψεις μας πρέπει να είναι εστίες αγώνα

Για ακόμα μια φορά, αστυνομικές δυνάμεις καταπατούν το άσυλο και εισβάλλουν σε κατειλημμένες σχολές του ΕΜΠ, σκορπώντας την τρομοκρατία. Από την πρώτη εβδομάδα των γενικών συνελεύσεων και καταλήψεων, η κυβέρνηση αποφάσισε να δείξει τα δόντια της στους φοιτητές που αγωνίζονται ενάντια στην ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και στην επικείμενη αναθεώρηση του άρθρου 16. Έτσι, τη Δευτέρα 15/01 και ενώ 8 σχολές του Πολυτεχνείου τελούσαν υπό κατάληψη που αποφασίστηκε από μαζικές γενικές συνελεύσεις, διμοιρίες των ΜΑΤ και ΔΡΑΣΙΣ εξαπέλυσαν ένα όργιο καταστολής σε βάρος των φοιτητών που βρίσκονταν στον χώρο, πνίγοντάς τους στα χημικά, συλλαμβάνοντας και ανοίγοντας κεφάλια.

Δεν ήταν τυχαία η στιγμή που επιλέχθηκε να γίνει μια τέτοια παρέμβαση, μιας και δεν είναι η πρώτη φορά που βλέπουμε να κουρελιάζεται το άσυλο. Ήταν η απροκάλυπτη προσπάθεια της κυβέρνησης να κάμψει κάθε προσπάθεια αντίστασης εν τη γενέσει της. Βλέποντας ότι υπάρχει στα πανεπιστήμια και συνολικότερα στην κοινωνία ένας αναβρασμός και μια αναταραχή ως προς τις εκπαιδευτικές αντιμεταρρυθμίσεις που φέρνει, ο κρατικός μηχανισμός έχει ενεργοποιηθεί πλήρως και βρίσκεται επί ποδός για να καταστείλει τον εχθρό λαό. Έτσι, έχουμε μέχρι σήμερα δει αστυνομικές δυνάμεις να συλλαμβάνουν μαθητές που κάνουν καταλήψεις, εκπαιδευτικούς που δεν συμμορφώνονται με την τηλεεκπαίδευση να περνάνε ΕΔΕ, φασίστες να επιτίθενται σε μαθήτρια μέλος αριστερού πολιτικού σχήματος και πολλά αντίστοιχα περιστατικά.

Φυσικά, δεν λείπει από την κυβέρνηση το νομικό οπλοστάσιο για να την προστατεύσει από κάθε τέτοια συνθήκη. Δεν γίνεται να μη συνδέσουμε αυτά τα περιστατικά με την κατάργηση του ασύλου ήδη από το καλοκαίρι του 2019 και με το νόμο Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη, που έφερε μεταξύ άλλων την ίδρυση της ΟΠΠΙ. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο και με δεδομένη την αποσυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων και του λαϊκού κινήματος συνολικότερα, η κυβέρνηση νιώθει

την άνεση να προχωράει σε τέτοια επίθεση και να στέλνει τις δυνάμεις καταστολής μέσα σε κατειλημμένες σχολές.

Με βάση αυτό είναι αναγκαίο να ξανανοίξει μια συζήτηση που ποτέ δεν έπρεπε να κλείσει, περί ανατροπής αυτών των νόμων, περί υπεράσπισης του λαϊκού ασύλου αγώνων. Πουθενά δεν ωφελούν συζητήσεις για «νίκη του φοιτητικού κινήματος» αναφορικά με την πανεπιστημιακή αστυνομία, όταν η πραγματικότητα μαρτυρά μια ακόμα πιο αναβαθμισμένη παρουσία της αστυνομίας, είτε με τη μόνιμη στρατοπέδευση των ΜΑΤ στο ΑΠΘ είτε με την αλληπάλληλες επεμβάσεις αστυνομικών δυνάμεων (συνοδεία της ΟΠΠΙ) σε καταλήψεις του ΕΜΠ. Το μόνο που επιβεβαιώνει μια τέτοια κατάσταση είναι πως οι νόμοι αυτοί που ψηφίζονται δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση να μείνουν στα χαρτιά. Αντιθέτως, θα είναι εκεί, έτοιμοι να εφαρμοστούν τη στιγμή που θα κρίνει το σύστημα ότι θα πυροδοτήσει τις λιγότερες δυνατές αντιδράσεις. Είτε θα εφαρμοστούν, όπως βλέπουμε τώρα, σε μια φάση που εκτυλίσσονται κινηματικές διαδικασίες μέσα στους φοιτητικούς συλλόγους οι οποίες πρέπει να σταματήσουν μέσω της τρομοκράτησης και της καταστολής.

Όλα αυτά τα παραδείγματα αξιοποίησης των μηχανισμών του κράτους ενάντια στους λαϊκούς αγώνες αντανακλούν την πολιτική της φασιστικοποίησης που όλο και οξύνεται. Επιβεβαιώνουν ότι τα όργανα πάλης μας και οι μορφές αγώνα που αξιοποιούμε οι φοιτητές και ο λαός συνολικότερα πρέπει να μαζικοποιηθούν και να λάβουν πολιτικά χαρακτηριστικά ώστε να μπορέσουν να περιφρουρηθούν. Μόνο μέσω μαζικών γενικών συνελεύσεων, διαδη-

λώσεων και καταλήψεων που μετατρέπουν τις σχολές μας σε εστίες αντίστασης θα μπορέσουμε να αντιληφθούμε τα καθήκοντα που μας αναλογούν και να περιφρουρήσουμε τον αγώνα μας ενάντια στην ίδρυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων και την αναθεώρηση του άρθρου 16, ενάντια στην καταπάτηση του ασύλου και την κρατική καταστολή. Με καταλήψεις πολιτικοποιημένες, πλαισιωμένες από πλατύτερο δυναμικό, συνειδητοποιημένες απέναντι στις προθέσεις της κυβέρνησης και του συστήματος για τους λαϊκούς αγώνες.

Το ευρωπαϊκό ιδεώδες του φασισμού και του ρατσισμού

Άνοδο των ακροδεξιών μορφωμάτων και εκλογικό σκαρφάλωμά τους στην 3η θέση βλέπουν οι δημοσκοπήσεις για τις επικείμενες ευρωεκλογές. Τα ακροδεξιά κόμματα σε αρκετές χώρες της Ευρώπης έχουν ανακηρυχθεί σε επίσημους συνομιλητές, συνεργάτες ή αντιπολιτευτές στα αστικά κοινοβούλια.

Το ακροδεξιό VOX στην Ισπανία, αν και σημείωσε σημαντική πτώση στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές, κατάφερε να συγκυβερνήσει με το δεξιό Λαϊκό Κόμμα σε αρκετούς δήμους και έτσι να διατηρεί νομιμοποίηση στα αστικά δρώμενα. Το κόμμα της Μερόνι στην Ιταλία εξακολουθεί να βρίσκεται κοντά στο 30%. Το βελγικό Vlaams Belang με επίκεντρο τη Φλάνδρα μπορεί να μην αναιρεί την κυριαρχία των παραδοσιακών αστικών κομμάτων αλλά αναδεικνύεται σε βασική δύναμη και δημοσκοπικά φαίνεται να κερδίζει έδαφος.

Στη Γαλλία το κόμμα της Μαρί Λεπέν αναμένεται να βγει πρώτο στις ευρωεκλογές και να ξεπερνάει ακόμα και το κόμμα του Μακρόν. Η Γερμανία κλονίζε-

ται το τελευταίο διάστημα από ογκώδεις συγκεντρώσεις ενάντια στο ακροδεξιό AfD με αφορμή αποκαλύψεις για συνομιλίες με άλλα ακροδεξιά-ναζιστικά κόμματα και επεξεργασία σχεδίων για βίαιες απελάσεις. Παρ' όλ' αυτά, προς το παρόν δημοσκοπικά δεν πέφτει παραπάνω από 2 μονάδες. Στην Ελλάδα η θρησκόληπτη ακροδεξιά Νίκη με τους νεοναζί Σπαρτιάτες και τον Βελόπουλο παραμένουν στο κοινοβούλιο να δίνουν σημαντικό χέρι βοήθειας στην κυβερνητική πολιτική.

Είναι προφανές ότι η αποχή είναι βασικός παράγοντας που καταγράφεται στις ευρωεκλογές και γενικά οι λαοί της Ευρώπης μόνο εμπιστοσύνη δεν έχουν στο Ευρωκοινοβούλιο. Μολαταύτα, για το ποσοστό που ψηφίζει φαίνεται πως η συντηρητική ψήφος και η στήριξη στην ακροδεξιά κερδίζει έδαφος.

Είναι γεγονός ότι η ακροδεξιά στην Ευρώπη έχει «βάλει γραβάτες», όπως καιρό τώρα γράφαμε, και μπορεί να επιτελέσει συμπληρωματικό -και όχι μόνο- ρόλο στα αστικά κοινοβούλια. Όλη αυτή η κατάσταση που έχει τροφοδοτηθεί από τη συνεχιζόμενη και εντεινόμενη οικονομική και πολιτική κρίση δεν είναι καθόλου τυχαία. Εδράζεται στον πυρήνα της αντίληψης των ιμπεριαλιστικών αστικών τάξεων στην Ευρώπη και είναι επακόλουθο του φορτώματος της κρίσης στις πλάτες των λαών της Ευρώπης. Η άγρια ταξική επίθεση που διεξάγεται

χρόνια τώρα στα φτωχά και λαϊκά στρώματα χρειάζεται τα πολιτικά κόμματα που ακόμα και αν δεν κυβερνούν θα «τραβάνε» την ατζέντα πιο δεξιά και αντιδραστικά.

Όπως και σε όλες τις περιόδους κρίσης, με τη φτώχεια, τη λιτότητα και την ανεργία να βαρύνε κόκκινο, χρειάζονται οι δυνάμεις αυτές που θα αποπροσανατολίσουν την οργή και την αγανάκτηση των λαϊκών στρωμάτων. Η ακροδεξιά παρέμβαση βρήκε έδαφος στα μέτρα επίθεσης και λιτότητας που πέρασε το επίσημο σύστημα, πάτησε στη ρατσιστική-αντιμεταναστευτική ρητορεία και πο-

λιτική της ΕΕ, δυνάμωσε με βάση την αντικομμουνιστική εκστρατεία και τα μνημόνια της υποτιθέμενης Ευρώπης των λαών.

Είναι ξεκάθαρο ότι γίνεται καθεστώς σε όλη την Ευρώπη η δεξιά στροφή και τα ακροδεξιά συμπληρώματα. Είναι η αναγκαιότητα που επιτάσσει η άγρια επίθεση. Αναγκαιότητα η οποία πηγάζει από την ανάγκη του συστήματος να πολεμήσει και να εξαλείψει κάθε φωνή αριστερή, προοδευτική και κομμουνιστική. Τα ακροδεξιά κόμματα τα οποία έχουν εισχωρήσει στα κοινοβούλια δεν εξηγούνται μόνο από την κρίση και την ένταση της επίθεσης. Είναι παράλληλα και το αποτέλεσμα της υποχώρησης και ήττας της κομμουνιστικής αριστεράς σε κοινωνικό επίπεδο και της κυριαρχίας και έπειτα διάλυσης ή υποχώρησης ρεφορμιστικών και σοσιαλδημοκρατικών μορφωμάτων. Ο ΣΥΡΙΖΑ και οι Podemos είναι τα πιο τρανταχτά παραδείγματα κομμάτων τα οποία σπίλωσαν στα μάτια του κόσμου τα αριστερά ιδεώδη και απογοήτευσαν και δημιούργησαν αυταπάτες σε ευρύτερα στρώματα. Επιπλέον οι εκλογικές και κοινοβουλευτικές αυταπάτες των όποιον αριστερών κομμάτων λειτούργησαν πολλαπλασιαστικά στην αποστράτευση κόσμου από τα κινήματα και τους αγώνες. Αποτέλεσμα, η όποια οργή και δυσaréσκεια να μη βρίσκει διέξοδο στους μαζικούς αγώνες άλλα να καλύπτεται από τις εύκολες λύσεις των ακροδεξιών κομμάτων τα οποία προσπαθούν να πλασάρουν ένα αντισυστημικό προσώπιο.

Το παραδοσιακό δίπολο δεξιά-κέντρο το οποίο κυριαρχούσε στα αστικά κοινοβούλια έχει μετατοπιστεί. Άσχετα από τον τίτλο των κομμάτων, η πολιτική τους ατζέντα είναι δεξιά- ακροδεξιά γιατί έτσι επιτάσσει ο ιμπεριαλιστικός πυρήνας της ΕΕ. Έτσι επιτάσσουν οι ανάγκες του ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου που έχει πιεστεί από τον πόλεμο στην Ουκρανία και τη δεσπόζουσα αντιπαράθεση ανάμεσα σε ΗΠΑ και ΕΕ. Όλοι αυτοί λοιπόν οι αστοί αναλυτές και τα επιτελεία δεν έχουν κανένα δικαίωμα ούτε να «τρομάζουν» μπροστά στην άνοδο της ακροδεξιάς και του λεγόμενου ευρωσκεπτικισμού (ούτε τη λέξη ακροδεξιά δεν χρησιμοποιούν, για να παραπλανήσουν) ούτε να κάνουν τους ανήξερους. Η όποια άνοδος προκύπτει από το αβαντάρισμα της σκληρής ταξικής και αντιλαϊκής πολιτικής και την επένδυση στην αντικομμουνιστική, αντιαριστερή ρητορεία και πολιτική. Είναι απότοκο της οικονομικής και πολιτικής κρίσης του συστήματος και της στρατηγικής επίθεσής του στις λαϊκές εργατικές μάζες.

Καταγγελία για την αστυνομική εισβολή σε σχολεία της Κέρκυρας

Καταγγέλλουμε την αστυνομική εισβολή της 18ης Γενάρη στο σχολικό συγκρότημα του 1ου-2ου ΓΕΛ. Τα σχολεία τελούσαν υπό κατάληψη στο πλαίσιο των πανελλαδικών κινητοποιήσεων ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Η εισβολή είχε ως αποτέλεσμα την προσαγωγή έξι μαθητών που βρίσκονταν στη βάρδια της κατάληψης και την ανάκρισή τους χωρίς την παρουσία γονέων ή δικηγόρων.

Πρόκειται για μια προσπάθεια τρομοκράτησης και φήμωσης των μαθητών, η οποία όμως πέφτει στο κενό. Η δυναμική απάντηση με αποχή από τα μαθήματα την Παρασκευή 19/1 των μαθητών/τριών των δύο λυκείων και η μαθητική πορεία (22/1) προς τα δικαστήρια δείχνει την αποφασιστικότητά τους να μην τρομοκρατηθούν και να παλέψουν.

Η κυβέρνηση της ΝΔ φοβάται την οργή του λαού και ειδικά της νεολαίας για τη βάρβαρη πολιτική και το δυστοπικό μέλλον που της ετοιμάζουν. Γι' αυτό προσπαθεί να χτυπήσει κάθε διαμαρτυρία και κινητοποίηση, φτάνοντας μέχρι και να αντιμετωπίζει ανήλικα παιδιά σαν κοινούς εγκληματίες.

Το «έγκλημα» λοιπόν των μαθητών αυτών και όλης της νεολαίας, των εκπαιδευτικών, των γονιών είναι ότι αντιδρούν στην ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων (και έρχονται και άλλα νομοσχέδια για την εκπαίδευση). Γι' αυτό ξεσηκώνεται η νεολαία, επειδή πάνε να φτιάξουν μια παιδεία για λίγους κι εκλεκτούς. Μέσα από τον ανταγωνισμό ιδιωτικών και δημοσίων πανεπι-

στημίων θα βάλουν περισσότερα ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια στη λειτουργία των πανεπιστημίων και θα αυξήσουν την εντατικοποίηση. Θα διαμορφώσουν συνθήκες στις οποίες δεν θα μπορούν να ανταποκριθούν οι φτωχές και λαϊκές οικογένειες, πετώντας τα παιδιά τους έξω απ' το πανεπιστήμιο, ακόμη κι απ' το γενικό λύκειο, προκειμένου να πάνε σε σχολές μαθητείας και να αποτελέσουν φτηνό εργατικό

δυναμικό.

Οι μαθητές, όπως και γενικότερα η νεολαία και ο εργαζόμενος λαός, έχουν ανάγκη και δικαίωμα να αγωνιστούν και να διεκδικήσουν μια καλύτερη ζωή και μέλλον μέσα από την οργάνωση, την κινητοποίηση και την πάλη τους.

Είμαστε μαζί τους! Οι αγώνες πρέπει να νικήσουν!

ΚΚΕ(μ-λ) Κέρκυρας

Παλαιστίνη-Γάζα

Η προσφυγή της Νότιας Αφρικής στη Χάγη «στριμώνει» το Ισραήλ

Συνεχίζεται η διεθνής αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη!

Μέχρι την ώρα που γράφεται αυτό το σημείωμα, συνεχίζεται το μακελειό στη Γάζα. Το ανελέητο σφυροκόπημα των σιωνιστών δημιουργεί καθημερινά εκατόμβες νεκρών αμάχων, γυναικόπαιδων. Μέχρι χθες (24/1) συνολικά **25.890 Παλαιστίνιοι** έχουν σκοτωθεί και **63.354** έχουν τραυματιστεί, ενώ χιλιάδες είναι αυτοί που αγνοούνται κάτω από τα χαλάσματα, σύμφωνα με στοιχεία των Παλαιστίνιων.

Τον μήνα που πέρασε, μεγάλη δημοσιότητα πήρε η πολιτική πρωτοβουλία της Νότιας Αφρικής. Στις **29 Δεκεμβρίου 2023**, η Νότια Αφρική κατέθεσε αίτηση στο **Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης** εναντίον του Ισραήλ, ισχυριζόμενη πως διαπράττει Γενοκτονία με τις στρατιωτικές επιχειρήσεις του, εναντίον των Παλαιστίνιων στη Γάζα.

Στις **11 και 12 Ιανουαρίου 2024**, έλαβαν χώρα οι προκαταρκτικές ακροάσεις για την αίτηση της Ν. Αφρικής. Η επείγουσα προσφυγή της Ν. Αφρικής στο Διεθνές Δικαστήριο, με την οποία επιδιώκεται η καταδίκη του Ισραήλ για Γενοκτονία, συμπληρώνεται με την αίτηση για άμεση λήψη προσωρινών μέτρων ώστε να σταματήσει η εγκληματική ισραηλινή επιχείρηση στη Γάζα.

Η **γενοκτονία** είναι γνωστό ότι είναι **δύσκολο να αποδειχθεί νομικά**, αφού είναι αναγκαίο να υπάρχουν απαραίτητες αποδείξεις για πρόθεση από εκείνους που πραγματικά είναι υπεύθυνοι για τη στρατιωτική εκστρατεία του Ισραήλ στη Γάζα, καθώς και ένα μοτίβο συμπεριφοράς από τις ισραηλινές δυνάμεις που δεν μπορεί εύλογα να εξηγηθεί ως κάτι άλλο εκτός από **γενοκτονία**.

Η **απόφαση για την άμεση διακοπή** των ενεργειών που οδηγούν σε γενοκτονία αναμένεται στα **τέλη του μήνα**, έτσι ώστε να εξετασθεί στη συνέχεια η ουσία της υπόθεσης, που θα κριθεί ακόμη αργότερα...

Χαρακτηριστικό του πολιτικού στριμώγματος των σιωνιστών και των αδιεξόδων που αντιμετωπίζουν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές είναι πως **το Ισραήλ αναγκάστηκε να παραστεί στη διαδικασία** και δεν πήρε το ρίσκο να αγνοήσει το **Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης**, περιφρονώντας το, όπως κάνει συνήθως.

Τη προσφυγή της Ν. Αφρικής **υποστήριξαν 200** καθηγητές και εμπειρογνώμονες του διεθνούς δικαίου, κυρίως από διάσημα αμερικανικά πανεπιστήμια, εκατοντάδες πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις, ενώσεις νομικών, γιατρών και άλλων επιστημόνων, καθώς και μια σειρά οργανισμοί και χώρες: **ο Αραβικός Σύνδεσμος, ο Οργανισμός Ισλαμικής Συνεργασίας, η Βενεζουέλα, η Βολιβία, η Ινδονησία, η Ιορδανία, η Κολομβία, η Μαλαισία, οι Μαλδίβες, το Μπαγκλαντές, η Ναμίμπια, η Νικαράγουα, το Πακιστάν, η Τουρκία κ.ά.**

Έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον να σταθούμε σε **ορισμένα από τα σημεία του υπομνήματος** που κατατέθηκε από τη Ν. Αφρική:

- «Οι ενέργειες του Ισραήλ υπέβαλαν τους 2,3 εκατομμύρια κατοίκους της Γάζας σε ένα πρωτοφανές επίπεδο επιθέσεων από αέρος, ξηράς και θαλάσσης, με αποτέλεσμα τον θάνατο χιλιάδων αμάχων και την καταστροφή σπιτιών και βασικών δημόσιων υποδομών»...

- «Σκοτώνονται στα σπίτια τους, στα μέρη όπου αναζητούν καταφύγιο, στα νοσοκομεία, στα σχολεία, στα τζαμιά, στις εκκλησίες και καθώς προσπαθούσαν να βρουν φαγητό και νερό για τις οικογένειές τους. Σκοτώνονται αν δεν καταφέρουν να εκκενώσουν τα μέρη στα οποία κατέφυγαν και ακόμη και όταν προσπαθούν να διαφύγουν κατά μήκος των ασφαλών διαδρομών που έχουν κηρυχθεί από το Ισραήλ», σημειώνεται στην 84σέλιδη έκθεση!

- Η Νότια Αφρική υποστήριξε, παράλληλα, ότι το Ισραήλ εμπόδιζε τη μεταφορά ανθρωπιστικής βοήθειας σε όσους την είχαν ανάγκη και δημιούργησε τον κίνδυνο θανάτου από πείνα και ασθένειες, λόγω της αδυναμίας πρόσβασης βοήθειας.

- Το υπόμνημά της περιέχει **εννέα σελίδες διακηρύξεων Ισραηλινών ηγετών** που δείχνουν ξεκάθαρες γενοκτονικές προθέσεις, συμπεριλαμβανομένων δηλώσεων του **πρωθυπουργού Μπενιαμίν Νετανιάχου, ανώτερου στελεχών του Υπουργικού Συμβουλίου, του προέδρου Ισαάκ Χέρτζογκ** και πολλών ενεργών και πρώην ισραηλινών στρατιωτικών διοικητών.

Είναι σημαντικό να τονίσουμε, πως οι λαϊκές κινητοποιήσεις υποστήριξης του παλαιστινιακού αγώνα σε όλη την υφήλιο δεν έχουν κοπάσει. Κι αυτό παρά την αποσιώπηση από τα συστημικά ΜΜΕ και την κρατική τρομοκρατία σε πολλές χώρες, ειδικά στην «πολιτισμένη» Ευρώπη.

Να αναφέρουμε ενδεικτικά: στις **Βρυξέλλες (21/1)** 9.000 διαδηλωτές! Στη **Μαδρίτη (20/1)** συγκλονιστική διαδήλω-

ση με 25.000 κόσμο! Στην **Ισπανία**, διαδηλώσεις έγιναν σε πάνω από 100 πόλεις, **Βαλένθια, Βαρκελώνη, κ.α.!** Στην Κωνσταντινούπολη και σε πολλές χώρες του αραβικού κόσμου έγιναν μεγάλες συγκεντρώσεις. Στη **Βόρεια Ιταλία** στη Βιτσέντσα έγινε παρέμβαση-καταγγελία 500 διαδηλωτών σε έκθεση εταιρειών χρυσού στην οποία συμμετείχε και το Ισραήλ. Στη μητρόπολη του καπιταλισμού, στο **Μανχάταν**, εκατοντάδες διαδηλωτές απαίτησαν το σταμάτημα της γενοκτονίας, όπως και σε άλλες πόλεις των ΗΠΑ. Αλλά και **μέσα στο Ισραήλ** συνεκίστηκαν οι διαδηλώσεις Εβραίων ενάντια στη σφαγή των Παλαιστίνιων και υπέρ του σταματήματος των στρατιωτικών επιχειρήσεων. Μάλιστα, διαδηλωτές εισέβαλαν στην Κνεσέτ και απαίτησαν την απομάκρυνση του Νετανιάχου.

Τέλος, έχουν γραφτεί αρκετά για την πολιτική σκοπιμότητα πίσω από την κίνηση της Ν. Αφρικής, στο πλαίσιο των χωρών του BRICS και των χωρών του Νότου, που διεκδικούν ρόλο απέναντι στην αμερικανική και ευρωπαϊκή παντοκρατορία.

Όμως, το γεγονός ότι μια χώρα που έχει υποφέρει από **το ρατσιστικό apartheid**, η Νότια Αφρική, είναι αυτή που προσέφυγε στο Διεθνές Δικαστήριο, έχει την ιστορική σημασία του. Ο λαός που υπέφερε από τον ρατσισμό, τη στέρηση δικαιωμάτων, από διακρίσεις, διωγμούς και φυλακίσεις, στέκεται αλληλέγγυος στον αγώνα του Παλαιστινιακού λαού απέναντι στον ρατσιστικό, γενοκτονικό χαρακτήρα της επίθεσης του κράτους του Ισραήλ. (**ιστορική σύμπτωση** με σημασία είναι ότι το καθεστώς Apartheid

στη Νότια Αφρική επιβλήθηκε ταυτόχρονα με την ίδρυση του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ, το 1948).

Την ίδια στιγμή, κανείς δεν παραγνωρίζει το γεγονός πως έχει «τοποθετηθεί» **το κράτος του Ισραήλ στο εδώλιο του κατηγορουμένου**. Είναι η πρώτη φορά που **το κατοχικό σιωνιστικό κράτος βγαίνει και «θεσμικά» από τη ζώνη του απυρόβλητου** και αναγκάζεται να απολογηθεί για τα διαχρονικά εγκλήματά του. Σε διεθνές δικαστήριο έχει «**καταχωρηθεί» το Ισραήλ σαν κράτος apartheid!**

Ακόμα και αν υπάρξει καταδικαστική απόφαση -πράγμα που δεν είναι σίγουρο-, αυτή η απόφαση είναι **δύσκολο να επιβληθεί**, με βάση την ισχύ του ΟΗΕ απέναντι στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, που στηρίζει το μαντρόσκυλό του στη Μ. Ανατολή.

Μαζί με την πίεση των μεγάλων κινητοποιήσεων αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, αυξάνεται η διεθνής απονομιμοποίησή του και αναγκάζονται ακόμη και ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να «προσαρμόζονται»-διαφοροποιούν τη στάση τους. Χαρακτηριστική η περίπτωση της Ισπανίας, της οποίας ο πρωθυπουργός Σάντσεθ κατηγορεί ανοικτά πλέον το Ισραήλ ότι δεν σέβεται το διεθνές δίκαιο, ενώ δέχεται ισχυρές εσωτερικές πιέσεις να διακόψει τις διπλωματικές σχέσεις με το Τελ Αβίβ.

Σίγουρα, όμως, η έκβαση του αγώνα των Παλαιστίνιων θα κριθεί στις μάχες που δίνονται στους δρόμους της Γάζας απέναντι στον πάνοπλο εισβολέα κατακτητή.

Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη

Η επίκληση «ενωτικών κινητοποιήσεων αλληλεγγύης» δεν μπορεί να συγκαλύψει προβληματικές λογικές και στάσεις

Όταν το ΠΑΜΕ και το ΚΚΕ «θυμήθηκαν», σχεδόν ένα μήνα μετά την 7η Οκτώβρη του '23 και το ξεκίνημα της νέας σφαγής του παλαιστινιακού λαού, να καλέσουν την πρώτη απ' τις ελάχιστες, σποραδικές διαδηλώσεις που πραγματοποιήσαν στην ισραηλινή πρεσβεία στην Αθήνα, μαζί με άλλα «συμβολικά»... Ρίχνοντας το βάρος στην παρέμβαση στις δημοτικές εκλογές, αλλά, κυρίως, για να μην ανοίξουν μέτωπο στην κυρίαρχη πολιτική του συστήματος για το Παλαιστινιακό (στηρίζοντάς την και με την ομόφωνη απόφαση των κομμάτων της Βουλής του 2015 για τα «σύνορα του 1967») και, πολύ περισσότερο, έχοντας αρνηθεί και υπονομεύσει τη συγκρότηση πραγματικού αντιπολεμικού - αντιιμπεριαλιστικού (και επικίνδυνου για το σύστημα) κινήματος...

Όταν δυνάμεις που αναφέρονται στην Αριστερά και στο κίνημα είτε διαγκωνίζονταν μεταξύ τους, είτε οργάνωναν άμαζες και αναιμικές κινητο-

ποιήσεις, είτε «έτρεχαν» πίσω απ' το ΠΑΜΕ...

Όταν το ΣΕΚ «ανακοίνωνε» προ-αποφασισμένη συγκέντρωση - διαδήλωση για το Σάββατο 13 του Γενάρη, με διαμορφωμένο κοινό (;) κάλεσμα με την «Παλαιστινιακή Παροικία», και καλούσε τις υπόλοιπες δυνάμεις να τη στηρίξουν, εξοβελίζοντας κάθε λογική και πρακτική συνδιοργάνωσης...

Όταν -έστω με δυσκολίες, καθυστέρηση και ασυνέπειες- κάποιες δυνάμεις κατορθώνουν να συντονιστούν, έστω και μόνο καλώντας σε μια κοινή διαδήλωση (21 Γενάρη)...

...Το Μ-Α ΚΚΕ -απόν σε όλες τις συσκέψεις που κάλεσε το ΚΚΕ(μ-λ) προς όλες τις δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, αλλά και σε συσκέψεις που κάλεσαν άλλες δυνάμεις (Αντιπολεμική Πρωτοβουλία)- επικαλείται την ανάγκη «ενωτικών κινητοποιήσεων αλληλεγγύης»!!! (Ανακοίνωση Γραφείου Τύπου, «Πολιτική πρακτική που δεν βοηθά στη μαζικότητα των διαδηλώσε-

ων αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό», 19/1/24).

Μήπως η απουσία απ' τις συσκέψεις με στόχο (τουλάχιστον όσον αφορά τις δικές μας προθέσεις) έναν πραγματικό συντονισμό οργανώσεων και συλλογικοτήτων για διοργάνωση διαδηλώσεων στο κέντρο, κινητοποιήσεων σε γειτονίες, πολιτικών εκδηλώσεων και συζητήσεων πάνω στην ουσία του Παλαιστινιακού, και άλλων δράσεων που πραγματικά θα συνέδραμαν την Παλαιστινιακή Αντίσταση, εξακολουθεί να αποτελεί έκφραση της λαθεμένης λογικής πως «ο συντονισμός δεν γίνεται με τις πολιτικές οργανώσεις»; Και το αποτέλεσμα άραγε ποιο είναι; Να «ακολουθούμε» το ΣΕΚ ή το ΠΑΜΕ στις όποιες δικές τους επιλογές, αν και όποτε τις αποφασίσουν και για δικούς τους λόγους; Ή μήπως να «περιμένουμε» τους... «μαζικούς φορείς», που δεν έχουν κάνει, εδώ και πάνω από 3 μήνες, τίποτα για να ανοίξει το ζήτημα στα σωματεία, στους συλλόγους και σε Γενικές Συνελεύσεις;

Παλαιστίνη

Η σιωνιστική σφαγή γίνεται επίκεντρο μεγάλων αναταράξεων στην ευρύτερη περιοχή

«Πρόσω ολοταχώς» σε κρίσιμο σταυροδρόμι

Οι αμερικανοβρετανικές επιθέσεις ενάντια στην Υεμένη, καθώς και οι πυραυλικές επιθέσεις του Ιράν ως «απάντηση» στις δολοφονίες στελεχών του, αντικειμενικά δημιούργησαν έναν νέο πιο ευρύ και πιο επικίνδυνο κύκλο έντασης, που επεκτείνεται πέρα από την περιοχή της Μέσης Ανατολής, στο ανατολικό κομμάτι της Βόρειας Αφρικής και στην Κεντρική Ασία. Η συνεχιζόμενη σιωνιστική σφαγή έχει γίνει έτσι το επίκεντρο ενός σεισμού, που τα κύματά του επεκτείνονται, όπως και οι αναταράξεις που προκαλεί. Αυτή η συνεχής αύξηση των πιθανοτήτων για μια ευρύτερη ανάφλεξη στην περιοχή και τα μεγάλα βραχυκυκλώματα που συναντά ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στην προώθηση της μεσανατολικής πολιτικής του φαίνεται να οδηγούν σε μια επιτάχυνση των εξελίξεων και σε κάθε περίπτωση οδηγούν σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι επιλογών, που θα κρίνουν τις εξελίξεις στην περιοχή. Στα προηγούμενα σαφέστατα παίζει τον ρόλο της η διογκούμενη διεθνή κατακραυγή και καταδίκη των εγκλημάτων του σιωνιστικού-φασιστικού κράτους του Ισραήλ, που αποτυπώνεται και στις μεγάλες διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Αυτές οι εξελίξεις μικραίνουν ακόμα περισσότερο τη δυνατότητα διαχείρισης της κατάστασης από τα αμερικανικά και γενικότερα τα δυτικά επιτελεία.

Επιθέσεις ΗΠΑ-Βρετανίας στην Υεμένη: στόχοι και δυναμική των εξελίξεων

Οι πυραυλικές επιθέσεις και οι αεροπορικοί βομβαρδισμοί των ΗΠΑ και της Βρετανίας εναντίον της Υεμένης, που ξεκίνησαν την Παρασκευή 12 Ιανουαρίου, ήταν μια ριψοκίνδυνη απόφαση των αμερικανικών επιτελείων. Οι ΗΠΑ ήθελαν να στείλουν ένα μήνυμα προς τους αντίπαλους ιμπεριαλιστές της Ρωσίας και της Κίνας, καθώς και στις άρχουσες τάξεις της περιοχής, ότι εξακολουθούν να έχουν τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνατότητες, αλλά και να υπογραμμίσουν προς όλους πως έχουν συμφέροντα στην περιοχή, που δεν μπορεί να τα αγνοήσει κανείς χωρίς κόστος. Εξετάζοντας τις ιδιαίτερες πλευρές των χτυπημάτων, οι ΗΠΑ επιχείρησαν να κινηθούν στο δυσδιάκριτο όριο που έχουμε περιγράψει στο άρθρο της προηγούμενης έκδοσης. Από τη μια οι Χούθι και το Ιράν να πάρουν μήνυμα περιορισμού των κινήσεών τους, αλλά από την άλλη τα χτυπήματα να είναι τέτοια που να μην προκαλέσουν επέκταση της έντασης. Από αυτή την αντιφατική τους επιδίωξη προέκυψαν και οι αντίστοιχες δηλώσεις, αλλά και η άκρως αντιφατική εκτίμηση του ίδιου του Μπάιντεν ότι εμείς θα χτυπάμε στοχευμένα, αλλά οι Χούθι θα συνεχίζουν τις «προκλήσεις». Φυσικά, αυτός ο τετραγωνισμός του κύκλου δεν είναι δυνατός και γι' αυτό οι επιθέσεις πριμοδότησαν την επέκταση της έντασης. Θα λέγαμε ότι αυτή η κίνηση πολλαπλασίασε τα προβλήματα στα οποία υποτίθεται ήθελε να δώσει μια λύση, με πιο κύριο την ανα-

στάτωση στο παγκόσμιο εμπορικό πέρασμα της Διώρυγας του Σουέζ, που εκτός των άλλων μεγαλώνει τα οικονομικά προβλήματα και μαζί με αυτά και τη δυσσαρέσκεια του στρατοκρατικού καθεστώτος Αλ Σίσι στην Αίγυπτο.

Οι δηλώσεις αντίθεσης τόσο της Ρωσίας όσο και της Κίνας στις κινήσεις αυτές βρίσκονται στην κατεύθυνση εκμετάλλευσης της δυσσαρέσκειας των αραβικών καθεστώτων, όπως η Σαουδική Αραβία, που ζήτησε αυτοσυγκράτηση από όλες τις πλευρές, όταν ενάμιση χρόνο πριν πρωτοστατούσε σε σαρωτικούς βομβαρδισμούς εναντίον της Υεμένης! Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, προς απογοήτευση των υποστηρικτών του στη χώρα μας, συνεχίζει έτσι να ακολουθεί μια κυνική πολιτική, παρακολούθησης της σιωνιστικής σφαγής και αφήνοντας τη Δύση και κυρίως τις ΗΠΑ να βουλιάζουν στα αδιέξοδά τους.

Επιπλέον, οι σημαντικές αντιρρήσεις της Γαλλίας, της Ισπανίας και της Ιταλίας τόσο για την επιχείρηση «Φρουρός Ευημερίας» με επικεφαλής τις ΗΠΑ, όσο και περισσότερο για τις επιθέσεις εναντίον της Υεμένης, την ίδια στιγμή που Γερμανία και Ολλανδία συμμετέχουν στην επιχείρηση αυτή, έδειξαν για μια ακόμη φορά τον στρατηγικό νανισμό της ΕΕ. Ωστόσο, ανέδειξαν ταυτόχρονα την αδυναμία των ΗΠΑ να σύρουν όλους τους Ευρωπαίους, ενώ δεν είναι χωρίς σημασία η αυτόνομη παρουσία της Γαλλίας στην Ερυθρά Θάλασσα. Αποτελούν κι αυτές οι εξελίξεις δείγματα γραφής για τη συνεχιζόμενη σχετική υποχώρηση των ΗΠΑ έναντι συμμάχων, ανταγωνιστών και αντιπάλων.

Όσο για την ΕΕ, θα δούμε κατά πόσο θα μπορέσει να υλοποιήσει την απόφαση να στείλει υπό τη δική της «σημαία» πολεμικά πλοία στην περιοχή. Πάντως η κυβέρνηση της ΝΔ και η άρχουσα τάξη, ακολουθώντας την πολιτική της περιφάνης πολυδιάστατης... εξάρτησης, πρόλαβε να δηλώσει πως η φρεγάτα που θα στείλει θα συμμετέχει ταυτόχρονα και στις δύο αποστολές!

Διεύρυνση της έντασης

Η ιρανική ηγεσία από την πρώτη στιγμή με τις δηλώσεις της και κυρίως με τις πράξεις της έδειξε ότι δεν θα επιθυμεί την άμεση εμπλοκή της κόντρα στη σιωνιστική σφαγή. Το ίδιο και οι στρατιωτικές επιχειρήσεις της Χεζμπολάχ, της λιβανέζικης οργάνωσης που διατηρεί ισχυρούς δεσμούς με την ιρανική ηγεσία, έως τώρα δεν μπορούν να θεωρηθούν παρά κινήσεις χαμηλής έντασης, που περισσότερο έχουν τον χαρακτήρα παρενόχλησης των σιωνιστικών στρατευμάτων στον Βορρά παρά δεύτερου μετώπου.

Αντίθετα, η σιωνιστική ηγεσία τους τελευταίους μήνες έχει πυκνώσει τους τυχολογισμούς με τις συνεχείς δολοφονίες ηγετών των ιρανών «Φρουρών της Επανάστασης», ενώ εμπλέκεται και στο λουτρό αίματος που προκάλεσε η βομβιστική επίθεση στο Κερμάν.

Η ιρανική ηγεσία με τα στοχευμένα χτυπήματα όχι μόνο ήθελε να δείξει ότι

«εξεκρίσει το ποτήρι», αλλά κυρίως ήθελε και αυτή να στείλει ένα μήνυμα των αναβαθμισμένων δυνατοτήτων της. Το χτύπημα, βέβαια, στην τζιχαντιστική οργάνωση που εδρεύει στην περιοχή Μπαλουχιστάν στο Πακιστάν και η οποία κατηγορείται για σχέσεις με το Ισραήλ, έφερε στο προσκήνιο και την πολυετή έριδα μεταξύ Ιράν και Πακιστάν για την περιοχή αυτή. Το χτύπημα σε κτίριο στην πρωτεύουσα Ερμπίλ της αυτόνομης περιοχής του Ιρακινού Κουρδιστάν και η ανακρίβωση της Τεχεράνης πως διέλυσε αρχηγείο της Μοσάντ, ήταν μια ευθεία προειδοποίηση και στον Μπαρζανί, που ηγείται των Κούρδων στο Ιράκ, γνωστό για τις σχέσεις του με το σιωνιστικό κράτος. Ταυτόχρονα, το χτύπημα στο Ιντλίμπ, σε περιοχή που ελέγχουν ακόμη οι αντικαθεστωτικοί, χτύπημα που δεν φαίνεται να δυσαρέστησε τη συριακή ηγεσία, έδειξε επιπλέον προς το Ισραήλ το βεληνεκές των σύγχρονων οπλικών του συστημάτων.

Οι σιωνιστές και οι ΗΠΑ μπροστά σε εκρηκτικό αδιέξοδο

Η σιωνιστική ηγεσία του Ισραήλ δολοφονεί μαζικά και με ναζιστικού χαρακτήρα επιλογές χιλιάδες Παλαιστίνιους αμάχους, κυρίως μικρά παιδιά και γυναίκες. Ο μέχρι τώρα τραγικός απολογισμός έχει ξεπεράσει τους 25.000 νεκρούς και τους 60.000 τραυματίες. Έχει ισοπεδώσει το 70% των κατοικιών στη Γάζα, ενώ στερεί το νερό, το φαγητό, το ρεύμα και τα φάρμακα στα 2,5 εκατομμύρια που προσπαθούν να επιβιώσουν στη ματωμένη Λωρίδα της Γάζας. Το ίδιο και στη Δυτική όχθη, κλιμακώνει τα πογκρόμ και τις δολοφονίες Παλαιστίνιων, ενώ όλο και πιο συχνά ο κατοχικός στρατός επιδίδεται σε πράξεις βαρβαρότητας.

Ωστόσο, όπως διαρρέουν για δικούς τους λόγους αμερικανικά ΜΜΕ, δεν μπορεί να κερδίσει τους ηρωικούς μαχητές της παλαιστινιακής αντίστασης μέσα στη Λωρίδα της Γάζας. Οι ένοπλες ταξιαρχίες των αντιστασιακών παλαιστινιακών οργανώσεων καταφέρνουν βαριά πλήγματα στον εισβολέα, ενώ οι βομβαρδισμοί

δεν έχουν καταφέρει να πλήξουν την επιχειρησιακή τους δυνατότητα να εκτοξεύουν ρουκέτες εναντίον του Τελ Αβίβ και κυρίως εναντίον των στρατιωτικοποιημένων πόλεων και κιμπούτς που έφτιαξαν οι σιωνιστές γύρω από τη Γάζα. Οι νεκροί στρατιώτες του κατοχικού στρατού ξεπερνούν κατά πολύ τους 520 που επίσημα έχει δηλώσει η σιωνιστική ηγεσία, ενώ αραβικά αλλά και ισραηλινά ΜΜΕ αναφέρουν πως οι τραυματίες ξεπερνούν τους 5.000.

Η αύξηση του στρατιωτικού αδιεξόδου και κυρίως η ολοένα και πιο μεγάλη πίεση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού οδηγούν τη σιωνιστική ηγεσία σε σπασμωδικές κινήσεις, που εντείνουν και το αδιέξοδο και την αμερικανική και δυτική δυσσαρέσκεια (έως και η Βρετανία «γκρίνιαξε»). Οι απροκάλυπτες και επαναλαμβανόμενες δηλώσεις Νετανιάχου πως η ισραηλινή ασφάλεια και το παλαιστινιακό κράτος είναι ασύμβατα μεταξύ τους, έχει εξοργίσει τις ΗΠΑ αλλά και τη Δύση. Ειδικότερα, η διοίκηση Μπάιντεν, στις δηλώσεις αυτές βλέπει τον Νετανιάχου να κουρελιάζει την πολιτική των «δύο κρατών», το πλαίσιο δηλαδή μέσω του οποίου θέλει να επιχειρήσει μια ευρεία συνεννόηση με τα αραβικά κράτη και με στόχο την επανάκτηση της κυριαρχίας των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή. Οι διαρροές σε αμερικανικά ΜΜΕ για μεγάλες κόντρες ακόμα και στο σιωνιστικό πολεμικό συμβούλιο, αλλά και απόψεων ανώτατων στρατιωτικών πως ο Νετανιάχου και η στρατηγική του στη Γάζα απέτυχε, είναι δείγματα πως οι ΗΠΑ δεν έχουν πει την τελευταία τους λέξη, όσον αφορά την πειθάρχηση του σιωνιστικού μαντρόσκυλου. Την ίδια ώρα, η πίεση των συγγενών των ομήρων, πάνω στο έδαφος των αδιεξόδων που αυξάνονται, επιδρά κι αυτή στη διεύρυνση της εσωτερικής πολιτικής κρίσης και δίνει στις ΗΠΑ ακόμα μεγαλύτερη νομιμοποιητική βάση, είτε για τη συμμόρφωση του Νετανιάχου είτε για τον παραμερισμό του. Ωστόσο, πρέπει να είναι σαφές πως αυτή η αντιθετική συνάντηση αδιεξόδων και επιδιώξεων είναι τόσο εκρηκτική όσο και απρόβλεπτη. Και κυρίως επικίνδυνη!

Εκλογές στην Ταϊβάν

Ανάμεσα στις συμπληγάδες ΗΠΑ-Κίνας

Από τις εκλογικές αναμετρήσεις με τις οποίες είναι φορτωμένο το πολιτικό ημερολόγιο του 2024, η πρώτη και κρίσιμότερη ίσως αφορούσε την Ταϊβάν, μόνιμη εστία εντάσεων ανάμεσα σε ΗΠΑ και Κίνα.

Οι προεδρικές και βουλευτικές εκλογές της 13ης Ιανουαρίου στην Ταϊβάν, έδωσαν μεν την προεδρική καρέκλα στον υποψήφιο του φιλοαμερικανικού DPP («Προοδευτικό Δημοκρατικό Κόμμα»), Λάι, αλλά η κοινοβουλευτική σύνθεση που διαμόρφωσε το αποτέλεσμα, είναι σε βάρος του. Δεν διαθέτει αυτοδυναμία. Ο βασικός λόγος είναι οι επιδόσεις του νεοϊδρυθέντος τρίτου σχηματισμού, του «Κόμματος του Λαού της Ταϊβάν» (TPP) και η απήχησή του σε νέους ψηφοφόρους.

Η Βουλή της Ταϊβάν έχει 113 έδρες. Το DPP έπεσε στις 51, χάνοντας 11 και μαζί όχι μόνο την πλειοψηφία, αλλά ακόμα και την πρωτιά. Ο Χου με το εθνικιστικό KMT ήρθε πρώτος με 52 έδρες, και το Λαϊκό Κόμμα της Ταϊβάν (TPP), του Κο, τις αύξησε από 5 σε 8. Ωστόσο, το παραδοσιακό κόμμα της αντιπολίτευσης KMT (Kuomintang) δείχνει να έχει περισσότερα περιθώρια συμμαχιών με το TPP, σε σχέση με το προεδρικό DPP. Και τα δύο θέλουν ένα είδος προσέγγισης με την Κίνα. Εκτιμάται πως κοινή υποψηφιότητα των δύο αντιπολιτευόμενων κομμάτων θα είχε επικρατήσει άνετα, δικαιώνοντας την προσπάθεια των ΗΠΑ να την αποτρέψουν!

Η κατάσταση αμφισβήτησης του πολιτικού σκηνικού στην Ταϊβάν, που διαμόρφωσε το αποτέλεσμα, μοιάζει με γρίφο. Το βέβαιο είναι ότι η πολιτική ζωή της Ταϊβάν περνά σε ένα ασταθές τρικομματικό σκηνικό, το οποίο ασφαλώς δεν προσφέρεται για δραματικές κινήσεις στην εξωτερική πολιτική (π.χ. ανακήρυξη ανεξαρτησίας). Σε κάθε περίπτωση, ο μέσος Ταϊβανός δεν επιθυμεί τη ρή-

ξη με την ηπειρωτική Κίνα, που όχι μόνο τον συνδέουν ιστορικοί δεσμοί αλλά και αποτελεί τον κύριο εμπορικό εταίρο της νήσου. Τα τελευταία χρόνια γίνονται κάποιες προσπάθειες, από το DPP, για την οικονομική απεξάρτηση από την Κίνα, ωστόσο το Πεκίνο παραμένει ο σημαντικότερος εμπορικός εταίρος της Ταϊπέι. Μάλιστα, πολλοί Ταϊβανέζοι επιχειρηματίες δραστηριοποιούνται και ζουν μόνιμα στην ηπειρωτική Κίνα!

Με βάση τη γενική εικόνα εκτιμάται ότι το αποτέλεσμα αυτό βολεύει περισσότερο το Πεκίνο παρά την Ουάσιγκτον. Για τον νέο πρόεδρο, Λάι, θα είναι δύσκολο να συνεχίσει την τακτική των προηγούμενων 8 χρόνων... «Ουάσιγκτον-Ταϊπέι ένας πύραυλος δρόμος!» Στελέχη του DPP θεωρούν ότι ο Λάι θα τηρήσει τη γραμμή της προκατόχου του, Τσάι, η οποία απέφυγε συστηματικά την προκλητική ρητορική κατά του Πεκίνου.

Ανεξάρτητα από το πώς διαμορφώνεται το πολιτικό σκηνικό στην Ταϊβάν, οι συμπληγάδες ΗΠΑ-Κίνα θα υπάρχουν τόσο στο προσκήνιο, όσο και στο παρασκήνιο.

Οι πρώτες δηλώσεις τους δεν έχουν κάτι το ιδιαίτερο. «Αυτές οι εκλογές δεν μπορούν να αλλάξουν τη βασική κατεύθυνση της ανάπτυξης των δεσμών και της τελικής ένωσης», σχολίασε ο εκπρόσωπος του αρμόδιου κινέζικου γραφείου για θέματα Ταϊβάν. Δηλαδή, η Ταϊβάν είναι εσωτερικό ζήτημα. Από τη μεριά του ο Μπάιντεν έσπευσε να διευκρινίσει ότι η Ουάσιγκτον δεν υποστηρίζει την ανεξαρτησία της Ταϊβάν. Όμως για το Πεκίνο αυτό δεν είναι αρκετό, καθώς κατηγορήσε τις ΗΠΑ ότι συνεχίζουν να παραβιάζουν τις δεσμεύσεις της. Όπως αναφέρεται, την περασμένη χρονιά, η κυβέρνηση του Μπάιντεν όχι μόνο ενέκρινε την άμεση στρατιωτική μεταφορά 80 εκατομμυρίων δολαρίων στην Ταϊβάν, αλλά το έκανε στο πλαίσιο ενός προγράμματος που χρησιμοποιείται συνήθως για «κυρίαρχα κράτη».

Η πολιτική της «μιας Κίνας» δύσκολα αναιρείται. Μπορεί ο Λάι να θεωρεί πως η νήσος είναι de facto ανεξάρτητη, ωστόσο δεν αναγνωρίζεται από την Ουάσιγκτον ως κράτος. Το Κουομιντάνγκ (KMT), που κυβέρνησε μονοκομματικά την Ταϊβάν έως τη δεκαετία του '90, είναι υπέρμαχο αυτής της αρχής. Με απόφαση (από το 1971) ο ΟΗΕ αναγνωρίζει ως μόνο νόμιμο εκπρόσωπο (και κάτοχο της έδρας της στο Συμβούλιο Ασφαλείας) τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Ήταν τότε μια περίοδος έντασης στις σινο-σοβιετικές σχέσεις και ανοιγμάτων των ΗΠΑ προς το Πεκίνο. Έκτοτε ο αριθμός των χωρών που διατηρούν διπλωματικές σχέσεις με την Ταϊβάν μειώθηκε δραματικά. Πρόσφατα το Πεκίνο, και επί προεδρίας της Τσάι, «έπεισε» εννέα διπλωματικούς συμμάχους της Ταϊβάν να αλλάξουν στάση. Το μικρό νησί του ειρηνικού, Ναουρού, έγινε (δύο μέρες μετά τις εκλογές) η δέκατη χώρα. Σήμερα, μόλις 12 χώρες αναγνωρίζουν επισήμως την Ταϊβάν.

Ο σημερινός Κινέζος ηγέτης Σι θεωρεί ότι η επανένωση, κατά προτίμηση ειρηνική, είναι αναπόφευκτη και έχει θέσει ως έσχατο χρονικό ορίζοντα το 2049 (100η επέτειο ίδρυσης της Λαϊκής Δημοκρατίας Κίνας). Οι ΗΠΑ, που εξοπλίζουν

την Ταϊβάν αλλά κρατούν αμφίσημη στάση, ως προς ενδεχόμενη επέμβασή τους σε περίπτωση βίαιης προσάρτησης της νήσου, πρέπει να αποδείξουν ότι δεν μπλοφάρουν και ότι είναι έτοιμες για μία αναμέτρηση με πλανητικές συνέπειες. Μια εύκολη εκτίμηση είναι ότι για τα επόμενα 4 χρόνια η Ουάσιγκτον δεν θα έχει την «άνεση» των 8 προηγούμενων για την αντι-κινέζικη χρήση της Ταϊβάν. Σε μια τέτοια απώλεια δεν θα είναι εύκολο να βρεθεί εναλλακτική.

Με αβέβαιο τον ορίζοντα όχι μόνο στην Ουκρανία αλλά και στην ευρύτερη Μ. Ανατολή και με άγνωστη παράμετρο την πορεία της προεκλογικής εκστρατείας και το αποτέλεσμα της κάλπης στις ΗΠΑ, το ερώτημα υπάρχει: είναι η Ουάσιγκτον ικανή να αντιμετωπίζει την Κίνα σαν στρατηγική απειλή; Και η πρόσφατη συνάντηση Μπάιντεν-Σι όχι μόνο δεν το απάντησε, αλλά, ενδεχομένως, το διέυρυνε. Οι σε εξέλιξη επιλογές της Ουάσιγκτον σήμερα δείχνουν πως η δυνατότητά τους να εμπλέκονται στρατιωτικά και ταυτόχρονα, σε πολλά μέτωπα, δεν χαρακτηρίζεται από την «άνεση» προηγούμενων δεκαετιών.

XB

Αργεντινή

Γενική απεργία ενάντια στην αντιλαϊκή κυβέρνηση Μιλέι

Στον δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών, στις 19 Νοεμβρίου, ο νεοφιλελεύθερος ακροδεξιός οικονομολόγος Χαβιέρ Μιλέι αναδείχθηκε με οριακή πλειοψηφία πρόεδρος της Αργεντινής, με την υποστήριξη της παράταξης του Μαουρίσιο Μάκρι και όλων των πολιτικών παραγόντων που αντιτίθεντο στη διακυβέρνηση των περονιστών, οι οποίοι είχαν φτάσει την οικονομία της χώρας στο χείλος του γκρεμού. Πράγματι, με τον πληθωρισμό να αγγίζει το 150% ετησίως και την αγοραστική δύναμη των λαϊκών ανθρώπων να καταρρέει, ήταν εύκολο για τον Μιλέι να υποσχεθεί δημαγωγικά «το τέλος του διεφθαρμένου πολιτικού σκηνικού» και «την απαρχή νέας οικονομικής άνθισης για τη χώρα». Οι απελπισμένες λαϊκές μάζες της χώρας, ιδίως η νεολαία, τον υπερψήφισαν αναμένοντας κάτι το διαφορετικό.

Και το διαφορετικό ήλθε μόλις την ημέρα της ανάληψης των καθηκόντων του στην προεδρία, όμως προς όφελος των ιθυνόντων της χώρας και των ιμπεριαλιστών προστατών τους. Η ανακίνηση για άμεση εφαρμογή μιας «θεραπείας-σοκ» της οικονομίας της χώρας με μέτρα που περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων,

τη μείωση των κρατικών δαπανών από 26% σε 15%, την κατάργηση των κοινωνικών επιδομάτων, την ιδιωτικοποίηση όλων των δημόσιων υπηρεσιών που είχαν απομείνει, την κατάργηση της κεντρικής τράπεζας και τη σταδιακή καθιέρωση του δολαρίου ως εθνικό νόμισμα ήταν μονάχα η αρχή μιας σειράς μέτρων αντιμεταρρύθμισης σε αντιλαϊκή κατεύθυνση, στο πλαίσιο μιας υπερφιλελεύθερης πολιτικής, καθ' υπόδειξη του ΔΝΤ και άλλων διεθνών ιμπεριαλιστικών κέντρων.

Ακολούθησε μια σειρά μέτρων για μείωση του υπέρμετρου πρωτογενούς ελλείμματος, συνταγή που εφαρμόστηκε και σε άλλες χώρες τα τελευταία χρόνια: δραστική μείωση των επιδομάτων ανεργίας και μητρότητας, πάγωμα των μισθών, φοροληστεία σε βάρος των μικρομεσαίων στρωμάτων. Ο νόμος-πλαίσιο για «Καθιέρωση των Βάσεων και Αφετηριών για την Ελευθερία των Αργεντινών και την Ανοικοδόμηση της Οικονομίας της Αργεντινής» προβλέπει τη μείωση των κρατικών δαπανών σε τομείς όπως η υγεία, η εκπαίδευση και η στέγαση, μεταξύ άλλων.

Όσον αφορά την εξωτερική πολιτική,

η ευθυγράμμιση του Μιλέι με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές οδήγησε στην άρση της υποψηφιότητας της Αργεντινής για ένταξη στους BRICS και σε πάγωμα των σχέσεων με τη Ρωσία, την Κίνα, τη Βραζιλία και την Κούβα. Η παρουσία του Ζελένσκι στην τελετή ανάληψης καθηκόντων του Μιλέι (πρώτο ταξίδι του Ουκρανού προέδρου στη Λατινική Αμερική) είναι ενδεικτική της κατεύθυνσης των εξωτερικών σχέσεων της νέας προεδρίας.

Για να προλάβει ενδεχόμενες λαϊκές αντιδράσεις, που σίγουρα θα ξεσπούσαν μετά το τέλος του αρχικού ενθουσιασμού για την «αλλαγή», ψηφίστηκε το νέο «πρωτόκολλο Δημόσιας Τάξης», που προβλέπει βαριά πρόστιμα σε περίπτωση συμμετοχής σε μη επιτρεπόμενες διαδηλώσεις, ταυτόχρονα με διώξεις των συνδικαλιστών που τις καλούν. Η φασιστικοποίηση είναι αναμενόμενο επακόλουθο της προώθησης αντιλαϊκών πολιτικών.

Αντιδρώντας στον νόμο-πλαίσιο που εγκρίθηκε στις 20 του Δεκεμβρη, η Γενική Συνομοσπονδία Εργασίας (αντίστοιχη της ελληνικής ΓΣΕΕ) κάλεσε σε μια πρώτη κινητοποίηση μπροστά στο Προεδρικό Μέγαρο, λίγο μετά τα Χριστούγεννα. Στη

συνέχεια, στις αρχές του τρέχοντος έτους, ξέσπασαν διαδηλώσεις διαμαρτυρίας σε διάφορες πόλεις, που χτυπήθηκαν από τις αστυνομικές δυνάμεις. Οργανώσεις όπως η Διεθνής Αμνηστία καταγγέλλουν «παραβιάσεις των δικαιωμάτων του συνέρχεσθαι και του συνδικαλισμού», κάτι που προφανώς ισχύει στις περισσότερες χώρες του κόσμου την εποχή της επέλασης της βαρβαρότητας του καπιταλιστικού συστήματος.

Η λαϊκή αντίσταση κλιμακώθηκε με την κήρυξη της γενικής απεργίας από τη Συνομοσπονδία Εργατών, διάφορα ανεξάρτητα σωματεία και αριστερές οργανώσεις την Τετάρτη 24 του Γενάρη. Όπως επισημαίνουν οι αναλυτές, η αντιπαραθεση αυτή θα κρίνει τη βιωσιμότητα των κυβερνητικών μέτρων. Η συμμετοχή στην απεργία ήταν ιδιαίτερα σημαντική και επηρέασε βασικούς οικονομικούς τομείς, ενώ οι διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις της χώρας ήταν μαζικές, ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα. Παρά τις προσπάθειες της κυβέρνησης να υποβαθμίσει τη σημασία της απεργίας, αυτή δημιουργεί μια αχτίδα ελπίδας για τον λαό αυτό, που ξέρει τι σημαίνει λιτότητα και αγώνας για αξιοπρεπή ζωή.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Παλαιστίνη, κατοχικό κράτος

Οι σιωνιστές θέλουν να φιμώσουν κάθε κριτική στα εγκλήματά τους!

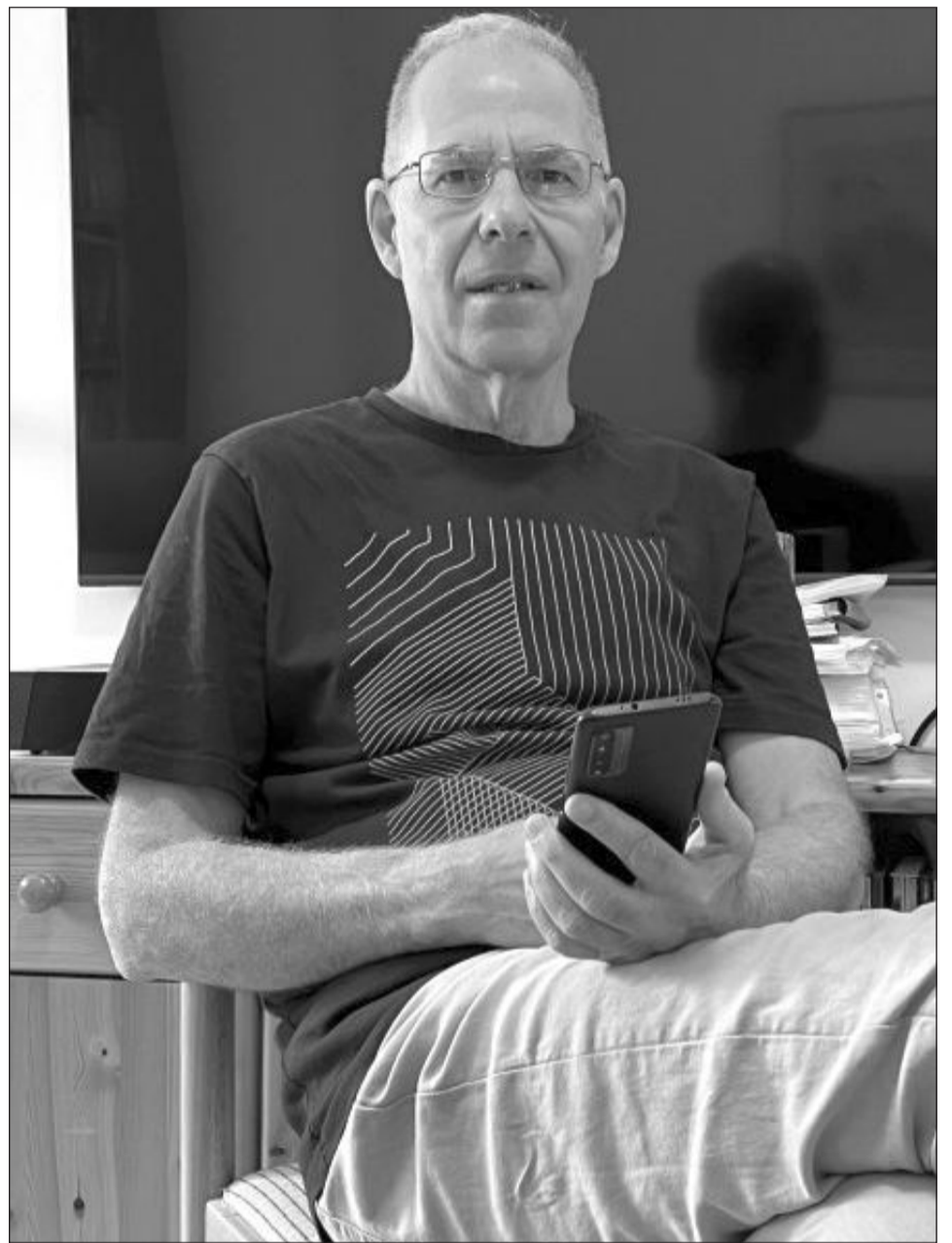
Ο 62χρονος Μέιρ Μπαρουχίν μπορεί να γλίτωσε τελικά τη δικαστική δίωξη και την απόλυση, όμως τα βάσανά του δεν τέλειωσαν. Γυρνώντας στο σχολείο από το οποίο διώχθηκε, δέχεται συχνά επιθέσεις από μαθητές, που τον χαρακτηρίζουν «πουτάνας γιο» και του εύχονται να πάθει καρκίνο! Καθηγητής ιστορίας και πολιτικής αγωγής στο γυμνάσιο Γιτζάκ Σαμίρ, στην πόλη Πετάχ Τίκβα στο κεντρικό Ισραήλ ανατολικά του Τελ Αβίβ, ο Μπαρουχίν απολύθηκε τον Οκτώβριο και ύστερα από λίγες ημέρες, τον Νοέμβριο, συνελήφθη. Κατηγορήθηκε ως υποστηρικτής των «τρομοκρατών» της Χαμάς εξαιτίας ορισμένων αναρτήσεων που έκανε στο διαδίκτυο, στις οποίες στιγματίζε τα εγκλήματα του ισραηλινού στρατού στη Γάζα. «Φρικτές εικόνες βγαίνουν από τη Γάζα. Ολόκληρες οικογένειες εξοντώθηκαν. Συνήθως δεν ανεβάζω τέτοιες φωτογραφίες, αλλά κοιτάζτε τι κάνουμε για εκδίκηση», έγραφε σε ένα μήνυμά του στις 8 Οκτωβρίου. «Όποιος πιστεύει ότι αυτό είναι δικαιολογημένο εξαιτίας αυτού που συνέβη στις 7 Οκτωβρίου θα πρέπει να έχει αποχωριστεί τις ανθρώπινες αξίες. Ζητώ από όλους να κάνουν ό,τι είναι δυνατόν για να σταματήσει αυτή η τρέλα. Σταματήστε τώρα. Όχι αργότερα, τώρα!!!», έγραφε κάτω από μια φωτογραφία μιας παλαιστινιακής οικογένειας που σκοτώθηκε στις πρώτες αεροπορικές επιδρομές στη Γάζα. Ο Μπαρουχίν ανακρίθηκε επανειλημμένα στο αστυνομικό τμήμα και κρατήθηκε στην περιβόητη φυλακή του Ρώσικου Συγκροτήματος στην Ιερουσαλήμ για πολλές ημέρες σε σκληρές συνθήκες, κατηγορούμενος για προδοσία! Στο σπίτι του εισέβαλαν αστυνομικοί και κατέσχεσαν ηλεκτρονικούς υπολογιστές, σκληρούς δίσκους και τηλέφωνα, κάνοντας «φύλλο και φτερό» όλους τους χώρους. Συνηθισμένος από αυτά ο Μενουχίν (είχε αντιμετωπίσει και νωρίτερα δίωξεις όταν ήταν καθηγητής σε σχολείο στη Ρισόν Λε Ζιόν) δεν το έβαλε κάτω και πέτυχε να δικαιωθεί από επαρχιακό δικαστήριο για εργατικές υποθέσεις του Τελ Αβίβ, το οποίο διέταξε την επαναπρόσληψή του. Η απόφαση του δικαστηρίου αποτελεί ένδειξη πως όσο μεγαλώνουν τα αδιέξοδα της σιωνιστικής στρατιωτικής επιχείρησης και η κατακραυγή από τμήμα της ισραηλινής κοινωνίας για τις απώλειες, τόσο διευρύνονται οι ρωγμές και σε θεσμούς του κατοχικού κράτους.

Ο Μπαρουχίν δεν είναι ο μοναδικός εκπαιδευτικός που έγινε στόχος αυτούς τους μήνες. Οι ισραηλινές αρχές κάλεσαν για ανάκριση την Γαέλ Αγιαλόν, διευθύντρια γυμνασίου στο Τελ Αβίβ, γιατί τόλμησε να γράψει στο Facebook πως ένα έθνος που κατακτά ένα άλλο έθνος δεν θα είναι ποτέ ελεύθερο! Η Αγιαλόν απομακρύνθηκε, αλλά μετά από μερικές ημέρες επέστρεψε στο σχολείο και παρότι προσπάθησε να ανασκευάσει όσα έγραψε, συνεχίζει να δέχεται επιθέσεις από φανατισμένους μαθητές. Ο σύλλογος των εκπαιδευτικών διαμαρτυρήθηκε

στην υπουργό Παιδείας, επισημαίνοντας μεταξύ άλλων πως τέτοιος δημόσιος εξευτελισμός μιας γυναίκας παιδαγωγού που ηγείται ενός σχολείου δεν θα μπορούσε να συμβεί, αν δεν υπήρχε μια ατμόσφαιρα που επιτρέπει να δέχονται επιθέσεις οι εκπαιδευτικοί. Ιδιαίτερα σε βάρος εκείνων που εκφράζουν απόψεις που δεν ακολουθούν το κυρίαρχο ρεύμα. Στο διάστημα που έχει μεσολαβήσει από την 7η Οκτωβρίου, περισσότεροι από 100 πολίτες του Ισραήλ, όχι μόνο αραβικής καταγωγής, έχουν συλληφθεί για αναρτήσεις τους σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Περισσότεροι από 70 μαθητές αντιμετωπίζουν πειθαρχικά μέτρα στα σχολεία τους. Μια άνευ προηγουμένου τρομοκρατική εκστρατεία έχει εξαπολυθεί σε βάρος όσων ασκούν και την παραμικρή κριτική στη βάρβαρη στρατιωτική επιχείρηση στη Γάζα. Χαρακτηριστική στιγμή αυτής της εκστρατείας ήταν η ψήφιση από την ισραηλινή Κνεσέτ δρακόντιας διάταξης η οποία τροποποίησε τον ήδη σκληρό, «αντιτρομοκρατικό» νόμο. Με τη διάταξη αυτή θεωρείται ποινικό αδίκημα η «κατανάλωση! τρομοκρατικού υλικού», δηλαδή η ανάγνωση και η διακίνηση κριτικών ή ειδήσεων για όσα εφιαλτικά συμβαίνουν στη Γάζα.

«Βλέπουμε πράγματα που δεν βλέπαμε πριν!», είπε σε συνέντευξή του ο Αντι Μανσούρ, δικηγόρος στη τμήμα πολιτικών δικαιωμάτων της οργάνωσης Adalah (Δικαιοσύνη), ένα κέντρο που ασχολείται με τις παραβιάσεις των δικαιωμάτων των Αράβων πολιτών στο Ισραήλ. «Υπάρχει μια μεγάλη αλλαγή στην αντιμετώπιση για το τι επιτρέπεται και τι απαγορεύεται». Σύμφωνα με έκθεση της Adalah που ανανεώθηκε στα μέσα του περασμένου Νοεμβρίου, είχαν ήδη καταγραφεί δεκάδες περιπτώσεις αποβολών ή άλλων πειθαρχικών μέτρων σε βάρος φοιτητών σε πανεπιστημιακά ιδρύματα και απολύσεις εργαζόμενων από διάφορες επιχειρήσεις και υπηρεσίες του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Επίσης, έγιναν εκατοντάδες προσαγωγές και συλλήψεις, απλά και μόνο για την έκφραση γνώμης η οποία θεωρείται σε όλες τις περιπτώσεις σχεδόν ως υποκίνηση για τρομοκρατικές πράξεις. Στη λίστα περιλαμβάνονται, ακόμη, οι απειλές και τα εμπόδια που αντιμετωπίζουν οι Άραβες δικηγόροι από τους δικηγορικούς συλλόγους, οι επιθέσεις και οι ποινές σε βάρος μελών της Κνεσέτ που προέρχονται από το ΚΚ Ισραήλ και το μέτωπο Χαντάς, τα σχέδια για άρση της ιθαγένειας για αδικήματα που σχετίζονται με την έκφραση της γνώμης, οι αστυνομικές και δικαστικές περιπέτειες που αντιμετωπίζουν αγωνιστές του αντιπολεμικού κινήματος, οι απαγορεύσεις και η καταστολή των διαδηλώσεων και η άσκηση βίας σε βάρος των συγγενών των ομήρων, όταν αυτοί διαμαρτύρονται και ζητάνε να σταματήσει η ισραηλινή εγκληματική πολεμική μηχανή.

Το κύμα αυτής της σιωνιστικής τρομοκρατίας σε βάρος της ελεύθερης γνώ-

Πηγές και προτάσεις

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ την ιστοσελίδα της Adalah και διαβάστε τις εκθέσεις της για όσα συμβαίνουν αυτές τις ημέρες, www.adalah.org/en

ΔΙΑΒΑΣΤΕ και δείτε τη συνέντευξη του Μέιρ Μπαρουχίν, στην Έιμι Γκούντμαν στο Democracy Now!, www.democracynow.org/2023/11/22/meir_baruchin

atheatoskosmosps.blogspot.com

μης και έκφρασης πήρε τεράστιες διαστάσεις μετά τις 7 Οκτωβρίου, αλλά δεν ξεκίνησε τότε. Αποτελεί μια συστηματική πολιτική του κατοχικού κράτους από την ίδρυσή του και συνεχώς οργανώνεται νομοθετικά. Η τελευταία ακροδεξιά κυβέρνηση Νετανιάχου πήρε πρωτοβουλίες σε αυτή την κατεύθυνση, πολύ πριν οι μαχητές της παλαιστινιακής αντίστασης την αιφνιδιάσουν τον περασμένο Οκτώβριο. Από τον Φεβρουάριο του 2023 δημιουργήθηκε ειδική αστυνομική ομάδα παρακολούθησης με στόχο την καταπολέμηση της υποκίνησης τρομοκρατίας, όπως ισχυρίζονται οι κατοχικές αρχές, στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Επικεφαλής της ομάδας μπήκε ο ακροδεξιός υπουργός Ασφαλείας Ιταμάρ Μπεν Γκβιρ, ο οποίος είναι ένας από τους κύριους εκφραστές των πιο ακραίων

απόψεων στη σημερινή ισραηλινή ηγεσία. Οι συστηματικές παραβιάσεις και των πιο βασικών πολιτικών δικαιωμάτων σε βάρος των Ισραηλινών πολιτών, Αράβων και Εβραίων, είναι η μια όψη του κατοχικού κράτους που οι υποστηρικτές του ισχυρίζονται με θράσος πως αποτελεί τη μοναδική δημοκρατία στη Μέση Ανατολή. Η άλλη όψη είναι η καθημερινή εγκληματική πολεμική δράση του στη Γάζα, στη Δυτική Όχθη, στον νότιο Λίβανο, στη Συρία, η οποία αφήνει πίσω της τον θάνατο και την καταστροφή. Ακριβώς αυτά τα εγκλήματα θέλει να αποσιωπήσει «το κυνήγι των μαγισσών» που έχει εξαπολυθεί σε βάρος των θαρραλέων και τίμιων Ισραηλινών πολιτών που ηγούνται κόντρα στο κυρίαρχο ρεύμα μέσα στα σύνορα του κατοχικού κράτους.

Γερμανία

• Αγροτικές κινητοποιήσεις και ενδοαστική αντιπαράθεση

Οι αγροτικές κινητοποιήσεις μονοπώλησαν το ενδιαφέρον το προηγούμενο διάστημα στη Γερμανία και προκαλούν ανησυχία σε πανευρωπαϊκό επίπεδο.

Η μεγάλη πανγερμανική κινητοποίηση στο Βερολίνο που πραγματοποιήθηκε τη Δευτέρα 15 Ιανουαρίου ήταν πραγματικά εντυπωσιακή σε όγκο και παλμό. Στα περίπου 700 τρακτέρ και αγροτικά φορτηγά που ήταν σταθμευμένα για μία εβδομάδα μπροστά στην Πύλη του Βραδεμβούργου προστέθηκαν χιλιάδες άλλα από την προηγούμενη ημέρα. Οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι έχουν στο πλευρό τους αλιείς, οδηγούς φορτηγών, εργαζόμενους στη βιομηχανία, μικρομεσαίες επιχειρήσεις του κλάδου τροφίμων και εστίασης, τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού (70%).

Συνδεδεμένος κρίκος είναι η οργή για την πολιτική της γερμανικής κυβέρνησης. Η κραταιά οικονομία της ΕΕ παρουσιάζει ρωγμές που δεν μπορούν να κρυφτούν. Η Γερμανία αρχίζει να νιώθει στο πετσί της την προειδοποίηση του Πούτιν, πως οι κυρώσεις της Δύσης με αφορμή τον πόλεμο στην Ουκρανία θα πλήξουν μακροπρόθεσμα τις ίδιες τις χώρες της Δύσης. Η αναζήτηση λύσης στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας αποδεικνύεται ανεπαρκής και πάνω απ' όλα ακριβή. Σ' αυτό πρέπει να προσθέσουμε τη συρρίκνωση των δημόσιων δαπανών, τις μει-

ωμένες επενδύσεις σε υψηλή τεχνολογία, τη μείωση των εξαγωγών κυρίως προς την Κίνα. Το κύμα των πτωχεύσεων (αυξημένο το 2023) αναμένεται να μεγαλώσει και να αυξήσει τα ήδη υψηλά ποσοστά ανεργίας. Βέβαια, για το κεφάλαιο υπάρχει λύση. Η μετακύλιση του κόστους στον λαό της ίδιας της χώρας, αλλά και σε άλλες χώρες (στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής οικογένειας). Πλέον και τα μεσαία κοινωνικά στρώματα βλέπουν το εισόδημά τους να μειώνεται. Αδυνατούν να βγάλουν τον μήνα, κάτι που δημιουργεί πρωτόγνωρες εντάσεις.

Η γερμανική κυβέρνηση σε μια προσπάθεια να κατευνάσει τους αγρότες δοκίμασε κάποιες παραχωρήσεις, όπως για παράδειγμα η κατάργηση της επιδότησης για το αγροτικό ντίζελ να γίνει σταδιακά, χρηματοδότηση για μετατροπή στάβλων με σκοπό την καλύτερη διαβίωση των ζώων, να γίνει έρευνα κατά των καρτέλ, μείωση της γραφειοκρατίας. Ο ίδιος ο υπουργός Οικονομικών της Γερμανίας, Κρίστιαν Λίντνερ, ήταν πιο ειλικρινής: «Δεν υπάρχουν χρήματα για περαιτέρω επιδοτήσεις». Και αντί κρατικής βοήθειας υποσχέθηκε αγώνες «για περσιότερη ελευθερία και σεβασμό για τη δουλειά» των αγροτών και των κτηνοτρόφων! Όλα αυτά έκαναν τον πρόεδρο της Γερμανικής Ένωσης Αγροτών, Γιόαχιμ Ρούκβιντ, να δηλώσει πως οι διαδηλώσεις μέχρι τώρα ήταν μόνο προσεισμικοί

και πως αν δεν αλλάξει κάτι μπορεί να υπάρξει έκρηξη.

Η συμφωνία για τον ομοσπονδιακό προϋπολογισμό της γερμανικής κυβέρνησης που προβλέπει περικοπές δαπανών δεν δίνει πολλές ανάσες στον κυβερνητικό συνασπισμό. Τα κόμματα της αντιπολίτευσης και οι πρωθυπουργοί αρκετών γερμανικών κρατιδίων (κατά βάση με μεγάλη αγροτική και κτηνοτροφική παραγωγή) εκφράζονται ανοιχτά κατά των αποφάσεων της κυβέρνησης. Η υποστήριξη που δείχνουν στις αγροτικές κινητοποιήσεις έχει ημερομηνία λήξης, καθώς επιτάσσεται από τις αντιπολιτευτικές σκοπιμότητες και μένει να δούμε πότε θα συντελεστεί η επαναφορά στον «ίσιο δρόμο». Από διάφορες πλευρές διατυπώνονται προβληματισμοί και προειδοποιήσεις για «εξτρεμιστές», που επιδιώκουν να εργαλειοποιήσουν τις κοινωνικές κινητοποιήσεις. Βάσιμες οι ανησυχίες ως προς την επιδίωξη της ακροδεξιάς να εκμεταλλευτεί τη λαϊκή δυσάρεσκεια, αλλά κρατάμε μικρό καλάθι για το πόσο ειλικρινείς είναι.

Ο ίδιος ο γερμανός καγκελάριος, Όλαφ Σολτς, είναι φανερά στριμωγμένος. Βλέπει τη δημοφιλία του να μειώνεται έναντι του υπουργού Άμυνας, Μπόρις Πιστόριους. Εκφράζονται ευθέως αμφιβολίες για την πολιτική επιβίωσή του. Η Süddeutsche Zeitung αναφέρει χαρακτηριστικά πως «ίσως να μην διασώζεται

πλέον η θητεία του Όλαφ Σολτς», κάτι που θα πρέπει να αντιμετωπίσει το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα. «Είτε θα ασκήσουν την επιρροή τους στον Σολτς επιδιώκοντας μία επανεκκίνηση είτε θα πρέπει να αναζητήσουν κάποια άλλη διέξοδο». Αλλά και τα ποσοστά του ίδιου του SPD έχουν καταβαρυνθεί, σε κάποια κρατίδια ακόμα και κάτω από το εκλογικό όριο του 5%!

Όσο τα επιτελεία των κομμάτων στη Γερμανία κονταροχτυπιούνται, οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται. Ο εκπρόσωπος της Βαυαρικής Αγροτικής Ένωσης, Μάρκος Ντέξλερ, δήλωσε πως οι αγρότες θα αποδεχτούν την πρόσκληση για διαπραγματεύσεις, με την επίγνωση πως ο συμβιβασμός για σταδιακή κατάργηση της επιδότησης συνεπάγεται τον αργό θάνατο του κλάδου. Και εδώ βρίσκεται ο πραγματικός κίνδυνος. Στα παζάρια που φαίνεται να επιδιώκει η κυβέρνηση (προς υπεράσπιση των συμφερόντων του γερμανικού κεφαλαίου) και πολύ πιθανά και οι ηγεσίες των αγροτικών ενώσεων. Η συνέχιση των κινητοποιήσεων των αγροτών και των κτηνοτρόφων και η σύνδεσή τους με τους αγώνες άλλων εργαζομένων (οι εργαζόμενοι στον γερμανικό σιδηρόδρομο συνεχίζουν τις απεργιακές τους κινητοποιήσεις) θα αυξήσει την πιθανότητα αποτροπής τέτοιων σχεδιασμών.

• Κύμα μαζικών αντιφασιστικών διαδηλώσεων

Ένα κύμα μαζικών διαδηλώσεων ξέσπασε το τελευταίο διάστημα στη Γερμανία. Χιλιάδες πολίτες διαδήλωσαν σε πολλές πόλεις, από άκρη σε άκρη της χώρας. Αφορμή ήταν οι αποκαλύψεις του «ερευνητικού δικτύου» Correctiv, ότι στις 25 Νοεμβρίου 2023 πραγματοποιήθηκε στο Πότσνταμ μια μυστική συνάντηση ακροδεξιών και φασιστών, όπου τέθηκε πρόταση για «παλινόστηση» (Remigration) των μεταναστών, ανεξάρτητα αν έχουν γερμανικό διαβατήριο ή όχι. Στη συνάντηση συμμετείχαν μέλη της «καλής κοινωνίας», στελέχη του ακροδεξιού AfD («Εναλλακτική για τη Γερμανία»), «μεμονωμένα» μέλη του δεξιού CDU, καθώς και μέλη της «Ένωσης Αξιών» (Wetunion). Την πρόταση κατέθεσε ο Αυστριακός Martin Sellner του «Κινήματος ταυτότητας» (Intentionale Bewegung).

«Το ότι οι άνθρωποι τώρα ξαναμιλούν για απελάσεις, είναι πραγματικά σαν τους Ναζί και αυτό με τρομάζει», δήλωσε ένας διαδηλωτής στο Μόναχο στις 21.01.2024. Και πράγματι αυτός ο φόβος και η ανάγκη για ένα μεγάλο «όχι» στον φασισμό έβγαλε μετά από πολλά χρόνια τόσους πολλούς στον δρόμο. Μαζικές συγκεντρώσεις την Παρασκευή 19/1 και το Σάββατο 20/1 έγιναν σε πολλές πόλεις, στη Στουτγκάρδη, στο Φράιμπουργκ, στο Κότμπους, στη Βρέμη κ.α. Στο Βερολίνο η αστυνομία μίλησε για 100.000 διαδηλωτές, οι διοργανωτές ανέφεραν 350.000. Στο Μόναχο η αναφορά της αστυνομίας είναι για 100.000, ενώ οι διοργανωτές μιλάνε για 250.000. Στη συγκεκριμένη πόλη, όπου το κάλεσμα έγινε από 200 και πλέον κοινωνικές και πολιτικές οργανώ-

σεις, η συγκέντρωση διακόπηκε πριν την ώρα της και δεν πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη διαδήλωση «λόγω των κινδύνων απ' τον μεγάλο συνωστισμό». Υπήρχε κόσμος σε μια έκταση από την Odeonsplatz μέχρι την Münchner Freiheit. Οι ομιλητές εκπροσώπησαν ένα ευρύ φάσμα, από πρώην υπουργό στη Βαυαρική κυβέρνηση και τα κυβερνητικά κόμματα στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση, μέχρι τους «Antifa» που χαρακτηρίζονται «αριστεροί εξτρεμιστές» απ' το «Γραφείο Προστασίας του Συντάγματος της Βαυαρίας».

Μαζί με τις διακηρύξεις «κατά του δεξιού εξτρεμισμού και την υπεράσπιση της δημοκρατίας» καταγράφηκαν συνθήματα όπως: «Το Μόναχο είναι πολύχρωμο», «Τα καφέ μπουκάλια ανήκουν στα δοχεία απορριμμάτων, όχι στην ομοσπονδιακή Βουλή» (Καφέ ήταν το χρώμα των φασιστών), «Ναζί; όχι ευχαριστώ», «Ο φασισμός δεν έχει εδώ καμία θέση», «Καμία θέση στον ρατσισμό», «AfD Ένας εφιάλτης για τη Γερμανία».

Ήταν μια ποικιλία συνθημάτων αλλά και στοχεύσεων. Γιατί είναι μεν πολύ θετική η έκφραση της διάθεσης εκατομμυρίων ανθρώπων ενάντια στον φασισμό και ό,τι αυτός σημαίνει, δεν μπορούμε όμως να παραβλέψουμε και τις στοχεύσεις των κομμάτων του «δημοκρατικού τόξου»! Κυρίως των εταίρων του κυβερνητικού συνασπισμού των σοσιαλδημοκρατών (SPD) και των Πρασίνων, που βλέπουν τα ποσοστά τους να γκρεμίζονται στο 13% για το καθένα (σύμφωνα με τις τελευταίες μετρήσεις), ως συνέπεια της πολιτικής τους. Την ίδια στιγμή, τα ποσοστά του AfD ανεβαίνουν συνεχώς

(στο 22%), ενώ σε μια σειρά κρατίδια της πρώην Ανατολικής Γερμανίας, οι μετρήσεις το φέρνουν πρώτο κόμμα. Παράλληλα, το δεξιό CDU κινείται στο 30%.

Οι εταίροι στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση προσπαθούν μέσα απ' το «κίνημα υπεράσπισης της δημοκρατίας» και τον «αντιφασισμό» να συγκρατήσουν τα ποσοστά τους και παράλληλα να ξεπλύνουν την πολιτική τους. Όμως είναι η πολιτική τους που δίνει έδαφος και θρέφει τους ακροδεξιούς και τους φασίστες του AfD και όχι μόνο. Είναι το σύρσιμο πίσω απ' τους Αμερικάνους και η προώθηση του πολέμου στην Ουκρανία που έδωσε τη δυνατότητα στο AfD να εμφανίζεται «αντιπολεμικό», με αφίσα «Στείλτε διπλωμάτες, όχι βόμβες». Είναι η καταστροφική πολιτική τους που σταματήματος της αγοράς του φτηνού ρωσικού αερίου και των μέτρων «εναντίον της Ρωσίας» που ζημιώνουν πρώτα απ' όλα τις γερμανικές

επιχειρήσεις και τους εργαζόμενους, δίνοντας δυνατότητα στους ακροδεξιούς να δημαγωγούν σε πλατιά στρώματα. Είναι η αντιαγροτική πολιτική τους που ξεσήκωσε τους αγρότες, δίνοντας την ευκαιρία στους ακροδεξιούς να παρεμβαίνουν σαν υπερασπιστές τους. Είναι η αδιαφορία στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και η χωρίς προσχήματα στήριξη του σιωνιστικού κράτους-δολοφόνο του Ισραήλ, βαφτίζοντας κάθε φωνή κριτικής σαν «αντισημιτισμό», ταυτίζοντάς την παράλληλα με την ακροδεξιά.

Όμως, απ' την πλευρά μας, κρατάμε αυτό που θεωρούμε σημαντικότερο! Το ότι εκατοντάδες χιλιάδες, εκατομμύρια ανθρώπων βγήκαν στον δρόμο ενάντια στον φασισμό και ό,τι αυτός σημαίνει! Και όταν έτσι κινούνται τα πράγματα, μπορούμε να χαμογελάμε και να ελπίζουμε...

Φασούλι το φασούλι... θα πάρεις σύνταξη!

Οι αποταμιευτικές συνήθειες των Ελλήνων ήταν από χρόνια αντικείμενο ανάλυσης από τα οικονομικά και κυβερνητικά επιτελεία, στην κατεύθυνση της αντιμετώπισης των συνεπειών της πολύχρονης κρίσης και, βέβαια, της εξασφάλισης της βιωσιμότητας και της κερδοφορίας των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων.

Πρόσφατη έρευνα δείχνει ότι ενώ στις τράπεζες υπάρχουν περίπου 35 εκατ. λογαριασμοί, μόνο το 30% του ενήλικου πληθυσμού διαθέτει καταθετικό λογαριασμό. Αυτό σημαίνει ότι πολλοί έχουν περισσότερους από έναν λογαριασμούς.

Την ίδια στιγμή, όμως, το 72% αυτών των λογαριασμών έχουν υπόλοιπο κάτω των 1.000 ευρώ. Αυτοί οι λογαριασμοί προφανώς δεν μπορούν να χαρακτηριστούν αποταμιευτικοί. Πράγμα που οδήγησε την κυβέρνηση το 2020 να αναθέσει στην Ευρωπαϊκή Τράπεζα Ανασυγκρότησης και Ανάπτυξης (EBRD) και το Ίδρυμα Οικονομικών και Βιομηχανικών Ερευνών (IOBE) την ανάθεση μελέτης για τη δημιουργία αποταμιευτικής κουλτούρας!

Ο στόχος ακούγεται ασταίος, γιατί κι ένα παιδί ξέρει πως δεν μπορεί να βάζει λεφτά στον κουμπαρά του αν δεν τον περισεύουν! Και πράγματι, οι ...σοφοί αναγνωρίζουν πως το πρόβλημα περιπλέκεται από το γεγονός ότι ο κόσμος καλά καλά δεν μπορεί να βγάλει τον μήνα κι έτσι δεν έχει αποταμιευτική δυνατότητα.

Η κυβέρνηση σχεδιάζει ένα πλάνο διάρκειας δύο ετών για να υλοποιήσει κάποιες από τις προτάσεις των EBRD και IOBE και να πετύχει όχι μόνο να δημιουργήσει κουλτούρα, αλλά και δυνατότητα αποταμίευσης.

Στο πλάνο περιλαμβάνονται φορολογικά κίνητρα, μέτρα για την αποκατάσταση της εμπιστοσύνης στους θεσμούς και τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και δημιουργία ελκυστικών τραπεζικών προϊόντων.

Κάποια μέτρα που ήδη υλοποιούνται ακολουθούν τις κατευθύνσεις του σχεδίου, όπως το νομοσχέδιο για τους *servicers*, που υποτίθεται ότι θα συμβάλλει

στη μείωση του ιδιωτικού χρέους, και οι δράσεις για την αύξηση της απασχόλησης και των εισοδημάτων.

Ωστόσο, σημαντικό βάρος φαίνεται να δίνεται στην πρόταση των EBRD και IOBE για έναν «ειδικό ατομικό επενδυτικό λογαριασμό», ο οποίος θα προσφέρεται σε διάφορες παραλλαγές, κάθε μια συνδεδεμένη με έναν στόχο, π.χ. σύνταξη ή εφάπαξ, με δυνατότητα αξιοποίησης των Ταμείων Επαγγελματικής Ασφάλισης.

Η σύνδεση της αποταμίευσης με τη σύνταξη δεν είναι κάτι καινούριο. Στην πραγματικότητα ο λεγόμενος δεύτερος πυλώνας της ασφάλισης (τα συνήθως προαιρετικά Ταμεία Επαγγελματικής Ασφάλισης που λειτουργούν με το κεφαλαιοποιητικό σύστημα) βασίζεται ακριβώς σε αυτό: σε μια υποχρεωτική αποταμίευση (την εισφορά) την οποία μπορείς να σταματήσεις όποτε θέλεις και να πάρεις τις προβλεπόμενες παροχές (σύνταξη ή εφάπαξ), μάλιστα με τους αυξημένους φορολογικούς συντελεστές που περιλαμβάνονται στο μίνι ασφαλιστικό που ψηφίστηκε πρόσφατα (άραγε, αυτά θεωρούνται φορολογικά κίνητρα;).

Η τάση, ωστόσο, φαίνεται να είναι η πλήρης εξατομίκευση. Κάθε εργαζόμενος θα βρίσκεται μόνος του μπροστά στην επιλογή του κατάλληλου τραπεζικού προϊόντος, δηλαδή του κατάλληλου «ειδικού ατομικού επενδυτικού λογαριασμού», όπου η λέξη-κλειδί είναι το «ατομικού». Οι επιλογές θα είναι ατομικές και θα αποδεικνύονται σωστές ή λανθασμένες, με την ευθύνη για τις συνέπειες σε αυτόν που τις έκανε!

Το κυβερνητικό σχέδιο περιλαμβάνει και «πρόγραμμα εκστρατείας οικονομικού εγγραμματισμού», το οποίο, μάλιστα, χαρακτηρίζεται ως η πιο σημαντική κίνηση απ' όλες. Η μετάθεση της ευθύνης ολοκληρώνεται, εφόσον το κράτος παρέχει ακόμα και εκπαίδευση ώστε οι επενδυτικές επιλογές να είναι σωστές. Καμιά, πλέον, δικαιολογία για λάθος!

Η αποποίηση του κράτους από τις όποιες ευθύνες του απέναντι στον λαό

επεκτείνεται και στη σύνταξη. Δηλαδή στο δικαίωμα ενός εργαζόμενου να σταματήσει κάποια στιγμή να δουλεύει και να έχει ένα στοιχειωδώς αξιοπρεπές εισόδημα. Αυτό το δικαίωμα δεν υπάρχει πια. Υπάρχει η αποταμίευση και οι σωστές επενδυτικές κινήσεις.

Από την άλλη μεριά, το θεμελιώδες πρόβλημα του σχεδίου παραμένει: Όσο τα εισοδήματα των εργαζόμενων τους φτάνουν για τις βασικές τους ανάγκες η αποταμίευση είναι ένα κακόγουστο ανέκδοτο. Το σύστημα θα ήθελε να έχει στα χέρια του, μέσω των καταθέσεων, τις οικονομίες των εργαζόμενων, και να της χρησιμοποιεί όπως κρίνει, σε επενδύσεις, χρηματιστηριακό τζόγο ή οτιδήποτε άλλο. Αυτό είναι το υγιές χρηματοπιστωτικό σύστημα στο οποίο στοχεύουν. Όμως με την ακρίβεια να σπάει κόκκαλα, αυτό είναι απλά αδύνατον.

Τις μεγαλοστομίες περί αύξησης της απασχόλησης και των λαϊκών εισοδημάτων τις ακούει βερεσέ όλος ο ελληνικός λαός. Γιατί έχει δει τι εννοεί η κυβέρνηση όταν μιλά για αυξήσεις (π.χ. τα ψίχουλα των δημοσίων υπαλλήλων) και για νέες θέσεις εργασίας, κακοπληρωμένες και επισφαλείς. Άρα δεν έχει να πε-

ριμένει να βελτιωθούν τα οικονομικά του ώστε να αρχίσει να κάνει αποταμίευση, επιλέγοντας εκείνο το επενδυτικό πρόγραμμα που τον συμφέρει περισσότερο και εξασφαλίζοντας το μέλλον του.

Για να μην θυμηθούμε πόσα πολλά υποσχόμενα επενδυτικά σχέδια και προϋόντα τινάχτηκαν στον αέρα με το κούρεμα των ομολόγων και τις περικοπές στα χρόνια των μνημονίων και ότι ακόμα μέχρι σήμερα τα επιτόκια καταθέσεων είναι γύρω στο 0,02%. Και, επομένως, ας μην αναλογιστούμε πόσο μπορούμε να εμπιστευόμαστε την περίφημη διασπορά κινδύνου που μας διαφημίζουν...

Το σχέδιο δεν είναι τίποτε άλλο από άλλη μια προσπάθεια φορτώματος της κρίσης στις πλάτες των εργαζόμενων. Μια προσπάθεια που δεν έχει μόνο την οικονομική της πλευρά, που αφορά την εκμετάλλευση από το κεφάλαιο των όποιων πενιχρών αποταμιεύσεων των εργαζόμενων (αν υπάρχουν κι αυτές), αλλά και την πολιτική-ιδεολογική που καταργεί στις λαϊκές συνειδήσεις την έννοια της κοινωνικής ασφάλισης και κατοχυρώνει, στη θέση της, για μια ακόμη φορά την κακόφημη ατομική ευθύνη.

Βρετανία

230 εργαζόμενοι στη φυλακή... λόγω λάθους σε λογισμικό

Ενα απ' τα μεγαλύτερα σκάνδαλα κακοδικίας στη Βρετανία αποτελεί η φυλάκιση 230 εργαζόμενων των βρετανικών ταχυδρομείων, με την εσφαλμένη κατηγορία της κλοπής, απάτης και κακοδιαχείρισης χρημάτων. Οι κατηγορίες που αποδόθηκαν βασίστηκαν σε λογισμικό των ηλεκτρονικών υπολογιστών των ταχυδρομείων, που -όπως αποδείχθηκε- παρείχε λανθασμένα στοιχεία. Μεταξύ του διαστήματος 1999 - 2015, 736 αυτοαπασχολούμενοι μάντζερ υποκαταστημάτων που είχαν συνάψει σύμβαση εργασίας με τα ταχυδρομεία διώχθηκαν ποινικά και καταδικάστηκαν με βάση τα εσφαλμένα στοιχεία που παρείχε το συγκεκριμένο λογισμικό, ενώ χιλιάδες άλλοι εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να επιστρέψουν υποτιθέμενες απώλειες που δημιουργήθηκαν, εξωθώντας τους στην οικονομική καταστροφή, προκαλώντας σοβαρά προ-

βλήματα υγείας και οδηγώντας κάποιους από αυτούς στην αυτοκτονία! Τα συμβόλαια που υπέγραψαν οι εργαζόμενοι με τα Ταχυδρομεία, τους καθιστούσαν υπεύθυνους για οποιοδήποτε έλλειμμα στο υποκατάστημα, με αποτέλεσμα να είναι υποχρεωμένοι να πληρώνουν απ' την τσέπη τους τις υποτιθέμενες απώλειες.

Το σκάνδαλο έρχεται και πάλι στην επικαιρότητα, έπειτα από τη δήλωση της πρώην επικεφαλής των βρετανικών ταχυδρομείων, ότι είναι πρόθυμη να επιστρέψει το παράσημο που έλαβε για τη θητεία της! Μια δήλωση που μόνο οργή μπορεί να προκαλέσει σε χιλιάδες κόσμου, που είδε τη ζωή του να καταστρέφεται.

Κι ενώ εδώ και τέσσερα χρόνια έχει αποκαλυφθεί η αλήθεια, αντί η ίδια η διοίκηση και η εταιρία Fujitsu, που διέθετε το λογισμικό, να καταδικαστούν με βαριά πρόστιμα και φυλά-

κιση και οι εργαζόμενοι ν' απαλλαχθούν άμεσα και να λάβουν τις αρμόζουσες αποζημιώσεις, μόνο 93 απ' τις 900 καταδικές έχουν ανατραπεί, τα μέλη της διοίκησης ζουν ανενόχλητα κι η εταιρία Fujitsu αναλαμβάνει και άλλα δημόσια έργα.

Πάνω λοιπόν από 15 χρόνια καταδικάζονταν σε φυλάκιση και καταχρώνονται χιλιάδες εργαζόμενοι και η διοίκηση των ταχυδρομείων σφύριζε αδιάφορα χωρίς να κάνει κάποιον έλεγχο στη βασική πηγή εξαγωγής των οικονομικών στοιχείων των υποκαταστημάτων. Η συγκεκριμένη αδιαφορία βέβαια εντάσσεται στη γενικότερη κατάσταση που επικρατεί στους εργασιακούς χώρους. Είναι ξεκάθαρο πως οι εργοδότες επιδιώκουν να φορτώνουν στις πλάτες των εργαζόμενων τις δικές τους ευθύνες και να τους βάζουν να πληρώνουν τα σπασμένα. Είναι πράγματι συνήθεια πλέον οι εργο-

δότες ν' αναγκάζουν τους υπαλλήλους να βάζουν απ' την τσέπη τους για ζημιές που δεν ευθύνονται οι ίδιοι, ενώ ακόμη και τα εργατικά ατυχήματα θεωρούνται ένα λάθος απερισκεψίας που έκανε ο εργαζόμενος! Πληρώνουν οι εργαζόμενοι με την ίδια τους τη ζωή, και οι εργοδότες πάλι ρίχνουν το φταίξιμο στον ίδιο τον εργαζόμενο, την ίδια στιγμή που η εντατικοποίηση, η ακρίβεια, το άγχος της επιβίωσης βαρύνει κόκκινο και διαμορφώνουν ένα τοξικό κι εξαντλητικό εργασιακό περιβάλλον. Αποκαλύψεις σαν αυτές των βρετανικών ταχυδρομείων υπενθυμίζουν ότι η εργοδοτική αυθαιρεσία όχι μόνο δεν πατάει σε «αντικειμενικά δεδομένα», αλλά απαιτεί αγώνα απ' την μεριά των εργαζόμενων, διαφορετικά τους οδηγεί ακόμα και στην καταστροφή.

40 χρόνια από το θάνατο του Βασίλη Τσιτσάνη

Στις 18 Ιανουαρίου συμπληρώθηκαν 40 χρόνια από το θάνατο του Βασίλη Τσιτσάνη. Συμπτωματικά, είχε γεννηθεί την ίδια μέρα το 1915 στα Τρίκαλα.

Πολλά έχουν γραφεί γι' αυτόν και το έργο του, βιβλία, άρθρα, κριτικές και σύγγραφα ένα σύντομο άρθρο δεν μπορεί να είναι ανώτερο από αυτά. Εντούτοις, αξίζει να προσπαθήσουμε να φωτίσουμε διάφορες πηγές του έργου του.

Ποιες ήταν οι μουσικές με τις οποίες μεγάλωσε; Βλάχος ο ίδιος στην καταγωγή, όπως άλλωστε ήταν και το πρώτο του ρεμπέτικο παρατσούκλι, μεγάλωσε δίπλα στον προσφυγικό συνοικισμό των Τρικάλων, σπούδασε δίπλα σε παιδιά φτωκά και πλούσια, χριστιανόπουλα και εβραϊόπουλα. Αξίζει να σημειωθεί ότι ήταν συμμαθητής της Αλέγρας Φελούς, φλογεράς κομμουνίστριας και μέλους της ΚΕ του ΚΚΕ την περίοδο του εμφυλίου. Στα γεράματά της, η Αλέγγρα τον θυμόταν στο γυμνάσιο να ασχολείται συνέχεια με το μπουζούκι του. Το μπουζούκι όμως δεν ήταν το πρώτο μουσικό όργανο που έπιασε στα χέρια του. Αρχικά σπούδασε βιολί και με αυτό άρχισε να εμφανίζεται σε διάφορα μαγαζιά των Τρικάλων, έφηβος ακόμη.

Βλάχικα και μικρασιάτικα τραγούδια, κλασική μουσική και ρεμπέτικο, ακόμα και σεφαραδίτικες μουσικές αποτέλεσαν το χαρμάνι της έμπνευσής του.

Ένα σημαντικό ταλέντο του Τσιτσάνη ήταν η ικανότητά του να μετατρέπει γεγονότα, εμπειρίες και προσωπικά βιώματα εύκολα σε τραγούδια. Αυτό φαίνεται πολύ έντονα στα τραγούδια του 1930, όπου μετατρέπονται σε τραγούδια ειδήσεις του αστυνομικού δελτίου, όπως ο φόνος του Σακαφλιά στις φυλακές των Τρικάλων (άδικα μερικοί τουρίστες ψάχνουν τα δυο στενά στην παλιά πόλη), η αναζήτηση χασις στο στρατόπεδο των Τρικάλων που τότε βρισκόταν στα περίξ της πόλης (αν και τώρα έχει ενταχθεί στον ιστό της), ένα ερωτικό ραντεβού στην εκκλησία του Αγίου Κωνσταντίνου ή και μια παρεξήγηση δίπλα από το σπίτι του, στον Αλευρά τη μάντρα.

Και αργότερα, όμως, ο Τσιτσάνης μάς σερβιρνά από το Μπαξέ Τσιφλίκι (Νέοι Επι-

βάτες για τους μικρότερους) ως τα Κούτσουρα του Δαλαμάγκα (Σβώλου με Ιπποδρομίου γωνία) και στην Ακρόπολη (περιοχή της Θεσσαλονίκης, όχι τη γνωστή της Αθήνας) για χάρη μιας ομορφούλας Θεσσαλονικιάς ή διαβάζει στη δεκαετία του 1970 για την κατάσχεση μιας μεγάλης ποσότητας χασις σε ένα πλοίο προερχόμενο από την Περσία και το κάνει αμέσως τραγούδι.

Δύσκολα μπορεί να πει κάποιος τον Τσιτσάνη κοινωνικό αγωνιστή, ειδικά όταν κουμπάρο είχε τον περίφημο Μουσικοντή, διοικητή της Ασφάλειας Θεσσαλονίκης. Το αυτό του όμως ήταν πάντα απλωμένο σε όσα περνούσε ο λαός, ειδικά στα πολύ δύσκολα χρόνια. Ίσως η Συννεφιασμένη Κυριακή να είναι το πιο εμβληματικό τραγούδι που δείχνει τον ζόφο της δεκαετίας του 1940, δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε και τον Μπλόκο που αναφέρεται στο πραγματικό συμβάν του μπλόκου της Καλαμαριάς στις 13 Αυγούστου 1944.

Στην περίοδο του εμφυλίου, η μάνα που αναστενάζει μπορεί να περιμένει είτε τον στρατιώτη είτε τον αντάρτη και να αναρωτιέται αν είναι ζωντανός. Στο συγκεκριμένο τραγούδι ο τελευταίος στίχος έχει τραγουδηθεί εκτός από «ο λεβέντης να γυρίσει απ' τη μαύρη ξενιτιά» και «ο λεβέντης να γυρίσει απ' τη μαύρη Ικαριά», αναφερόμενος στους εξόριστους κομμουνιστές. Η Μπέλλου το τραγούδησε έτσι ένα βράδυ σε πείσμα μερικών ακροδεξιών που ήθελαν να της πουν στο μάτι. Και το 1974, μετά την πτώση της δικτατορίας,

γράφει με τον συμπολίτη του Κώστα Βίρβο της Γερακίνας τον γιο, το οποίο αναφέρεται στις εμπειρίες του δεύτερου όταν φυλακίστηκε ως ΕΠΟΝίτης από τους κατακτητές.

Ακόμα και μέσα από τα ερωτικά ή πιο ανάλαφρα τραγούδια μπορούμε να δούμε το ανάγλυφο της ελληνικής κοινωνίας στο πέρασμα των δεκαετιών, με την αχάριστη να ξεχνά τον μετανάστη που περνάει δύσκολα, την καβουρίνα (ας την πούμε έτσι) που απατά τον άντρα της, τα αλάνια που είναι διαλεκτά παιδιά μέσα στην πιάτσα και τον μάγκα που τα βρίσκει με το Θεό και του κάνει μια ιδιότυπη λιτανεία, για να αναφέρουμε μόνο μερικά από τα τραγούδια του.

Δεν είναι ο γράφων ειδικός για να μιλήσει πάνω στους μουσικούς δρόμους του Τσιτσάνη, το πώς έβγαλε το ρεμπέτικο από την αφάνεια, πώς άνοιξε το δρόμο για το λαϊκό τραγούδι, πώς αντιστάθηκε στην ινδική εισβολή των τραγουδιών του Bollywood, πώς ενέταξε νέα ακούσματα στη μουσική του, ούτε να αναλύσει τους στίχους του, με εξαίρεση ίσως το «θαύμα» να δημιουργήσει φίνο ακρογιάλι στην Παραγούα, μια ηπειρωτική χώρα. Θεωρεί όμως ότι τα τραγούδια του Τσιτσάνη δεν αποτελούν μόνο μέρος της μουσικής μας παράδοσης, αλλά θα συνεχίσουν να ακούγονται για πολλά χρόνια ακόμη γιατί απλά είναι σάρκα από τη σάρκα μας.

Κώστας Μιχαλάκης

Με αφορμή την παράσταση “The Dreamers”

Τι σημαίνει τελικά να κάνει κάποιος σήμερα πολιτικό θέατρο;

Αρκεί άραγε η σκηνική μεταφορά συνθημάτων του Μάη του '68, όπως “Κάτω απ' το λιθόστρωτο υπάρχει παραλία” ή “Τρέχα σύντροφε, ο παλιός κόσμος είναι πίσω σου”, για να πούμε ότι κανείς παράγει πολιτική τέχνη; Είναι μήπως αρκετές οι προβολές φωτογραφιών από τις μεγάλες κινητοποιήσεις των φοιτητών του Παρισιού ή τους απεργούς εργάτες του εργοστασίου της Renault, για να γίνει καθαρό το μήνυμα του Μάη και πρωτίστως το πόσο επίκαιρο είναι;

Η συζήτηση οφείλει μάλλον να ανοίγεται σε εντελώς διαφορετική βάση. Με δηλωμένη εκ των προτέρων την πρόθεση του σκηνοθέτη Πέρη Μιχαηλίδη να φέρει πάνω στη θεατρική σκηνή ένα κείμενο “με μήνυμα”, να συνδέσει τον Μάη του 1968 στο Παρίσι με τις μαζικές κινητοποιήσεις των σπουδαστών των δραματικών σχολών αλλά και των εργαζόμενων στον πολιτισμό πέρσι στη χώρα μας και συνολικά να μιλήσει σε ένα κοινό που έχει δείξει την πρόθεση να συγκρουστεί “δίκαια με οτιδήποτε στέκεται εμπόδιο”, φαίνεται να παίρνει θέση πάνω στα ζητήματα που αφορούν και την ίδια την ιστορία της εξέγερσης του Μάη αλλά και στο τι οφείλει να κάνει σήμερα το θέατρο, ιδιαιτέρως αν θέλει να αυτοχαρακτηρίζεται ως πολιτικό.

Έχει σημασία να αναφέρει κανείς την ευκολία με την οποία πολλοί αντιμετώπιζουν το Μάη του '68 απλώς ως μία νεολαιίστικη εξέγερση “σεξουαλικής απελευθέρωσης” και μόνο. Η αλήθεια είναι ότι ο Μπερνάρντο Μπερτολούτσι στην ταινία του “The dreamers” (2009), στην οποία έχει βασιστεί και η ομώνυμη παράσταση, δεν κάνει αυτή την ιστορική παραχάραξη. Αντιθέτως, φαίνεται να παίρνει θέση πάνω (και) σε αυτό το ζήτημα, βάζοντας στην

σθόνη δύο κόσμους που κινούνται παράλληλα αλλά δεν αλληλεπιδρούν: από τη μία πλευρά μια ατμόσφαιρα διανοουμενίστικη, φιλοσοφική και βαθιά σεξουαλική που αποπειράται να βαφτίσει τον εαυτό της ως εξεγερσιακή αποκλειστικά στα λόγια και από την άλλη ο δρόμος, στον οποίο φοιτητές και εργάτες συγκρούονται καθημερινά με τα γαλλικά MAT (CRS). Αυτός ο διαχωρισμός σπάει όταν μία πέτρα “βάζει το δρόμο στο δωμάτιο” του ακριβού παριζιάνικου διαμερίσματος όπου κατοικούν οι τρεις πρωταγωνιστές. Και εκεί ο καθένας, άρα και ο θεατής, αναγκάζεται να πάρει ξεκάθαρη θέση και να διαλέξει πλευρά. Μέσα ή έξω και πάνω από τον αγώνα.

Η παράσταση επιλέγει συνειδητά να μη δείξει αυτή τη σύγκρουση των δύο κόσμων που συμπύκνωσε ο Μάης του '68. Βάζει στην ίδια βάση ζητήματα σεξουαλικής απελευθέρωσης, κείμενα του Γκι Ντεμπόρ και άλλων καταστασιακών, τη μεγάλη απεργία της 20ής Μάη στην οποία συμμετείχαν 10 εκατομμύρια εργάτες, τις μαζικές φοιτητικές κινητοποιήσεις, τις κινητοποιήσεις στη Γαλλική Ταινιοθήκη μετά την απόλυση του

Ανρί Λανγκλουά, τα κείμενα των Ντελέζ, Φουκό, Ζενέ, Σαρτρ, τον κινηματογράφο και τη νουβέλ βαγκ. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα ο θεατής να μένει τελικά με μία αόριστη, επιφανειακή αλλά και λανθασμένη εικόνα για το τι ήταν στ' αλήθεια ο Μάης του '68, ποια ζητήματα έθεσε και με ποιον τρόπο αλλά και τι είναι αυτό που έχει να μας διδάξει.

Είναι λοιπόν θέμα ουσίας το να υπερβαίνει κανείς την ομολογουμένως σχετικά εύκολη λύση της απλής αναφοράς σε μεγάλες ιστορικές στιγμές του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος, της στείρας μεταφοράς επί σκηνής (ή σθόνης) των διαφόρων συνθημάτων, εικόνων, τσιτάτων και να κάνει το επόμενο βήμα, που είναι ενδεχομένως και το σπουδαιότερο. Να πάρει δηλαδή θέση απέναντι στα ιστορικά γεγονότα, κυρίως με τη δηλωμένη προσπάθεια του συστήματος να παραχαράξει κάθε μικρή και μεγάλη παρακαταθήκη των αγώνων παγκόσμια, αλλά και απέναντι στο σήμερα. Στους μικρούς και μεγάλους αγώνες που παίρνουν μορφή, στο αύριο που μας ξημερώνει όσο οξύνεται η επίθεση του συ-

στήματος, στην προοπτική και τις δυνατότητες που έχουν οι αγώνες να γεννηθούν, να μαζικοποιηθούν και να κερδίσουν.

Η στείρα και άγονη ιστορική μνήμη δεν έχει τίποτα να προσφέρει. Έχει όμως νόημα το να αξιοποιεί κανείς τα ιστορικά γεγονότα για να εκφράσει ερωτήσεις αλλά και να δώσει απαντήσεις στα ζητήματα με τα οποία έρχεται αντιμέτωπος ένας λαός. Ο Μάης του '68 ήταν μια εξεγερσιακή θύελλα που εσώκλειε στους κόλπους της φοιτητές και σπουδαστές που πάλευαν ενάντια στο πανεπιστήμιο “νέων προδιαγραφών” που ήθελε να επιβάλει η γαλλική κυβέρνηση και ενάντια στην ταξική εκπαίδευση, εργάτες που πάλευαν ενάντια στον εργασιακό μεσαίωνα και είχε έντονα αντιιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά (με αφορμή τις κινητοποιήσεις των προηγούμενων χρόνων για τον πόλεμο της Αλγερίας αλλά και για τον πόλεμο στο Βιετνάμ).

Τι έχει λοιπόν να πει ο Μάης του '68 στους χιλιάδες μαθητές και φοιτητές που αυτή τη στιγμή παλεύουν για δωρεάν παιδεία, ενάντια στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη, ενάντια στους ταξικούς φραγμούς στην εκπαίδευση; Τι έχει να πει στους εργαζόμενους που διαδήλωσαν και απήργησαν ενάντια στο νομοσχέδιο Χατζηδάκη και το νομοσχέδιο Γεωργιάδη; Τι έχει να πει στους εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές ανά τον κόσμο που κατεβαίνουν στο δρόμο φωνάζοντας “Λευτεριά στην Παλαιστίνη από τη θάλασσα μέχρι τον ποταμό”;

Επιστρέφοντας, λοιπόν, στην ερώτηση αν αρκεί απλώς μια μεταφορά επί σκηνής σκηνών-εικόνων-συνθημάτων για να κατονομαστεί κάτι “πολιτικό θέατρο” όταν ταυτόχρονα επιλέγει να μην παίρνει ουσιαστικά θέση επί των πολλών ζητημάτων, η απάντηση είναι όχι.

Β.Ι. Λένιν

100 χρόνια από το θάνατο του αρχιτέκτονα της Οκτωβριανής Επανάστασης

Το όνομά του είναι συνώνυμο με τη μεγαλύτερη και σημαντικότερη επανάσταση που πραγματοποιήθηκε στην ιστορία. Την Οκτωβριανή Επανάσταση, την πρώτη προσπάθεια κατάργησης της ταξικής κοινωνίας, το πρώτο πετυχημένο εγχείρημα απόσπασης της αστικής εξουσίας από την εργατική τάξη, με στόχο την οικοδόμηση του σοσιαλισμού και απώτερη προοπτική τη δημιουργία της κομμουνιστικής κοινωνίας.

Ο Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνοφ, όπως ήταν το πραγματικό όνομα του Λένιν, γεννήθηκε το 1870 στο Σιμπίρσκ (σημ. Ουλιάνοφσκ) και καταγόταν από μεσοαστική οικογένεια. Από τα φοιτητικά του χρόνια συμμετείχε στο επαναστατικό κίνημα της εποχής με αποτέλεσμα να αποβληθεί από το Πανεπιστήμιο. Ο Λένιν επηρεάστηκε βαθιά από τις πολιτικές απόψεις του αδελφού του, Αλέξανδρου, από τον οποίο γνώρισε τις ιδέες του Μαρξ. Ο αδελφός του ήταν μέλος της «Ναρόντναγια Βόλια», μιας επαναστατικής οργάνωσης που είχε την ατομική τρομοκρατία ως βασικό μέσο πάλης ενάντια στον τσαρισμό. Εξαιτίας της συμμετοχής του στην απόπειρα δολοφονίας κατά του τσάρου Αλεξάνδρου Γ' εκτελέστηκε το 1887, γεγονός που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη ζωή του Λένιν. Ο Λένιν κατάφερε να συνεχίσει τις σπουδές του και να πάρει το πτυχίο του δικηγόρου το 1891.

Το 1893 πήγε στην Πετρούπολη, την πόλη της Ρωσίας με τη μεγαλύτερη βιομηχανική ανάπτυξη, ήρθε σε επαφή με το προλεταριάτο και μελέτησε βαθιά τη μαρξιστική θεωρία. Η πολύπλευρη μόρφωσή του αλλά και οι οργανωτικές του ικανότητες τον ανέδειξαν μέσα στα εργατικά στρώματα αλλά και στη διάνοηση ως μια αδιαμφισβήτητη ηγετική φυσιογνωμία. Το 1895 θα δημιουργήσει την «Ένωση Αγώνα για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης», μια ένωση όλων των εργατικών, επαναστατικών ομάδων της Πετρούπολης και προπομπό του Κόμματος της εργατικής τάξης. Την περίοδο αυτή θα γράψει και το έργο του «Τι είναι οι "φίλοι του λαού" και πώς πολεμούν τους σοσιαλδημοκράτες» μέσα από το οποίο θα δώσει ένα συντριπτικό χτύπημα στις απόψεις των ναρόντνικων και θα αναλύσει την άποψή του για την εργατοαγροτική συμμαχία.

Για άλλη μια φορά θα διωχθεί από τις τσαρικές αρχές. Θα φυλακιστεί και στη συνέχεια θα εξοριστεί στη Σιβηρία μέχρι το 1900, χωρίς αυτό να εμποδίσει την επαναστατική του δράση. Ακόμα και στην εξορία θα γράψει δεκάδες άρθρα ενάντια στον τσαρισμό και κείμενα που αποτύπωναν τις σκέψεις του για την ίδρυση του Κόμματος της εργατικής τάξης, κάτι που έγινε πράξη το 1898 με την πρώτη απόπειρα για τη δημιουργία του Ρωσικού Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος (ΡΣΔΕΚ). Όμως το ΡΣΔΕΚ δέχτηκε συντριπτικό χτύπημα από τον τσα-

ρισμό με τη σύλληψη της ηγεσίας του λίγες μέρες μετά τη δημιουργία του.

Το 1900, ο Λένιν θα μεταβεί στη Γερμανία και θα ξεκινήσει την έκδοση της επαναστατικής εφημερίδας «Ίσκρα» («Σπίθα») η οποία θα κυκλοφορήσει παράνομα στη Ρωσία και θα συμβάλει καθοριστικά στην ίδρυση του Κόμματος Νέου Τύπου που θα οργανωνόταν πάνω στην αρχή του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού. Μέσα από το σημαντικό θεωρητικό έργο του «Τι να κάνουμε;» (1902) ο Λένιν δίνει απαντήσεις σχετικά με το ρόλο και το χαρακτήρα του Κόμματος της εργατικής τάξης, στηλιτεύοντας τις οπορτουνιστικές και οικονομίστικες αντιλήψεις για υποταγή του συνειδητού στο αυθόρμητο. Έτσι, στο 2ο Συνέδριο του ΡΣΔΕΚ, τον Ιούλιο του 1903, θα επικρατήσουν οι θέσεις των Μπολσεβίκων. Σ' αυτό το συνέδριο θα διατυπώσουν το επαναστατικό τους πρόγραμμα, τη θέση για βίαιο πάρσιμο της εξουσίας από τους εργάτες και τη δημιουργία της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Το 1905 ήταν η χρονιά που δοκιμάστηκαν στην πράξη οι θέσεις του Λένιν και του ΡΣΔΕΚ, με την πρώτη επανάσταση, την πρώτη ένοπλη αντιπαράθεση του ρωσικού λαού με τον τσαρισμό και τη δημιουργία των Σοβιέτ. Ήταν η επανάσταση που έβγαλε στο προσκήνιο της ιστορίας τις πλατιές λαϊκές μάζες, αποδεικνύοντας ότι έχουν ρόλο στη διαμόρφωση της νέας κοινωνίας. Ήταν «μια γενική δοκιμή χωρίς την οποία θα ήταν αδύνατη η νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης του 1917», θα γράψει μερικά χρόνια αργότερα ο Λένιν στο έργο του «Ο αριστερισμός παιδική αρρώστια του κομμουνισμού».

Η έναρξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και η οπορτουνιστική στροφή της Β' Διεθνούς, με τη στήριξη των αστικών τάξεων των εμπόλεμων χωρών από τα εργατικά-σοσιαλιστικά κόμματά της, θα οδηγήσει τον Λένιν και τους Μπολσεβίκους στην καταγγελία των ηγετών της και την υπεράσπιση της θέσης για «μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε εμφύλιο». Αργότερα (1919) θα προχωρήσει

στην ίδρυση της Γ' Διεθνούς.

Στα 1916 ο Λένιν θα συγγράψει και το εμβληματικό του έργο «Ο ιμπεριαλισμός, ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού», περιγράφοντας το νέο στάδιο στο οποίο είχε περάσει το καπιταλιστικό σύστημα, καθώς και την άποψη ότι αυτό το στάδιο ήταν το ανώτερο και θα οδηγούσε σε σοσιαλιστικές επαναστάσεις. Ταυτόχρονα, διατυπώνοντας τη θεωρία της ανισόμετρης ανάπτυξης του καπιταλισμού, υποστήριξε τη δυνατότητα κατάκτησης της εξουσίας από το προλεταριάτο -αρχικά στις χώρες που τις ονόμαζε «αδύνατους κρίκους»- και της νίκης της σοσιαλιστικής επανάστασης ακόμα και σε μία χώρα.

Μετά την πτώση του τσάρου τον Φλεβάρη του 1917, ο Λένιν επέστρεψε στη Ρωσία και παρουσίασε τις «Θέσεις του Απρίλη», δηλαδή το πρόγραμμα της επανάστασης ενάντια στην Προσωρινή Κυβέρνηση, και έριξε το σύνθημα «Όλη η εξουσία στα Σοβιέτ». Κάτι που έγινε πράξη τον Οκτώβρη με τη νίκη της μπολσεβίκικης επανάστασης.

Έτσι άνοιγε μια νέα περίοδος στην ιστορία της ανθρωπότητας με την πρώτη χώρα στον κόσμο που η εργατική τάξη κατέκτησε την εξουσία. Στο πρόσφατα γραμμένο θεμελιώδες έργο του «Κράτος και επανάσταση», (1917) ο Λένιν αναδείκνυε το ρόλο του κράτους στις ταξικές κοινωνίες, αλλά ταυτόχρονα και τα καθήκοντα της εργατικής τάξης μετά την επικράτησή της, για την κατάλυση του αστικού κράτους, την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου και την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Ο Λένιν παρέμεινε στο τιμόνι του πρώτου εργατικού κράτους μέχρι το θάνατό του το 1924. Μέσα σε αντίξοες συνθήκες, με έναν εμφύλιο πόλεμο που κράτησε μέχρι και το 1921 περίπου, αντιμετώπιζοντας νικηφόρα ακόμα και τη στρατιωτική επέμβαση εναντίον της Σοβιετικής Ρωσίας από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, θεμελίωσε το οικοδόμημα που θα συνέχιζε να χτίζει ο σοβιετικός λαός για άλλες τρεις δεκαετίες μετά το θάνατό του.

Αναμφισβήτητα ήταν ο συνεχιστής των Μαρξ και Ένγκελς καθώς, με το

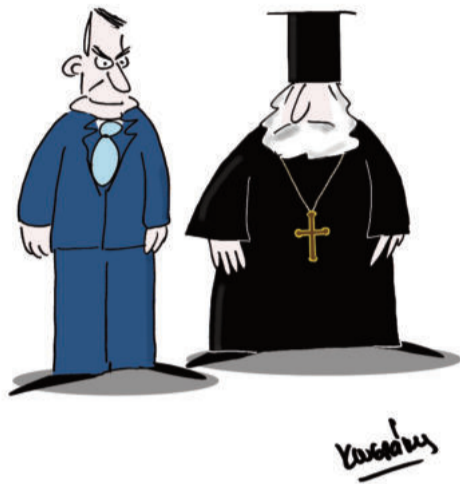
πλούσιο θεωρητικό του έργο αλλά κυρίως με την επαναστατική του πρακτική, μέσα στις συνθήκες του ιμπεριαλιστικού σταδίου του καπιταλισμού, απέδειξε περίτρανα ότι η εργατική τάξη μπορεί να νικήσει. Το προλεταριάτο μπορεί να αναδειχθεί σε ηγετική δύναμη όλων των τάξεων και να οδηγήσει την ανθρωπότητα στη νέα κοινωνία που οραματίστηκαν τον 19ο αιώνα οι μεγάλοι διανοητές της κομμουνιστικής θεωρίας. Ο Λένιν με τη νίκη της Οκτωβριανής Επανάστασης απέδειξε τον ορθότητα αυτής της θεωρίας.

Σήμερα, σχεδόν 70 χρόνια μετά τη στροφή του 20ού Συνεδρίου του ΚΚΣΕ και τις ανατροπές που έφερε στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα, με την παλινόρθωση και επικράτηση του καπιταλισμού στο πρώην σοσιαλιστικό στρατόπεδο, είμαστε βέβαιοι ότι ο σοσιαλισμός όχι μόνο δεν είναι ιστορικά ξεπερασμένος, όπως θέλουν να μας αποδείξουν οι απολογητές του καπιταλισμού, αλλά είναι πάντα επίκαιρος. Το αποδεικνύει η παρατεταμένη κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Τα δισεκατομμύρια των φτωχών σε όλο τον κόσμο, ακόμα και μέσα στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Οι εξαθλιωμένες στρατιές των ανέργων που συνεχώς αυξάνονται. Το διαρκές γκρέμισμα των κατακτήσεων που είχε πετύχει ο κόσμος της εργασίας τον προηγούμενο αιώνα. Η αφάιμαξη και διάλυση ολόκληρων χωρών. Οι σφαγές και οι πόλεμοι που φουντώνουν στις μέρες μας, απειλώντας ολόκληρο τον πλανήτη με μια παγκόσμια ανάφλεξη.

Η απάντηση στο πιασμένο της ιστορίας που ζούμε και στον μεσαίωνα που μας επιφυλάσσουν βρίσκεται στο δρόμο που χάραξε ο Λένιν, στην ανεκτίμητη κληρονομιά του, την πολύτιμη παρακαταθήκη που άφησε στους λαούς όλου του κόσμου. Η ξεχωριστή θέση που κατέχει στις καρδιές των επαναστατών όλου του κόσμου, ακόμα και στις μέρες μας, επιβεβαιώνει την επικαιρότητα των ιδεών του και ταυτόχρονα είναι η πιο τρανή απόδειξη ότι ο σοσιαλισμός μπορεί να νικήσει τη βαρβαρότητα.

σχολία

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ 1 ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ 2

Συμμαχία I

Το ΝΑΤΟ ανακρίνωσε πως δεν βλέπει οποιαδήποτε επικείμενη στρατιωτική απειλή από τη Ρωσία προς οποιοδήποτε μέλος της συμμαχίας, αλλά διατηρεί την αποτρεπτική ικανότητά του με τη μεγαλύτερη άσκηση εδώ και δεκαετίες. «Έχουμε έτοιμες τις δυνάμεις ώστε να μην υπάρξει περιθώριο εσφαλμένου υπολογισμού ή παρεξήγησης στη Μόσχα σχετικά με την ετοιμότητά μας να προστατεύσουμε κάθε εκατοστό εδάφους του ΝΑΤΟ και, όσο το κάνουμε αυτό, δεν θα υπάρξει επίθεση εναντίον του εδάφους του ΝΑΤΟ», δήλωσε σε δημοσιογράφους στις Βρυξέλλες ο Γενικός Γραμματέας του ΝΑΤΟ Γενς Στόλτενμπεργκ. Πόλεμος 1.

Συμμαχία II

«Τα κράτη-μέλη του ΝΑΤΟ πρέπει να είναι έτοιμα για έναν ολοκληρωτικό πόλεμο με τη Ρωσία μέσα στα επόμενα 20 χρόνια, ενώ ένας μεγάλος αριθμός πολιτών θα πρέπει να επιστρατευθεί εάν ξεσπάσει ένας ευρύτερος πόλεμος στην Ευρώπη» ανέφερε ο ναύαρχος Ρομπ Μπάουερ Αρχηγός της Στρατιωτικής Επιτροπής της συμμαχίας. Πόλεμος 2.

Φράκτης I

Σχετικά με το μεταναστευτικό, ο πρωθυπουργός, στο πλαίσιο του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ στο Νταβός, ανέφερε: «Κερδίσαμε τις εκλογές γιατί καταφέραμε να διαχειριστούμε το μεταναστευτικό μέσω μίας συγκεκριμένης πολιτικής που είναι γνωστή. Προστατεύουμε τα σύνορά μας, ανοίγουμε όμως και οδούς για όσους θέλουν να έρθουν. Πρέπει να χτίσουμε φράκτες, αλλά χρειαζόμαστε και πόρτες κι αυτό θέλουμε να κάνουμε». Arbeit macht frei.

Φράκτης II

Η απαγόρευση εισόδου στο Ισραήλ, που επιβλήθηκε σε όλους σχεδόν τους παλαιστίνιους εργάτες που απασχολούνταν στη χώρα αμέσως μετά την τρομοκρατική επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου στο έδαφός του, έχει προκαλέσει σοκ στην ισραηλινή οικονομία, δήλωσε ο επικεφαλής της κεντρικής τράπεζας της χώρας στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ του Νταβός. Μια πόρτα στο φράκτη.

Ποδιές I

Ο Γάλλος πρόεδρος Εμανουέλ Μακρόν ανακοίνωσε ότι σχολικές στολές θα δοκιμαστούν πιλοτικά σε περίπου 100 σχολεία, με στόχο να γίνει καθολικό μέτρο έως το 2026. Σε χρώμα κακί.

Ποδιές II

Στο ζήτημα της αστυνόμευσης αναφέρθηκε ο γάλλος πρόεδρος και επανέλαβε τις επιδιώξεις της κυβέρνησης για βελτίωση της φύλαξης των συνόρων, καταπολέμηση της βίας, του θρησκευτικού εξτρεμισμού και των ναρκωτικών. Στο πλαίσιο αυτό ο Μακρόν ζήτησε από την αστυνομία να υλοποιεί δέκα επιχειρήσεις μεγάλης κλίμακας την εβδομάδα. Όσες και οι διαδηλώσεις.

Σεβασμός

«Έχουμε απόλυτο σεβασμό στις απόψεις της Εκκλησίας, είναι διαχρονικός ο σεβασμός αυτός. Ειδικά στις τελευταίες κρίσεις, η Εκκλησία έπαιξε σημαντικό ρόλο στη στήριξη της κοινωνίας. Από εκεί και πέρα η κυβέρνηση έχει την εκτελεστική εξουσία και φέρνει νομοσχέδια και ψηφίζουν οι βουλευτές. Δεν θα μπαίναμε ποτέ σε αντιπαράθεση με την Εκκλησία» ανέφερε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, Παύλος Μαρινάκης. Απλώς ακολουθούμε.

Λογαριασμοί

Από 1η Φεβρουαρίου ο ενεργειακός διαμεσολαβητής θα είναι στη διάθεση των καταναλωτών για διαφορές με προμηθευτές και διαχειριστές δικτύων που αφορούν μεταξύ άλλων αμφισβήτηση του λογαριασμού ή του ύψους της κατανάλωσης, τον τρόπο διακανονισμού οφειλών, ασάφεια στις χρεώσεις, προβληματική ενημέρωση και άλλα ζητήματα. Θα έχει χρώμα μαύρο.

Βοήθεια! Οι Χούθι απειλούν το παγκόσμιο εμπόριο

Και να που το παγκόσμιο εμπόριο (και άρα ο καπιταλισμός παγκοσμίως) κινδυνεύει από μερικούς βαλλιστικούς πυραύλους ελάχιστης ακριβείας και από κάμποσα αυτοσχέδια επιθετικά drone, που εξαπολύουν οι αντάρτες Χούθι στην Ερυθρά Θάλασσα. Αυτό συμβαίνει, όπως ισχυρίζονται τα διεθνή ειδησιογραφικά παπαγαλάκια, γιατί από το συγκεκριμένο θαλάσσιο στενό διέρχεται το 12% του παγκόσμιου εμπορίου. Κι αυτό το 12% του παγκόσμιου εμπορίου είναι τώρα αναγκασμένο να κάνει τον κύκλο της Αφρικής, αυξάνοντας το κόστος και το ταξίδι της μεταφοράς εμπορευμάτων.

Το πρόβλημα, βέβαια, είναι ότι οι αντάρτες Χούθι δεν επιτέθηκαν στο 12% του παγκόσμιου εμπορίου και της παγκόσμιας ναυσιπλοΐας. Επιτίθενται μονάχα στα πλοία που συνδέονται με τον Ισραήλ και τον γενοκτόνο πόλεμο που διεξάγει ενάντια στον παλαιστινιακό λαό με τη στήριξη των ΗΠΑ. Αντίθετα, στο 12% του παγκόσμιου εμπορίου επιτίθενται οι αμερικανοβρετανικές δυνάμεις, εξαπολύοντας κατά των Χούθι αεροπορικές επιδρομές στο θαλάσσιο πέρασμα που επιδιώκουν να... προστατεύσουν. Πραγματοποιούν, δηλαδή, αυτό που καταγγέλλουν ότι κάνουν οι Χούθι! Τώρα, κι άλλες εταιρίες κάνουν για λόγους ασφαλείας τον κύκλο της Αφρικής, με το κόστος της παράκαμψης να αυξάνεται. Εύλογες οι αντιδράσεις και η αμηχανία των «παραδοσιακών συμμάχων» των ΗΠΑ στον αραβικό κόσμο και στην ΕΕ, με την τελευταία να παίζει το γνωστό παιχνίδι των καθυστερήσεων και να κάνει διαρκώς κάθε πρωτοβουλία κινήσεων.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα, λοι-

πόν, το έχουν οι ΗΠΑ και το Ισραήλ. Το πρόβλημα το έχει και η ΕΕ, που ακολουθεί ασθμαίνοντας. Καθώς δεν διαφαίνεται η παραμικρή νίκη στους κεντρικούς στόχους που είχαν θέσει (όπως συμβαίνει και στην Ουκρανία), υπερασπιζόμενες το εγκληματικό «δικαίωμα στην αυτοάμυνα» του Ισραήλ. Με τις παγκόσμιες μαζικές αντιδράσεις ενάντια στη σφαγή στη Γάζα να αυξάνονται, μαζί με τον κίνδυνο της ανάδυσης ενός νέου αντιιμπεριαλισμού-αντιαμερικανισμού στην καρδιά του ιμπεριαλισμού και στον υπόλοιπο κόσμο. Παρεμπιπτόντως, η Ελλάδα εξαιρείται ακόμη από αυτόν τον γενικό κανόνα. Γιατί εδώ έχουμε μια αριστερά «ντούρα αντικαπιταλιστική», «ντούρα δημοκρατική», που ασχολείται με την «ταυτοτική ιδιαιτερότητα», την επιστολική ψήφο και πώς θα αυξήσει τα εκλογικά ποσοστά της.

Είναι, φυσικά, γνωστή η ικανότητα του ιμπεριαλισμού να μεταμφιέζει το δικό του πρόβλημα σε πρόβλημα παγκόσμιο. Κι έτσι οι Χούθι έγιναν παγκόσμιο πρόβλημα και απειλούν το παγκόσμιο εμπόριο! Αφού ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός «δεν απειλεί», αλλά «προστατεύει» και «προφυλάσσει».

Στην πραγματικότητα τα πράγματα είναι ακόμη πιο τραγικά. Σε ένα κρεσέντο αντιφάσεων και αντιθέσεων του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού κόσμου, είναι το ίδιο το σύστημα που οδηγεί στην καταστροφή, όχι του 12%, αλλά του συνόλου του παγκόσμιου εμπορίου. Κι ενώ οι εξαγγελθείσες προθέσεις των δυτικών ιμπεριαλιστών, τόσο στον πόλεμο της Ουκρανίας, όσο -πολύ περισσότερο- στον πόλεμο του Ισραήλ ήταν ότι

απεύχονταν μια διεύρυνση της σύγκρουσης, συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο και στις δυο περιπτώσεις.

Ζούμε στα απόνερα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του 2008, τις συνέπειες της οποίας βιώνουμε ακόμη, μετά 15 χρόνια. Το οικονομικό σοκ ήταν μεγάλο. Για διάστημα λίγων ημερών κυριάρχησε το αφήγημα της παγκόσμιας συστράτευσης ενάντια στον «καπιταλισμό-καζίνο», με ηγέτιδα δύναμη τις ΗΠΑ του «αγγελικά καλού» Ομπάμα, που θα νεκραναστούσε τον Κένυς, θα έσκαγε τις φούσκες, θα επανέφερε κανόνες στην αγορά ενάντια στην αισχροκέρδεια, με τους πλούσιους να πληρώνουν το χρέος τους απέναντι στους φτωχούς. Για όλα φταίγανε τα «golden boys» και όχι ο «golden» ιμπεριαλισμός-καπιταλισμός. Αυτό το αφήγημα ενός νέου «νιου ντιλ» κράτησε μερικές μέρες. Στη συνέχεια ήρθαν τα μνημόνια και τα αιματηρά σύμφωνα «δημοσιονομικής σταθερότητας» (λιτότητα στο τετράγωνο, δηλαδή), που αν και εκτόξευσαν τα κέρδη των βασικών «παικτών» της κρίσης, στραπατσάρανε την εικόνα ενός καπιταλισμού της ευημερίας και υπό διαρκή ανάπτυξη με τον εφιάλτη μιας αθεράπευτης δομικής κρίσης διαρκείας.

Ακολούθησε στα τέλη του 2019 (και πάλι στα μνημόνια) η «υγειονομική» κρίση του κορωνοϊού, της οποίας τις μολυσματικές συνέπειες ζούμε ακόμη σήμερα. Όχι μόνο στο επίπεδο της οικονομίας αλλά και στην εγκαθίδρυση ενός καθεστώτος επιτήρησης και καταστολής. Αντί της ενίσχυσης της δημόσιας περίθαλψης, που ήταν και πάλι οι «κάποιων ημερών» παγκόσμιες υποσχέσεις, αντί για περισσότερες ΜΕΘ και ασθενοφόρα είχαμε

περισσότερα περιπολικά και εμβόλια ιδιωτικής χρήσης. Η δημόσια περίθαλψη, βέβαια, ακόμη και σακατεμένη, κατατρόπωσε τον «ανίκητο» ιδιωτικό τομέα, που έφαχνε ενοικιαστές για κλίνες διανυκτέρευσης ασθενών με covid. Προφανώς, το παγκόσμιο εμπόριο «σταμάτησε» και οι εφοδιαστικές αλυσίδες «έσπασαν». Για όλα έφταιγε ο κορωνοϊός, που έφταιγε και για την εκτόξευση των κερδών όσων ξαναπλούτιζαν, από την πανδημία, τώρα.

Μέσα σε αυτό το χάλι των παγκόσμιων κρίσεων και ανταγωνισμών ήρθε ο πόλεμος στην Ουκρανία. Η κρίση από «χρηματοπιστωτική» ή «υγειονομική» έγινε «γεωπολιτική» και «επισιτιστική» (αφού έως τώρα δεν είχε... ξαναπεινάσει ο κόσμος στον καπιταλισμό), με τον κίνδυνο ενός 3ου παγκόσμιου πολέμου να караδοκεί. Μα, φταίνε οι δικτάτορες που αμφισβητούν τις «δυτικές αξίες»! Μια σχετικά μικρής κλίμακας επίθεση της Παλαιστινιακής Αντίστασης (μικρή σε σχέση την 76χρονη κατοχή και σφαγή των Παλαιστινίων), στάθηκε αρκετή για να ταρακουνήσει το «παντοδύναμο» μαντρόσκυλο των Αμερικανών στη Μέση Ανατολή και να συνθλίψει αυτές τις «δυτικές αξίες», που χειροκροτούν τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Και τώρα οι Χούθι, όπως είπαμε, απειλούν να καταστρέψουν το παγκόσμιο εμπόριο!

Στην πραγματικότητα το παγκόσμιο εμπόριο καταστρέφεται από τους αιματοβαμμένους «εμπόρους της δημιουργικής καταστροφής». Κι αυτό θα συμβαίνει ώσπου αναδυθεί ένα άλλο παγκόσμιο εμπόριο, που θα έχει στο επίκεντρο τις ανθρώπινες ανάγκες.